

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ЧЕРНАТА КУТИЯ

Част 17 от „Хари Бош“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2013

chitanka.info

*На всички читатели, благодарение на които Хари Потър
е жив от двайсет години.*

Признателен съм ви!

*И на хората, които проправиха път сред тълпата и ме
преведоха онзи ден през 1992-ра.*

Признателен съм и на вас!

СНЕЖАНКА 1992

На третата нощ броят на жертвите нарасна неимоверно и продължаваше да расте толкова бързо, че много групи от отдел „Убийства“ бяха изтеглени от предните линии на борбата с безредиците и пратени да дежурят в участъка в Южен Лос Анджелис. Детектив Хари Бош и неговият партньор Джери Едгар бяха прехвърлени от Холивудския участък и придадени към екип за дежурство Б, в който имаше и двама патрулни полицаи за охрана. Пращаха ги където се налагаше — навсякъде, където се появеше нов труп. Четиримата се придвижваха с черно-бяла патрулка, скачаха от местопрестъпление на местопрестъпление и никъде не се задържаха задълго. Така не се разследваха убийства, изобщо, но при тези сюрреалистични обстоятелства, когато градът се пукаше по шевовете, не можеше да се направи нищо повече.

В Южен Лос Анджелис се водеше война. Навсякъде бушуваха пожари. Грабителите вилнееха на глутници от магазин на магазин и всякакво подобие на достойнство и всички морални задръжки бяха изчезнали като дима, който се издигаше над града. Местните банди се опитваха да установят контрол над мрака и дори обявиха примирие и прекратиха своите междуособни борби, за да създадат общ фронт срещу полицията.

Вече бяха застреляни над петдесет души. Собственици на магазини убиваха грабители, бойци от Националната гвардия убиваха грабители, грабители убиваха грабители. После пък идваха другите — убийци, използвали прикритието на хаоса и гражданските безредици, за да уредят стари сметки, които нямаха нищо общо с негодуванието и емоциите, царящи на улицата.

Преди два дни таящите се под повърхността на града расови и социално-икономически противоречия бяха изригнали със сеизмична ярост. Съдебният процес срещу четирима полицаи от Лосанджелиското полицейско управление, обвинени в безпричинен побой над чернокож мотоциклетист след скоростна гонитба, завърши с

произнасянето на оправдателни присъди. Прочетеното в съдебна зала, която се намираше в предградие на седемдесетима километра оттам, решение на съдебните заседатели получи почти незабавен отклик в Южен Лос Анджелис. По уличните ъгли започнаха да се събират разгневени хора, които заклеймяваха съдебната система. И скоро се стигна до агресия. Постоянно бдящите медии излъчваха на живо от въздуха и показваха кадри във всеки дом в града, а после и по целия свят.

Управлението се оказа неподготвено. Когато произнасяха присъдите, началникът на полицията участваше в политическо мероприятие и отсъстваше от Паркър Сентър. Нямаше ги и други членове на ръководството. Никой не пое веднага командването. Нещо повече, никой не се притече на помощ. Цялото Управление се сниши и картините на безпрепятствено насилие се разпространиха като горски пожар по всички телевизионни екрани в Лос Анджелис. Скоро положението стана неуправляемо и градът потъна в пламъци.

Два дни по-късно задушливата смрад на горяща гума и изпепелени мечти продължаваше да се стеле навсякъде. Пламъците на хиляди пожари се отразяваха като дяволи, танцуващи в небесния мрак. След патрулката постоянно отекваха изстрели и гневни крясъци. Ала четиримата от 6-Кинг-16 не спираха заради тях. Спираха само за убийства.

Беше петък, 1 май. Дежурство Б означаваше нощно дежурство при извънредна мобилизация, смяна от шест следобед до шест сутринта. Бош и Едгар бяха отзад, а полицаи Роблето и Делуин — отпред. Делуин се взе на дясната седалка. Дулото на пушката в скута му стърчеше през отворения прозорец.

Пътуваха към труп, открит в пряка на Креншоу Булевард. Предаденият в спешния комуникационен център сигнал идваше от Калифорнийската национална гвардия, която действаше в града при извънредно положение. Едва минаваше 22.30, а вече се бяха натрупали сигнали. Откакто застъпиха на смяна, четиримата от Кинг-16 вече бяха покрили един сигнал за убийство — грабител, застрелян на прага на магазин за преоценени обувки от собственика.

Фактът, че местопрестъплението се намира в магазина, позволи на Бош и Едгар да работят в относителна безопасност, докато въоръжените с пушки Роблето и Делуин, в пълно снаряжение за борба

с безредици, пазеха на тротоара отпред. Това също даде на детективите време да съберат вещественни доказателства, да скицират и снимат местопрестъплението. Записаха на видео показанията на собственика и изгледаха записа от охранителната камера. На него се виждаше как грабителят разбива стъклената врата на магазина с алуминиева бухалка за софтбоул, вмъква се през отвора и собственикът, който се крие зад касата, го прострелва два пъти.

Тъй като съдебномедицинската служба беше задръстена с повече трупове, отколкото можеше да поеме, парамедиците откараха тялото в общинския медицински център към Южнокалифорнийския университет, където щеше да остане, докато положението се успокои, ако изобщо се успокоеше, и съдебните лекари успеят да наваксат с работата.

Що се отнасяше до убиеца, Бош и Едгар не го арестуваха. Окръжната прокуратура щеше да реши по-късно дали става дума за самозащита, или за убийство от засада.

Не се процедираше така, но се налагаше. В този хаос задачата им беше съвсем проста: да съхраняват веществените доказателства, колкото може по-добре и по-бързо да документират местопрестъпленията и да събират труповете.

Да отидат и да си тръгнат. Живи и здрави. Истинското следствие щеше да се води по-късно. Евентуално.

Докато пътуваха на юг по Креншоу, подминаваха тълпи, главно младежи, събрани по уличните ъгли или обикалящи на глутници. На кръстовището със Слаусън една група задюдюка, когато патрулката профуча с висока скорост без сирена и светлини. Подире им полетяха шишета и камъни, но колата се отдалечи бързо и не успя да я улучат.

— Ще се върнем, мамицата ви! — извика Роблето. — Без майтап.

Бош трябваше да приеме, че младият патрулен полицаи говори метафорично. Думите му бяха толкова кухи, колкото и реакцията на Управлението, след като в сряда следобед по телевизията на живо бяха излъчили произнасянето на присъдата.

Роблето започна да намалява едва когато наближиха блокада от коли и войници от Националната гвардия. Стратегията, разработена предишния ден с идването на Гвардията, предвиждаше да възстановят контрола над главните кръстовища в Южен Лос Анджелис и оттам да разширяват обсега на действие към всички проблемни зони. Намираха

се на около километър от едно такова кръстовище, Креншоу и Флорънс, и силите и колите на Националната гвардия вече се разгръщаха по Креншоу. Докато спираше на блокадата на Шейсет и втора улица, Роблето отвори прозореца си.

До вратата се приближи гвардеец със сержантски нашивки и се наведе, за да разгледа пътниците в колата.

— Сержант Бърстин, Сан Луис Обиспо. С какво мога да ви помогна, момчета?

— Отдел „Убийства“. — Роблето посочи с палец назад към Бош и Едгар.

Бърстин се изправи и даде знак с ръка да им направят път.

— Добре — отвърна той. — Жената е в пряката между Шейсет и шеста и Шейсет и седма улица, от източната страна. Карайте напред и моите хора ще ви упътят. Охраняваме плътно района и наблюдаваме покривите. Получихме непотвърдена информация за снайперистка стрелба в квартала.

Роблето вдигна прозореца си и потегли.

— „Моите хора“ — имитира Бърстин той. — В цивилизацията този тип сигур е даскал или нещо подобно. Чух, че тия, дето са ги довели, изобщо не били от Лос Анджелис. От целия щат, ама не и от Лос Анджелис. Сигур и с карта няма да намерят Ламърт Парк.

— Допреди две години и ти нямаше да го намериш бе, пич — отбеляза Делуин.

— Няма значение. Тоя тип изобщо не познава града, пък с'а го турили да командва, а? Пишман войник, мамицата му. Думата ми е, че тия хич и не ни трябват. Само ни посрамват. Все едно не можем да се справим сами, че трябваше да докарат и тия тъпащи от тъпия Сан Луис Обиспо.

Едгар се прокашля и се обади от задната седалка.

— Сигурно ще те изненадам, обаче ние действително не се справихме сами и от сряда вечерта няма накъде повече да се посраим. Сnižихме се и допуснахме да подпалят града бе, човек. Нали го гледа по телевизията? Не си видял там само едно нещо — нас. Тъй че недей да си го изкарваш на даскалите от Обиспо. Ние сме си виновни.

— Няма значение — повтори Роблето.

— Отстрани на колата пише „Закриляме и служим“ — прибави Едгар. — Нас не ни бива много нито в едното, нито в другото.

Бош запази мълчание. Не че не беше съгласен с партньора си. Управлението наистина се бе посрамило с мижавата си реакция при първоначалния взрив на насилие. Но Хари не мислеше за това. Бяха го поразили думите на сержанта, че жертвата е жена. За пръв път се споменаваше такова нещо и доколкото знаеше, досега убитите бяха само мъже. Това не означаваше, че в раздиращата града агресия не са замесени и жени. Плячкосването и палежите даваха равни възможности на всички. Детективът беше виждал жени да участват и в двете. Предишната нощ помагаше за овладяване на безредиците на Холивуд Булевард и стана свидетел на плячкосването на „Фредерикс“, прочутия магазин за дамско бельо. Половината от грабителите бяха жени.

И все пак съобщението на сержанта го сепна. Там в хаоса се беше озовала жена и това ѝ бе струвало живота.

Роблето мина през прохода в блокадата и продължи на юг. Четири преки нататък един гвардеец размахваше фенерче и насочваше лъча му към отвор между два магазина от източната страна на улицата.

Освен гвардейците, които стояха на пост на всеки двацет и пет метра, Креншоу пустееше. На булеварда цареше зловеща неподвижност и мрак. Всички магазини бяха тъмни. Няколко бяха пострадали от грабители и подпалвачи. Други чудотворно бяха останали непокътнати. Върху закованите с дъски витрини на трети пишеше със спрей „Собственост на чернокожи“, слаба защита от тълпите.

Уличката се намираше между плячкосан магазин за джанти и гуми на име „Идеалното колело“ и напълно изгорял магазин за употребявани електроуреди на име „Като нови“. Опожарената сграда беше оградена с жълта лента и инспекторите от общината я бяха маркирали като необитаема. Бош предположи, че районът е бил засегнат в самото начало на безредиците. Намираха се само на двацетина преки от кръстовището на Флорънс и Норманди, мястото, където бе избухнало насилието, където бяха смъквали хората от коли и камиони и ги бяха пребивали, докато светът ги гледаше от въздуха.

Гвардеецът с фенерчето тръгна пред патрулката и я поведе по уличката. След десетина метра спря и вдигна юмрук, сякаш бяха на

разузнаване зад вражеските линии. Беше време да слязат. Едгар плесна Бош по ръката и каза:

— Не забравяй, Хари, дръж се на разстояние. Една хубава дистанция от два метра, постоянно.

Тази шега целеше да разведри настроението. От четиримата в колата само той беше бял и най-вероятно щеше да е първата мишена на евентуален снайперист. При това на какъвто и да е снайперист.

— Дадено — обеща Бош.

Едгар пак го плесна по ръката.

— И си тури капелата.

Бош протегна ръка към пода и вдигна бялата си каска. Бяха им ги раздали на инструктажа със заповед да ги носят винаги по време на дежурство. Лъскавата бяла пластмаса, смяташе той, повече от всичко друго ги превръщаше в мишени.

С Едгар трябваше да изчакат Роблето и Делуин да слязат и да им отворят задните врати. Хари най-после се измъкна от купето и неохотно си сложи каската, но не закопча ремъка. Пушеше му се, ала бързаха, а и в кутията в левия джоб на униформената му риза бе останала само една цигара. Трябваше да я пази, защото нямаше представа кога и къде ще може да си купи нови.

Огледа се. Не видя труп. Уличката беше задръстена със стари и нови боклуци. До страничната стена на „Като нови“ бяха струпани употребявани електроуреди, които явно не ставаха за продажба. Навсякъде се въргаляха отпадъци и по време на пожара част от корнизата се бе срутила на земята.

— Къде е тя? — попита Бош.

— Ей там — отвърна гвардеецът. — До стената.

Единственото осветление идваше от фаровете на патрулката и фенерчето на гвардееца. Електроуредите и другите боклуци хвърляха сенки по стената и земята. Хари включи собственото си фенерче и насочи лъча му в указаната от боеца посока. По стената на „Като нови“ имаше гангстерски графити. Имена, проклетия, заплахи — истинско табло за съобщения на местния клон на Крипс, Ролинг Сикстис.

Хари направи три крачки след гвардееца и я видя. Дребничка. Лежеше на една страна, скрита от сянката на оставена да ръждясва перална машина.

Преди да се приближи, плъзна лъча на фенерчето по земята. От някогашната настилка на уличката бяха останали само късове бетон, чакъл и пръст. Не забеляза стъпки и кръв. Бавно пристъпи напред и приклезна. Докато прокарваше лъча по тялото, опираше тежката, побираща шест батерии дръжка на фенерчето върху рамото си. От дългия си опит с мъртъвци можеше да прецени, че жената е мъртва най-малко от дванайсет, а може би и от двайсет и четири часа. Краката ѝ бяха свити под остър ъгъл в коленете и детективът знаеше, че това или е резултат от вкочаняването, или е признак, че точно преди смъртта си е стояла на колене. Кожата на ръцете и шията ѝ имаше тъмнопепеляв цвят заради съсирилата се кръв. Дланите ѝ бяха почти черни и във въздуха вече вонеше на разложение.

Лицето ѝ беше почти изцяло скрито от разсипалата се отгоре му дълга руса коса. Космите на тила и гъстите кичури върху лицето ѝ бяха сплъстени от засъхнала кръв. Бош насочи лъча по стената над трупа и видя кървави пръски и стекли се вадички, които показваха, че жертвата е убита на това място, а не просто захвърлена тук.

Извади от джоба си химикалка, наведе се и повдигна с нея косата от лицето на мъртвата. Около дясното око тъмнееха точици от изстрел, входната рана бе пръснала очната ябълка. Бяха я застреляли само от няколко сантиметра. Отпред, от упор. Хари прибра химикалката, наведе се още и насочи лъча към тила ѝ. Откри изходната рана, голяма и с разкъсани краища. Смъртта явно беше настъпила мигновено.

— Мама му стара, бяла ли е?

Беше Едгар. Беше се приближил зад Бош и надничаше над рамото му.

— Така изглежда — отвърна Бош и премести лъча към тялото на жертвата.

— Какво е правило бяло момиче тука, дяволите да го вземат?

Хари не отговори. Беше забелязал нещо под дясната ѝ ръка. Остави фенера на земята, за да си сложи латексови ръкавици. После каза на Едгар:

— Свети към гърдите ѝ.

Пак се наведе към трупа. Жертвата лежеше на лявата си страна и праметнатата през гърдите ѝ дясна ръка скриваше нещо, което висеше на шнурче на шията ѝ. Бош внимателно го издърпа.

Оказа се яркооранжев журналистически пропуск, издаден от ЛАПУ През годините беше виждал много такива баджове. Този изглеждаше нов. По идеално прозрачното ламиниращо фолио още нямаше драскотини. На стандартната полицейска снимка се виждаше блондинка. Отдолу пишеше името ѝ и медията, за която работи.

АНЕКЕ ЙЕСПЕРСЕН БЕРЛИНГСКЕ ТИДЕНДЕ

— Чуждестранна кореспондентка — каза Бош. — Анеке Йесперсен.

— Откъде е? — попита партньорът му.

— Не знам. От Германия сигурно. Пише „Берлин...“ и още нещо. Не мога да го произнеса.

— Защо ще пращат някой чак от Германия тука? Що не си гледат техните си работи?

— Не съм сигурен, Че е от Германия. Не мога да преценя.

Престана да обръща внимание на приказките на Едгар и се вторачи в снимката на пропуската. Жената изглеждаше привлекателна дори на полицейската снимка. Не се усмихваше, не носеше грим, имаше чисто делови вид, с прибрана зад ушите коса и невероятно светла, почти прозрачна кожа. Очите ѝ излъчваха дистанцираност, като на ченгетата и войниците, прекалено рано видели твърде много неща.

Погледна обратната страна на баджа. Изглеждаше истински. Знаеше, че журналистическите пропуски се актуализират веднъж годишно и че за да присъства на пресконференциите на Управлението или да го пускат на местопрестъпление всеки представител на медиите трябва да има актуализационен стикер. Този пропуск носеше стикер за 1992-ра, което означаваше, че жертвата го е получила през последните сто и двама дни. Като се имаше предвид отличното му състояние обаче, според Бош ѝ го бяха издали съвсем наскоро.

Продължи да изучава трупа. Жертвата носеше дънки, бяла риза и работен елек с огромни джобове. Това му подсказа, че най-вероятно е фоторепортерка. Само че наоколо нямаше фотоапарати. Бяха ѝ ги

взели и това дори можеше да е мотивът за убийството. Повечето фоторепортери носеха по няколко скъпи апарата и друга техника.

Отвори един от джобовете на елека й. При други обстоятелства щеше да остави тази работа на криминалистите, защото тялото се намираще в юрисдикцията на Окръжната съдебномедицинска служба. Ада не знаеше дали на местопрестъплението изобщо ще се появят криминалисти и нямаше намерение да чака, за да разбере.

В джоба имаше четири черни филмови ролки. Нямаше представа дали вече са заснети, или са нови. Закопча джоба и докато го закопчаваше, пръстите му напипаха твърда повърхност отдолу. Знаеше, че вкочаняването настъпва и изчезва в рамките на един ден, след което тялото омеква. Повдигна работния елек и потупа с юмрук по гърдите. Повърхността наистина беше твърда, звукът го потвърждаваше. Жертвата носеше бронезилетка.

— Ей, я виж списъка на успешните удари — обади се Едгар.

Хари вдигна поглед от трупа. Графитите непосредствено над жертвата бяха списък на успешните удари — имената на гангстерите, убити в улични битки. Кен Дог, Джи-Дог, О Джи Наети, Некбоун и така нататък. Местопрестъплението се намираще на територията на Ролинг Сикстис, клон на огромната банда Крипс. Те водеха безкрайна война със съседите си, Седем-три, друг клон на Крипс.

Като цяло обществеността си мислеше, че гангстерските войни, обхващащи по-голямата част от Южен Лос Анджелис и даващи жертви всяка божа нощ, се водят между Блъдс и Крипс за надмощие и контрол над улиците. Всъщност обаче най-кръвопролитни бяха съперничествата между клоновете на една и съща банда и тъкмо на тях се падаше основната част от седмичния полицейски бюлетин за убийствата. Ролинг Сикстис и Седем-три водеха тази класация. Гангстерите от двата клона на Крипс безпощадно се избиваха едни други и резултатът обикновено се отчиташе с графити в квартала. Имаше и списъци, увековечаващи имената на членовете на бандите, изгубени в безконечните битки.

— Май това тука е нещо като Снежанка и Седем-три — прибави Едгар.

Бош ядосано поклати глава. Градът излизаше от релси и резултатът беше пред тях — екзекутирана жена, — а неговият партньор като че ли не можеше да се държи сериозно.

Едгар явно долови безмълвната му реакция и побърза да го увери:

— Майтапя се бе, Хари. Я по-бодро! Имаме нужда от малко черен хумор.

— Добре — отвърна Бош. — Аз ще гледам да се поободря, докато ти говориш по радиостанцията. Кажим им каква е картинката, обясни им, че жертвата е чуждестранна кореспондентка, и виж дали ще ни дадат криминалисти. Ако не, поне да пратят фотограф и осветление. Подчертай, че за този случай имаме нужда от малко повече време и помощ.

— Защо? Щото е бяла ли?

Хари помълча няколко секунди. Думите на Едгар бяха безотговорни. Отмъщаваше си, защото Бош не бе реагирал добре на шегата за Снежанка.

— Не, не защото е бяла — отвърна спокойно накрая. — А защото не е нито грабителка, нито гангстерка. И защото е по-добре в Управлението да повярват, че всички медии ще се нахвърлят на случай с убийство на журналист. Разбираш ли? Искам да кажа — чатна ли?

— Чатнах.

— Добре.

Едгар отиде при колата, за да се обади по радиостанцията, а Бош продължи огледа на местопрестъплението. Първо очерта периметъра. С помощта на неколцина от гвардейците на уличката огради зона от по пет метра от двете страни на трупа. Квадратът се затваряше от стените на магазините за електроуреди и автомобилни гуми.

Междувременно му направи впечатление, че уличката минава през жилищен район, разположен точно зад редицата магазини на Креншоу. Задните дворове на къщите изглеждаха разнородно. Някои огради бяха от бетон, други от дъски или телени мрежи.

При нормални обстоятелства щеше да претърси всички дворове и да почука на всяка врата, но сега това щеше да почака, ако изобщо се случеше. В момента трябваше да съсредоточи вниманието си върху непосредственото местопрестъпление. Ако получеше възможност да покрие целия квартал, щеше да се смята за късметлия.

Роблето и Делуин бяха застанали на пост в началото на уличката. Стояха един до друг и си приказваха, сигурно се жалваха от нещо. По

време на службата на Бош във Виетнам снайперистите наричаха такава мишена „с един куршум два заека“.

В самата уличка имаше осем гвардейци. Хари забеляза, че в отсрещния край започва да се трупа тълпа от зяпачи, и махна на гвардееца, който ги беше довел до трупа.

— Как се казваш, боец?

— Дръмънд. Ама всички ми викат Дръмъра.

— Дръмър, аз съм детектив Бош. Кой я откри?

— Трупа ли? Даулър. Дошъл да се изпикае и я видял. Каза, че първо усетил вонята.

— Къде е Даулър?

— Май дежури на южната блокада.

— Трябва да говоря с него. Ще го повикаш ли?

— Тъй вярно.

Гвардеецът понечи да се отдалечи към входа на уличката.

— Чакай малко, Дръмър, още не съм свършил.

Дръмънд отново се обърна към него.

— Кога ви пратиха на тази позиция?

— Вчера. В шест следобед.

— И оттогава контролирате положението в района, така ли?

Включително тази уличка?

— Не съвсем. Снощи тръгнахме от Креншоу и Флорънс и продължихме на изток по Флорънс и на север по Креншоу. Настъпвахме пряка по пряка.

— И кога стигнахте до тази уличка?

— Не съм сигурен. Някъде днес призори.

— Вече бяха ли приключили всички плячкосвания и палежи в този район?

— Да, още снощи, както ми казаха.

— Добре, Дръмър. И още нещо. Имаме нужда от по-силно осветление. Би ли докарал една от ония ваши коли с многото прожектори отгоре?

— Казва се хъмви.

— Добре де, докарай едно хъмви. И насочи прожекторите към местопрестъплението. Разбра ли?

— Тъй вярно.

Бош посочи другия край на уличката.

— Искам да осветим мястото и от двете страни, ясно?

— Ясно.

Гвардеецът се обърна и тръгна.

— Ей, Дръмър!

Дръмънд се върна.

— Да?

Бош сниши глас.

— Всичките ви хора ме зяпат. Не трябва ли да насочат вниманието си някъде другаде?

Дръмънд се огледа и викна:

— Ей! Всички! Имаме работа! Връщайте се по постовете си!

Посочи зяпачите в дъното на уличката и добави:

— И дръжте ония там на разстояние!

Гвардейците се подчиниха и Дръмънд отиде да повика Даулър и да докара хъмвито.

Пейджърът на Бош сигнализира и той го извади от калъфа на колана си. На екрана се бе изписал номерът на командния пункт и той разбра, че с Едгар ще получат нов сигнал. Още не бяха започнали на това местопрестъпление, а щяха да ги изстрелят другаде. Нямаше намерение да го допусне. Прибра пейджъра в калъфа.

Отиде при първия двор, който започваше от задния ъгъл на магазина за електроуреди. Дъсчената ограда беше прекалено висока, за да надзърне отгоре. Забеляза обаче, че е прясно боядисана и по нея няма графити. Това му направи впечатление, защото означаваше, че собственика го е грижа достатъчно, за да замаже графитите. Можеше да е от хората, които проявяват бдителност, и да е чул или даже видял нещо.

Пресече уличката и приклепна в отсрещния край на местопрестъплението. Като боксьор в своя ъгъл на ринга в очакване на следващия рунд. Плъзна лъча на фенерчето по разбитата бетонна настилка. Под кос ъгъл светлината се отразяваше от безброй равнини и му даваше изключително добра възможност за наблюдение. Зърна проблясък на нещо лъскаво и задържа лъча върху него. Беше месингова гилза.

Приведе се и огледа гилзата. Не я пипна. Беше от деветмилиметров патрон с познатото лого на „Ремингтън“. Имаше вдлъбнатина от ударника. И беше чиста. Лъскава. Никой на тази

вероятно оживена обикновено уличка не я беше настъпил, което подсказваше, че е тук отскоро.

Тъкмо се озърташе за нещо, с което да отбележи местоположението на гилзата, когато Едгар се върна. Носеше кутия за инструменти — това означаваше, че няма да получат помощ.

— Какво намери, Хари?

— Деветмилиметрова гилза, ремингтън. Изглежда нова.

— Е, поне имаме нещо полезно.

— Възможно е. Свърза ли се с командния пункт?

Едгар остави тежката кутия на земята. В нея бяха събрали необходимата им екипировка от Холивудския участък, когато разбраха, че не могат да разчитат на помощ от криминалистите.

— Да, обаче с нищо не могат да ни помогнат. Всички са заети другаде. Сам-самички сме, брат ми.

— И съдебен медик ли няма да дойде?

— Няма. Националната гвардия ще прати кола за трупа. Бронетранспортър.

— Майтапиш се.

— И не само това, ами вече имаме нов сигнал. Изгорял труп. Пожарникарите го открили в опожарена мексиканска закусвалня на „Мартин Лутър Кинг“.

— Дяволите да го вземат! Та ние едва пристигаме тука.

— Да, и сега ни пращат другаде. Били сме най-близо до „Мартин Лутър Кинг“.

— Да, ама още не сме свършили тук. Изобщо.

— Нищо не може да се направи, Хари.

Бош се заинати.

— Няма да ида там. Имам работа тук и ако я оставим за другата седмица или за не знам кога си, ще изгубим всичко на местопрестъплението. Не можем да го допуснем.

— Нямаме избор. Не зависи от нас.

— Глупости.

— Добре, виж сега. Правим снимки, взимаме гилзата, качваме трупа в колата и после продължаваме нататък. В понеделник или когато всичко това свърши, следствието дори няма вече да се води от нас. След като положението се успокои, ние ще си се върнем в Холивуд

и някой друг ще поеме тоя случай. Тук сме на територията на Седемдесет и седма. Проблемът ще е техен.

За Бош нямаше значение какво ще се случи после и дали следствието ще бъде поето от детективите от участъка на Седемдесет и седма улица. Имаше значение това, че пред него лежи мъртва жена на име Анеке, дошла от някаква далечна страна, и той искаше да научи кой и защо я е убил.

— Какво като няма ние да водим следствието? — възрази той. — Не е в това смисълът.

— Няма никакъв смисъл, Хари — отвърна Едгар. — Не и при пълния хаос, който цари наоколо. В момента не е важно нищо бе, човек. Градът е пощурял. Не можеш да очакваш, че...

Изведнъж пронизителен автоматичен откос разцепи тишината. Едгар залегна и Бош инстинктивно се хвърли зад стената на магазина за електроуреди. Каската отхвърча от главата му. Неколцина гвардейци също стреляха, а после се разнесоха викове:

— Спри стрелбата! Спри стрелбата! Спри стрелбата!

Изстрелите утихнаха и по уличката дотича Бърстин, сержантът от блокадата. Партньорът на Бош бавно се изправи. Изглеждаше невредим, но се взираше в Хари със странно изражение.

— Кой откри огън? — извика сержантът. — Кой стреля?

— Аз — обади се един от гвардейците. — Видях въоръжен човек на покрива.

— Къде? На кой покрив?

— Ей там.

Гвардеецът посочи покрива на магазина за автомобилни гуми.

— По дяволите! — изруга Бърстин. — Вече го проверихме тоя покрив. Там няма никой друг освен наши хора!

— Съжалявам, господин сержант. Видях...

— Не ми пука какво си видял! Ако някой от хората ми бъде убит, лично ще ти скъсам задника.

— Слушам, господин сержант. Съжалявам.

Бош се изправи. Ушите му пищяха, нервите му бяха обтегнати до крайност. Внезапните автоматични изстрели не бяха новост за него. Близо двайсет и пет години това беше рутинна част от живота му. Той се наведе, вдигна каската си и си я сложи.

Сержант Бърстин се приближи до него.

— Продължавайте работата си, детектив. Ако ви потрябвам, ще съм в северния периметър. Повикахме транспорт за тялото. Разбрах, че трябва да ви осигурим ескорт до друго местопрестъпление.

И тичешком напусна уличката.

— Господи, можеш ли да повярваш? — възкликна Едгар. — Все едно сме на „Пустинна буря“. Или във Виетнам. Какво правим тук бе, човек?

— Работим — каза Бош. — Ти скицирай местопрестъплението, а аз ще свърша с трупа и ще направя снимки. Да започваме!

Клекна и отвори кутията. Искаше да снима гилзата на място, преди да я вдигне като вещественно доказателство. Едгар продължаваше да приказва. Адреналинът от стрелбата явно не се разпръскваше. Когато се възбудеше, говореше много. Понякога прекалено.

— Хари, видя ли се какво направи, когато она хахо откри огън?

— Да. Залегнах като всички останали.

— Не, Хари, ти покри трупа. Защити Снежанка със собственото си тяло, като че ли още е жива.

Бош не отговори. Бръкна в кутията да извади полароида. Забеляза, че са им останали само две резервни касети. Шестнайсет снимки, плюс каквото беше останало във фотоапарата. Може би общо двайсет кадъра, а имаха това местопрестъпление и ги очакваше още едно на „Мартин Лутър Кинг“. Нямахше да им стигнат. Ядът му растеше.

— Защо го направи, Хари? — продължаваше Едгар.

Накрая Бош си изпусна нервите и се сопна:

— Не знам! Доволен ли си? Не знам. Дай просто да си свършим работата и да се опитаме да направим нещо за тази жена, та някой евентуално да може някой ден да проведе следствието.

Избухването му привлече вниманието на повечето гвардейци на уличката. Боецът, който беше открил огън, го зяпаше втренчено, зарадван, че може да предаде на друг щафетата на нежелания интерес.

— Добре, Хари — тихо каза Едгар. — Да се захващаме за работа. Да направим каквото можем. И след петнайсет минути да продължим към следващия труп.

Бош кимна, без да вдига поглед от убитата жена. „Петнайсет минути“, помисли си примирено. Следствието беше приключило още

преди да започне.

— Съжалявам — промълви Хари.

ЧАСТ 1
РАЗХОДКА НА ОРЪЖИЕ 2012

1.

Накараха го да чака. С обяснението, че Колман се хранел и ако го повикат, щели да имат проблем, защото след разговора щяло да се наложи да продължи с втората смяна, сред която можел да има неизвестни на надзирателите врагове. Някой можел да го нападне и надзирателите да не го усетят навреме. Което не било желателно, затова казаха на Бош да потърпи четирийсет минути, докато Колман спокойно си дояде шницела със зелен фасул на дъсчена маса в двор Д — в безопасност сред своите. Всички от Ролинг Сикстис в Сан Куентин ядели еднаква храна в едни и същи смени.

Бош използва това време, за да провери реквизита си и да преговори ролята си. Щеше да е съвсем сам. Без да му помага партньор. Сам-самичък. В резултат от орязването на бюджета за командировки на Управлението всички посещения в затвори се правеха поединично.

Беше взел първия възможен сутрешен самолет, без да помисли по кое време ще пристигне. Като цяло обаче забавянето нямаше значение. Обратният полет щеше да е чак в 18.00 и разговорът с Руфъс Колман сигурно нямаше да отнеме много време. Той или щеше да приеме предложението, или да го отхвърли. Така или иначе Бош нямаше да остане дълго при него.

Стаята за разпити представляваше стоманена кабина с вградена маса, която разделяше помещението на две. Детективът седеше от едната страна, точно пред вратата. Отсреща имаше също толкова голямо пространство и също такава врата. Щяха да въведат Колман през нея.

Бош работеше по убийство с двайсетгодишна давност — на фоторепортерката Анеке Йесперсен, застреляна по време на безредиците през 1992-ра. Навремето беше отделил на случая и местопрестъплението по-малко от час, понеже го бяха пратили да разследва други убийства в онази безумна нощ на вилнеещо насилие, през която с Едгар бяха търчали от труп на труп.

След като положението се успокои, Управлението създаде спецчаст за разследване на престъпления, извършени по време на безредиците, която пое убийството на Йесперсен. Извършителите така и не бяха разкрити и след десет години следствените материали и малкото събрани веществени доказателства тихичко бяха опаковани в кашони и пратени в архива. Чак в навечерието на двайсетата годишнина от безредиците постоянно мислещият за реакциите на медиите началник на полицията нареди отдел „Неприключени следствия“ да преразгледа всички неразкрити убийства от онова време. Искаше да е подготвен, когато медиите започнат да му задават въпроси във връзка с посветените си на годишнината репортажи. През 92-ра Управлението може и да се беше оказало неподготвено, ала през 2012-а това нямаше да се повтори. Началникът искаше да може да заяви, че активно продължават да разследват всички неразкрити навремето убийства.

Бош поиска да му възложат случая с Анеке Йесперсен и след двайсет години повторно се зае с него. Не без опасения. Знаеше, че повечето престъпления се разкриват през първите четирийсет и осем часа и след това вероятността за успешно разследване рязко спада. По това убийство бяха работили по-малко от един от тези четирийсет и осем часа. Не му бяха обърнали нужното внимание заради обстоятелствата и Хари и досега изпитваше угризения, сякаш е зарязал фоторепортерката. Никой детектив не обича да оставя неразкрито убийство, но в случая Бош нямаше никакъв шанс. Бяха му взели разследването. Спокойно можеше да прехвърли вината върху поелите го впоследствие следователи, ала той се смяташе за един от виновниците. Следствието беше започнало с неговото отиване на местопрестъплението. Струваше му се, че след като е прекарал там съвсем малко време, не може да не е пропуснал нещо.

И сега, след двайсет години, му се удаваше втора възможност. Само че доста ограничена. Бош смяташе, че всеки случай има черна кутия. Веществено доказателство, човек, сбор от факти, които помагат да се обясни какво и защо се е случило. Ала в случая с Анеке Йесперсен нямаше черна кутия. Само два мухлясали кашона, извадени от архива, които не му даваха почти никакви насоки и надежди. Вътре бяха дрехите и бронежилетката на жертвата, паспортът ѝ и други лични вещи, както и раницата и фотографското ѝ оборудване, взети от

хотелската ѝ стая. Там бяха и единствената гилза от деветмилиметров патрон, открита на местопрестъплението, и тънката папка със следствени материали, събрани от Спецчастта за разследване на престъпления, извършени по време на безредиците. Така нареченият „дневник на убийството“.

Общо взето папката свидетелстваше за липса на следствени действия от страна на СРПИВБ. Съществувала в продължение на една година, спецчастта имаше стотици дела, сред които и десетки за убийство. Натоварването ѝ почти се равняваше на това на детективите като Бош по време на самите безредици.

СРПИВБ постави в Южен Лос Анджелис билбордове с телефонна линия и обещание за награда срещу информация за свързани с безредиците престъпления, която да доведе до арест и присъда. На билбордовете имаше снимки на различни заподозрени, местопрестъпления и жертви. На три от тях имаше снимки на Анеке Йесперсен с молба за информация относно нейното придвижване в града и убийството ѝ.

Групата работеше главно по сведенията, които постъпваха в резултат от билбордовете и другите инициативи за връзки с обществеността, и разследваше само случаи, за които има сигурни данни. За Йесперсен обаче нямаше съществена информация и от следствието не излезе нищо. Задънена улица. Дори единственото вещественно доказателство от местопрестъплението, гилзата, не струваше пукната пара без оръжие, с което да я свържат.

Когато проучи архивните материали, Бош установи, че най-ценните сведения, събрани по време на първото следствие, се отнасят до самата жертва. Трийсет и две годишната Йесперсен се оказваше датчанка, а не немкиня, както в продължение на двайсет години бе смятал той. Работела в копенхагенския вестник „Берлингске Тидене“ като фоторепортерка, в най-точния смисъл на думата. Пишела репортажи и сама заснемала илюстративния материал. Била военна кореспондентка и отразявала световните схватки със словото и фотообектива си.

Пристигнала в Лос Анджелис на сутринта след избухването на безредиците. И на другата сутрин вече била мъртва. През следващите седмици в „Лос Анджелис Таймс“ бяха публикувани кратки биографии на всички убити по време на хаоса. В материала за Йесперсен бяха

цитирани нейният редактор и брат ѝ в Копенхаген и журналистката се представяше като любителка на риска, която винаги доброволно приемала задачи в най-опасните точки по света. През последните четири години преди смъртта си отразявала конфликтите в Ирак, Кувейт, Ливан, Сенегал и Салвадор.

Безредиците в Лос Анджелис едва ли можеха да се сравняват с война или с другите въоръжени сблъсъци, които тя беше отразявала, но според „Таймс“ Йесперсен случайно била в Съединени щати на почивка, когато Градът на ангелите изпаднал в хаос. Журналистката веднага се обадила в редакцията на Бе Те, както най-често наричали копенхагенския вестник, и оставила съобщение на редактора си, че заминава от Сан Франциско за Лос Анджелис. Само че я убили преди да успее да прати каквито и да било снимки или репортажи. Редакторът не бил разговарял с нея, след като получил съобщението.

След разформироването на СРПИВБ бяха прехвърлили неприключеното следствие на отдел „Убийства“ в участъка на Седемдесет и седма улица, на чиято територия беше извършено убийството. Бяха го възложили на други детективи, които също си имали неприключени следствия, и делото било вдигнато на трупчета. Новите записи в следствените материали бяха малко, през големи промеждутъци, и отразяваха главно проявите на външен интерес към случая. Не можеше да се каже, че ЛАПУ е разследвало убийството с особено усърдие, но роднините и представителите на световната журналистическа общност, които бяха познавали Йесперсен, не се бяха отказвали от надеждата. Следствените материали отразяваха честите им запитвания за делото — чак до момента, в който бяха пратили папката и веществените доказателства в архива. След това онези, които се бяха интересували за Анеке Йесперсен, най-вероятно просто бяха игнорирани, както и следствието, за което бяха питали.

Колкото и да бе странно, личните вещи на жертвата така и не бяха върнати на близките ѝ. В архивните кашони се пазеха раницата и други неща, предадени на полицията няколко дни след убийството, когато управителят на „Тревълдж“ на Санта Моника Булевард открил името на един от гостите на мотела в списък на жертвите, публикуван в „Таймс“. Дотогава смятали, че Анеке Йесперсен просто се е измъкнала, без да плати, и прибрали оставените в стаята ѝ вещи в склада. Щом установил, че тя няма да се върне, защото е мъртва,

управителят предал раницата на СРПИВБ, която се помещавала във временни офиси в Централния участък.

Раницата се съхраняваше в един от кашоните, които бяха дали на Бош в архива. Вътре имаше два чифта дънки, четири бели памучни ризи, белъо и чорапи. Йесперсен очевидно беше пътувала с малко багаж — като типичен военен кореспондент, макар и на почивка. Може би защото веднага след ваканцията в Съединените щати трябвало да се отпрати на поредната си задача. Нейният редактор обяснил на „Таймс“, че оттам вестникът я пращал направо в бивша Югославия, където само преди няколко седмици избухнала война. Медиите съобщавали за масови изнасилвания и етнически чистки и в понеделника след лосанджелиските безредици Йесперсен заминавала за самия епицентър на войната. Навярно възнамерявала да се отбие за кратко в Лос Анджелис, за да снима събитията просто като загривка за онова, което я очаквало в Босна.

В джобовете на раницата бяха датският паспорт на репортерката и няколко ролки неизползван трийсет и пет милиметров филм.

В паспорта имаше входен печат от международното летище „Джон Ф. Кенеди“ в Ню Йорк с дата шест дни преди смъртта ѝ. Според следствените материали и вестникарските репортажи Йесперсен пътувала сама и била стигнала до Сан Франциско, когато в Лос Анджелис произнесли присъдите и започнало насилието.

Никъде в делото и публикациите не се споменаваше къде е била журналистката през петте дни преди безредиците. Очевидно бяха решили, че това няма отношение към разследването на убийството ѝ.

Изглеждало ясно, че взривът на насилие в Лос Анджелис я е заинтригувал силно и тя незабавно е променила маршрута си, вероятно шофирайки през нощта кола, взета под наем на международното летище в Сан Франциско. В четвъртък сутринта, 30 април, Йесперсен представила паспорта и датската си репортерска карта в службата за връзка е медиите на ЛАПУ, където ѝ издали журналистически пропуск.

Бош беше прекарал по-голямата част от 1969-а и 1970-а във Виетнам. В базите и по време на операции бе виждал много журналисти и фоторепортери. Всички те излъчваха странно безстрашие. Не безстрашието на боеца, а почти наивно убеждение в собственото си оцеляване. Сякаш смятаха, че фотоапаратите и

журналистическите им пропуски са щитове, които ще ги спасят независимо от обстоятелствата.

Особено добре познаваше един фоторепортер, Ханк Зин, който работеше в Асошиейтед Прес. Веднъж Ханк дори се вмъкна заедно с него в тунел в Ку Чи. Зин беше от хората, които никога не пропускат възможност да влязат на вражеска територия и да видят „истинското нещо“, както се изразяваше той. Загина в началото на 1970-а — свалиха хеликоптера, с който пътуваше за фронта. От останките извадиха невредим един от фотоапаратите му и някой в базата прояви филма. Оказа се, че Зин е снимал през цялото време, докато вертолетът се е възпламенявал и падал. Никога нямаше да узнаят дали храбро е документирал собствената си смърт, или си е мислил, че когато се прибере в базата, ще може да прати в редакцията страхотни снимки. Но понеже познаваше репортера, Бош смяташе, че той се е мислил за неуязвим и е вярвал, че разбиването на хеликоптера няма да е краят.

Сега, когато се бе захванал е разследването на убийството след толкова години, Хари се чудеше дали Анеке Йесперсен е била като Зин. Убедена в собствената си неуязвимост, сигурна, че фотоапаратът и журналистическият пропуск ще я преведат през огъня. Нямаше съмнение, че сама се е изложила на опасност. Питаше се каква е била последната ѝ мисъл, когато убиецът е насочил пистолета към окото ѝ. Дали е била като Зин? Дали го е снимала?

Според списъка, пратен от нейния копенхагенски редактор и приложен към следствените материали на СРПИВБ, Йесперсен носела два фотоапарата „Никон 4“ и различни фотообективи. Естествено, техниката липсваше. Каквито и улики да бяха крили апаратите ѝ, тях отдавна вече ги нямаше.

Детективите от СРПИВБ бяха проявили филмите, открити в джобовете на елека ѝ. Дневникът на убийството съдържаше някои от тези черно-бели фотографии във формат дваайсет на дваайсет и пет сантиметра, наред е четири контактни копия, представящи в миниатюрен размер всичките деветдесет и шест кадъра, но тук нямаше никакви доказателства или улики. Това бяха просто снимки на Калифорнийската национална гвардия, строена на стадиона „Колисиъм“ след мобилизирането ѝ за овладяване на безредиците в Лос Анджелис. На други се виждаха гвардейци, охраняващи блокади на кръстовища в зоната на безредиците. Нямаше насилие, пожари и

плячкосване, макар че няколко фотографии представяха гвардейци на пост пред плячкосани или опожарени магазини. Снимките явно бяха направени в деня на пристигането ѝ, след като е получила журналистическия си пропуск в ЛАПУ.

Освен като исторически свидетелства за безредиците, те бяха сметнати за безполезни за разследването на убийството през 1992-ра и двайсет години по-късно Бош не можеше да не се съгласи с това мнение.

В папката на СРПИВБ имаше и доклад с дата 11 май 1992 г., описващ откриването на колата, която Йесперсен взела под наем от офиса на „Авис“ на летището в Сан Франциско. Била изоставена на Креншоу Булевард, на седем преки от уличката, в която лежал трупът. За десетте дни, през които бил оставен там, автомобилът бил разбит и ограбен. Докладът заключаваше, че нито колата, нито нейното съдържание представляват следствен интерес.

В крайна сметка единственото вещественно доказателство, открито от Бош през първия час от разследването, си оставаше най-голямата надежда за разкриване на убийството. Гилзата. През последните двайсет години следствените методи се бяха развивали със светлинна скорост. Неща, за които навремето дори и не бяха мечтали, сега бяха ежедневие. Приложението на новите технологии водеше до преразглеждане на стари неприключени следствия навсякъде по света. Полицейските управления във всички големи градове създаваха специални отдели, на които възлагаха старите случаи. Понякога новите разследвания бяха фасулска работа: съпаденията на ДНК, пръстови отпечатъци и балистика водеха до шумни съдебни процеси срещу престъпници, отдавна убедени, че извършеното убийство им се е разминало безнаказано.

Понякога обаче се оказваше по-сложно.

Едно от първите неща, които Бош направи след възобновяването на следствено дело № 9212–00346, беше да занесе гилзата в отдела за балистични анализи. Поради натоварването на криминалистите и ниския приоритет на старите дела в отдел „Неприключени следствия“, получи отговор чак след три месеца. Резултатът не бе панацея, нямаше да реши веднага случая, но му даваше насока. След двайсет години на невъздадена справедливост за Анеке Йесперсен това изобщо не беше лошо.

Докладът на експертите по балистика даде на Бош името Руфъс Колман, четирийсет и една годишен закоравял гангстер от Ролинг Сикстис, клон на бандата Крипе. В момента излежаваше присъда за убийство в калифорнийския щатски затвор в Сан Куентин.

2.

Когато вратата се отвори и двама надзиратели въведоха Колман, приближаваше пладне. Надзирателите оковаха ръцете му зад облегалката на отсрещния стол и след като предупредиха Бош, че ще ги наблюдават, ги оставиха да се гледат един друг от двете страни на масата.

— Ченге си, нали? — попита затворникът. — Знаеш к'во ми се пише, ако някой от тея двамата старши се раздрънка, дето съм бил в една стая с не'ква кука?

Хари не отговори. Изучаваше мъжа, който седеше насреща му. Беше виждал полицейски снимки, но само на лицето му. Знаеше, че Колман е едър — той бе известен изпълнител на мокри поръчки в Ролинг Сикстис, — но не чак толкова. Имаше изваяни мускули и врат, по-широк от главата му, като се мереха и ушите. След шестнайсет години лицеви опори, клекове и подобни упражнения, които можеше да изпълнява в килията си, гърдите му буквално се издуваха по-напред от брадичката му, а между бицепса и трицепса си със сигурност можеше да строши орех на прах. На полицейските снимки винаги беше с боядисана коса и прическа. Сега главата му бе гладко обръсната и използваше кубето си като платно за прослава на Бога. От двете страни имаше татуирани кръстове, обвити в бодлива тел. Бош се зачуди дали с това не се опитва да си осигури снизхождението на комисията по предсрочно освобождаване. „Спасен съм. Пише го ей тука на черепа ми“.

— Да, ченге съм — накрая отвърна детективът. — От Лос Анджелис.

От шерифството или полицията?

— От ЛАПУ. Казвам се Бош. Виж, Руфъс, това ще е или най-късметлийският, или най-нещастният ден в живота ти. Готиното е, че сам ще си избереш. Повечето хора нямаме такава възможност. Просто се случва едното или другото. Съдба. Обаче тоя път си ти, Руфъс. Ти избираш. Сега.

— А стига бе, и ти ли си тоя пич, дето носи късмета?

Бош кимна.

— Днес съм аз.

Преди да доведат Колман, беше оставил на масата папка, която сега разтвори. Извади отвътре две писма и остави един адресиран и вече подпечатан плик в папката — точно толкова далеч, колкото да не може да го прочете затворникът.

— Идния месец си щял да имаш втора възможност за предсрочно освобождаване, чувам — каза Хари.

— Аха — потвърди Колман и в гласа му се прокраднаха едва доловими нотки на любопитство и загриженост.

— Е, не знам дали си наясно как става, обаче двама от членовете на комисията от предишното ти изслушване преди две години трябва да участват и в сегашната. Тъй че ще дойдат двама души, които веднъж вече са те отхвърлили. Това значи, че ще имаш нужда от помощ, Руфъс.

— Господ вече е на моя страна.

Той се наведе напред и завъртя главата си настрани, така че Бош добре да разгледа татуираните кръстове; напомниха му за емблема върху каска за американски футбол.

— Струва ми се, че ще е нужно нещо повече от две татуировки, ако питаш мен.

— Не те питам за мнението ти, да те еба в ченгелара. Не'ам нужда от твоята помощ. Оправил съм си всичките документи, отчето от блок Д ще ме подкрепи, имам примерно поведение. Даже получих писмо с прошка от семейство Риджис.

Уолтър Риджис се казваше мъжът, когото Колман хладнокръвно беше убил.

— Да бе, и колко плати за това?

— Нищо не съм плащал. Молих се и Господ ми го даде. Семейството ме познава, знае к'ъв съм станал с'а. Прощават ми греховете, както ми ги прощава и Господ.

Бош кимна и задълго сведе поглед към писмата на масата, после продължи:

— Добре, значи всичко ти е наред. Имаш писмо, имаш Господ на своя страна. Може и да нямаш нужда да ти съдействам, Руфъс, само че нямаш нужда и да действам срещу тебе. Това е въпросът. Нали не го искаш?

— Айде, изплюй камъчето. К'во целиш, мамицата ти?

Хари отново кимна. Бяха стигнали до същността.

Той вдигна плика.

— Виждаш ли този плик? Адресиран е до комисията по предсрочно освобождаване в Сакраменто и тук в долния ъгъл е написан твоят затворнически номер. И е подпечатан, готов за изпращане.

Детективът остави плика и вдигна писмата, по едно във всяка ръка, обърна ги така, че Колман да ги прочете.

— Ще запечатам едно от тия две писма в плика и ще го пусна в пощенска кутия веднага щом си тръгна оттук. Ти ще решиш кое от двете да бъде.

Колман се наведе напред и Бош чу оковите му да издрънчават в облегалката на металния стол. Беше толкова едър, че все едно носеше раменни протектори на лайнбекър под сивия затворнически гащеризон.

— К'ви ги плямпаш бе, кука? Не мо'а да ги прочита тея пуцини.

Хари се отпусна назад и обърна писмата към себе си.

— Е, адресирани са до комисията по предсрочно освобождаване. Едното те представя в много добра светлина. Пише, че се разкайваш за престъпленията, които си извършил, и че ми съдействаш за разкриването на старо убийство. Свършва с...

— За нищо нема да ти съдействам. Нема да ме направиш доносник. И глей си затваряй шибаната уста за тая работа.

— Свършва с това, че препоръчвам да те освободят предсрочно.

Бош остави писмото и насочи вниманието си към другото.

— Виж, това второто не те представя в толкова положителна светлина. Не се споменава нищо за разкаяние. Пише, че си отказал да съдействаш за разследване на убийство, за което разполагаш с важна информация. И накрая се казва, че полицейското звено за разузнаване в бандите е събрало сведения, според които Ролинг Сикстис чакат завръщането ти в цивилизацията, за да използват отново способностите ти за...

— Т'ва са врели-некипели! Т'ва е лъжа! Не можеш да я пратиш тая пуцина!

Бош хладнокръвно сложи писмото на масата и започна да го сгъва, за да го пхне в плика. И през цялото време гледаше Колман

право в очите.

— Ти ли ще ми кажеш какво мога и какво не мога?! Не стават така нещата, Руфъс. Ти ми дай каквото искам и аз ще ти дам каквото искаш. Ето така стават нещата.

Прокара показалец по гънките на писмото и понечи да го пъхне в плика.

— За к'во убийство говориш?

Бош го погледна. Ето я и първата победа. Бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади снимка на Йесперсен, която беше уголемил от журналистическия ѝ пропуск. После я повдигна към Колман.

— Бела мадама?! Нищо не знам за ник'ва убита бела мадама.

— Не съм казвал, че си ти.

— Тогава к'во пра'име тука, еба ти? Кога са я очистили?

— На първи май хиляда деветстотин деветдесет и втора.

Колман пресметна наум, поклати глава и се усмихна така, като че ли си имаше работа с дебил.

— Сбъркал си човека. Деве'десе и втора бех в Коркоран^[1] за петарка. Пукни се, кука.

— Знам точно какво си правил през деветдесет и втора. Да не си мислиш, че съм бил целия тоя път дотук, ако не знаех всичко за тебе?!

— Знам само, че не съм и припарвал до нек'ва убита бела мадама.

Бош поклати глава, за да покаже, че не оспорва думите му.

— Дай да ти го обясня набързо, Руфъс, защото искам да се срещна с още един човек тук, а после гоня самолет. Слушаш ли ме внимателно?

— Слушам те. Дай да чуем к'во ще ме будалкаш.

Детективът отново протегна снимката към него.

— Та значи става дума за преди двайсет години. В нощта на трийсети април срещу първи май хиляда деветстотин деветдесет и втора. Втората нощ на безредиците в Лос Анджелис. Анеке Йесперсен от Копенхаген е на Креншоу с фотоапаратите си. Прави снимки за един вестник в Дания.

— К'во се е мотала там, еба ти? Не е требвало да се мота там.

— Не споря, Руфъс. Само че е била там. И някой я е изправил до стената в една уличка, и я е гръмнал право в окото.

— Не съм аз и нищо не знам.

— Ясно ми е, че не си бил ти. Имаш идеално алиби. Бил си в затвора. Може ли да продължа?

— Да бе, човек, карай нататъка.

— Убиецът на Анеке Йесперсен е стрелял с берета. Открихме гилзата на местопрестъплението. По нея са останали характерни следи от берета, модел деветдесет и две.

Бош впери очи в Колман, за да се увери, че затворникът усеща накъде вървят нещата.

— Сега слушаш ли ме внимателно, Руфъс?

— Слушам те, ама не ми е ясно к'во искаш, еба ти.

— Пистолетът, с който е убита Анеке Йесперсен, така и не е намерен, извършителят не е разкрит. След четири години ти излизаш топъл-топъл от Коркоран, после те арестуват и те обвиняват в убийството на деветнайсетгодишния Уолтър Риджис, гангстер от противникова банда. Застрелял си го в лицето, както си е седял в едно заведение на Флорънс. Предполагаемият мотив е, че Риджис бил видян да продава крек на един от уличните ъгли в територията на Сикстис. Осъдили са те за това престъпление въз основа на многобройни свидетелски показания и на собствените ти признания. Единственото доказателство, което липсвало, бил пистолетът, с който си стрелял, берета, модел деветдесет и две. Оръжието така и не било открито. Загряваш ли какво искам?

— Още не.

Колман започваше да се прави на глупак. Това обаче не смущаваше Бош. Колман имаше само една цел: да излезе от затвора. И накрая щеше да разбере, че детективът или ще му помогне, или ще намали шансовете му.

— Е, тогава ще продължа разказа си, а ти се опитай да внимаваш. Ще гледам да те облекча.

Той зачака. Колман не възрази.

— Та значи сме хиляда деветстотин деветдесет и шеста, на тебе ти дават от петнайсет години до живот и ти влизаш в затвора като всеки добър боец от Ролинг Сикстис. Минават още седем години, вече сме две и трета и е извършено ново убийство. Очистват и ограбват уличния дилър Еди Вон както си седи в колата с биричка и джойнт. Някой се пресяга през предния десен прозорец и го прострелва с два куршума в главата и два в тялото. Само че това е доста глупаво от

негова страна. Гилзите се пръскат в купето и няма време да ги събере всичките. Намира само две и после дим да го няма.

— К'во общо има т'ва с мене бе, човек? Аз вече бех тука.

Бош кимна.

— Така е, Руфъс, ти вече си бил тук. Само че през две и трета вече е съществувала така наречената Национална интегрирана мрежа за балистична информация. Това е компютърна база данни под шапката на Бюрото за контрол на алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и взривните вещества, в която се събират сведения за куршумите и гилзите от местопрестъпления и жертви на убийство.

— Нек'ва фантастика, еба ти.

— Балистиката, Руфъс, всъщност е като пръстовите отпечатъци. Те са свързали ония гилзи от колата на Еди Вон с пистолета, с който преди седем години ти си очистил Уолтър Риджис. Едно и също оръжие, използвано в две убийства от двама различни убийци.

— Супер яко, кука.

— Определено, само че не ти казвам нищо ново. Знам, че са идвали да разговарят с тебе за случая с Вон. Следователите са се интересували на кой си дал пистолета, след като си убил Риджис. Интересували са се кой от Ролинг Сикстис е поръчителят на убийството на Риджис. Защото са предполагали, че същият човек може да е поръчал убийството на Вон.

— Май си спомням. Отдавна беше. Тогава не им казах нищо, нищо няма да ти кажа и на тебе.

— Да, четох доклада. Пратил си ги на майната им. По онова време още си бил боец, смел и силен. Само че това е било преди девет години и не си имал нищо за губене. Изобщо не си мислел за предсрочно освобождаване след десет години. Сега обаче е друго. И вече става дума за три убийства с един и същи пистолет. Наскоро взех гилзата, която през деветдесет и втора открихме на мястото на убийството на Йесперсен, и дадох да я пуснат през балистичната база данни. Получих съвпадения за Риджис и Вон. Три убийства, свързани с едно и също оръжие — барета, модел деветдесет и две.

Бош се отпусна назад и зачака реакция. Знаеше, че Колман разбира какво иска от него.

— Не мо'а да ти помогна бе, човек — отвърна затворникът. — Напра'о викай старшите да ме водят.

— Сигурен ли си? Защото аз пък мога да ти помогна.

Хари повдигна плика.

— А мога и да ти навредя.

И отново зачака.

— Мога да се погрижа да останеш тука още десет години, преди изобщо да преразгледат молбата ти за предсрочно освобождаване. Това ли искаш?

Колман поклати глава.

— И според тебе колко ще изкарам навънка, ако ти помогна бе, човек?

— Не особено дълго, признавам. Само че няма нужда никой да научава за това, Руфъс. Не те карам да свидетелстваш пред съда, нито да даваш писмени показания.

„Поне засега“ — помисли си Бош.

— Искам само едно име. Ще си остане между нас двамата, и толкова. Трябва ми човекът, който е поръчал убийството. Човекът, който ти е дал пистолета и ти е казал да очистиш Риджис. Човекът, на който си върнал пистолета, след като си си свършил работата.

Колман замислено сведе поглед към масата. Хари знаеше, че претегля годините. Издръжливостта и на най-коравия боец си има граници.

— Не става така — заяви той накрая. — Поръчителят никога не приказва с изпълнителя. Има посредници бе, човек.

Преди да замине в командировка, Бош беше получил инструктаж в звеното на ЛАПУ за разузнаване в бандите. Там му бяха обяснили, че йерархията в старите банди в Южен Лос Анджелис обикновено е като в паравоенна организация. Че има пирамидална структура и обикновен изпълнител като Колман едва ли ще знае кой е поръчал убийството на Риджис. Затова и Хари използва въпроса като проверка. Ако затворникът назовеше поръчителя, Бош щеше да разбере, че лъже.

— Добре — отвърна детективът. — Това ми е ясно. Тогава ще опростим нещата. Ще се съсредоточим върху пистолета. Кой ти го даде в нощта, в която си убил Риджис, и на кой си го върнал после?

Колман кимна, без да вдига очи. Бош зачака. Играта навлизаше в решителната си фаза. Тъкмо за това беше дошъл тук.

— Повече не мо'а да ги върша тея работи — въздъхна Колман.

Хари не отговори и се опита да овладее дишането си. Затворникът се пречупваше.

— Имам щерка — продължи Колман. — Вече е голяма жена, пък аз съм я виждал само тука. Само в затвора, и толкоз.

Бош кимна.

Не бива да е така — рече той. — И аз имам дъщеря. И дълги години не я бях виждал.

Зърна влажен проблясък в очите на затворника. Гангстерският боец беше изхабен от годините затвор, угризения и страх. От шестнайсет години пазене на гърба си. Пластовете мускули просто скриваха един съсипан човек.

Дай ми името, Руфъс — подкани го Бош. — И ще пратя писмото. Пито-платено. Знаеш, че ако не ми дадеш каквото искам, никога няма да излезеш жив оттук. И между теб и дъщеря ти винаги ще има стъкло.

Ръцете на Колман бяха оковани зад гърба и не можеше да избърше сълзата, която се стече по лявата му буза. Наведе глава.

— Трумънт Стори. Викат му Тру. Той ми даде пистолета да свърша работата и после го върнах пак на него.

Хари кимна. Беше получил онова, за което бе дошъл.

— Ама има един проблем — прибави Колман.

— Какъв?

— Тру Стори е мъртъв бе, човек. Поне тъй чух.

Бош беше подготвен за това. През последните двацет години жертвите сред гангстерите в Южен Лос Анджелис наброяваха хиляди. Знаеше, че има много голяма вероятност да търси мъртвец, но знаеше и че следата не свършва непременно с Тру Стори.

— Ше пратиш ли все пак писмото? — попита Колман.

Хари се изправи. Нямаше повече работа тук. Скотът пред него беше хладнокръвен убиец и се намираше на мястото, където заслужаваше. Само че бяха сключили сделка.

— Сигурно милион пъти си мислил за това — каза той. — Какво ще правиш, след като излезеш и прегърнеш дъщеря си?

Колман не се поколеба нито за миг.

— Ше си намеря некой уличен ъгъл.

И зачака; знаеше, че детективът ще се нахвърли на грешното заключение.

— И ще почна да проповядвам. Ще разправам на 'сички к'во съм научил. К'во знам. Обществото нема да има проблеми с мене. Пак ще съм боец. Ама ще съм воин на Христа.

Бош кимна. Знаеше, че мнозина, които излизат от затвора, имат същите намерения. Да тръгнат по Божия път. Малцина успяваха. Системата зависеше от редовни клиенти. И детектива инстинктивно усещаше, че Колман навярно е от тях.

— Тогава ще пратя писмото — обеща той.

[1] Щатски затвор в Калифорния. — Б.пр. ↑

3.

На сутринта Бош отиде в Южното бюро на Бродуей, за да се срещне с детектив Джорди Гант от Отряда за борба с бандитизма. Гант седеше на бюрото си и разговаряше по телефона, но бързо затвори — явно не беше нищо важно.

— Как мина с Руфъс? — попита той и се усмихна; проявяваше разбиране към очаквания отговор, че посещението в Сан Куентин е било неуспешно.

— Ами, даде ми име, но също така ми каза, че онзи бил мъртъв, тъй че може да ме е разигравал, както аз разигравах него.

— Кое е името?

— Трумънт Стори. Чувал ли си го?

Гант кимна и се обърна към купчинка папки отстрани на бюрото. До нея имаше черна кутия с етикет „Ролинг Сикстис: 1991–1994“. Бош знаеше, че преди Управлението да започне да използва компютри за съхранение на разузнавателна информация, в такива кутии са събирали фишовете за разпити на терен.

Можеш ли да си представиш? — рече Гант. — Делото на Тру Стори случайно е при мен.

— Да, представям си. Бош взе папката.

Отвори я и видя снимка във формат двайсет на двайсет и пет сантиметра, на която се виждаше мъртвец, проснат на тротоар. На лявото му слепоочие имаше входна рана от упор. Дясното му око липсваше, заменено от голяма изходна рана. На цимента имаше малко кръв, вече съсирена по времето, когато е била направена снимката.

— Супер — отбеляза Хари. — Май е допуснал някой да се приближи до него малко повече, отколкото трябва. И следствието не е приключено, нали?

— Точно така.

Бош продължи нататък и провери датата на доклада за убийството. Трумънт Стори беше мъртъв от близо три години. Той затвори папката и погледна самодоволно седящия Гант.

— Тру Стори е мъртъв от две и девета и делото случайно е на бюрото ти, а?

— Не, взех го за тебе. Взех още две и си помислих, че даже няма да е зле да прегледаш картотеката ни от деветдесет и втора. Не се знае, някое име може да ти говори нещо.

— Възможно е. Защо си донесъл тези дела?

— Ами, след като разговаряхме за твоето разследване и съвпаденията с другите два случая — нали разбираш, три дела, едно оръжие, трима различни убийци, — започнах да...

— Всъщност вероятността е съвсем малка, обаче убийците може да са само двама. Същият, който убива моята жертва през деветдесет и втора, се връща и очиства Вон през две и трета.

Гант поклати глава.

— Възможно е, но се съмнявам. Прекалено малко е вероятно. Та да се върна на думата: три жертви, трима различни убийци, едно оръжие. Затова прегледах нашите дела, свързани с Ролинг Сикстис. Тоест делата, в които фигурират или като извършители, или като жертви. Взех тези, които може да са свързани с това оръжие, и още три случая на убийства с огнестрелно оръжие, при които не са открити куршуми или гилзи. Два са удари срещу Седем-три, а третият, ти вече се сети, е убийството на Тру Стори.

Бош седна и каза:

— Може ли да хвърля едно око на другите две?

Гант му подаде папките и Хари набързо ги проучи.

Това не бяха следствени материали, а досиета, и съответно съдържаха само кратки описания и доклади за убийствата. Пълните книги на убийствата трябваше да са при детективите, които бяха водили следствията. Ако искаше повече информация, трябваше да ги поръча или направо да се отбие при водещия следовател.

— Типични случаи — отбеляза Гант, докато Хари четеше. — Продаваш на чужд уличен ъгъл или се срещаш с момиче в чужд квартал и те поръчват. Причината да взема и Тру Стори е фактът, че е застрелян другаде и захвърлен там.

Бош го погледна.

— И какво му е необичайното?

— Ами, това може да означава, че е вътрешна работа. На собствените му хора. При гангстерските убийства рядко се среща

такова захвърляне на труп. Нали разбираш, обикновено спират с колата, застрелват жертвата и отминават. Никой не си губи времето да очисти някой и после да мести трупа, освен ако няма причина. Например да прикрие вътрешна чистка. Захвърлили са го на територията на Седем-три, затова предположихме, че е убит на собствената му територия и после са го захвърлили на вражеска, все едно е пресякъл границата.

Бош се замисли.

— Просто работна хипотеза... — Гант вдигна рамене.

— Делото не е приключено.

— Трябва да е нещо повече от работна хипотеза — отвърна Хари. — Знаеш ли нещо, което те кара да смяташ така? Ти ли работиш по случая?

— Аз не съм следовател, разузнавач съм. Повикаха ме като консултант. Само че това беше навремето — преди три години. Сега знам само, че делото не е приключено.

В Отряда за борба с бандитизма имаше различни екипи от следователи, разузнавачи, програми за връзка с обществеността.

— Добре де, бил си консултант — каза Бош. — Какво знаеш отпреди три години?

— Ами, Стори е стоял високо в йерархията, за която ти разказах онзи ден. Там горе понякога става доста напечено. Всеки иска да е на върха и когато се озовеш там, трябва да се озърташ през рамо, да гледаш кой се приближава след тебе.

Посочи папките пред Бош.

— Ти самият го каза, когато видя снимката. Допуснал е някой да се приближи до него повече, отколкото трябва. Дяволски вярно. Знаеш ли в колко гангстерски убийства има рани от упор? Почти няма такива — освен ако не е престрелка в заведение или нещо подобно. Даже тогава е само понякога. Тези типове най-често не стрелят отблизо и не влагат нищо лично. Само че този път, в случая с Тру Стори, е било така. Точно затова навремето решихме, че са го извършили самите Сикстис. Някой близо до върха на пирамидата е имал основание да смята, че Тру Стори трябва да си иде. Така и станало. Заключение е, че това може да е същото оръжие, което търсиш. Не е открит нито куршум, нито гилза, но раната отговаря на деветмилиметров пистолет и след като Руфъс Колман от Сан Куентин е поставил твоята берета,

модел деветдесет и две, в ръцете на Тру Стори, този сценарий ми се струва още по-вероятен.

Бош кимна. Наистина звучеше логично.

— В ОББ не успяхте ли да научите какво всъщност се е случило?

Гант поклати глава.

— Не. Разбери, Хари, най-уязвима за органите на закона е основата на пирамидата. Уличното ниво. То е и най-видимо.

Искаше да каже, че усилията на ОББ са насочени главно към уличните дилъри и престъпленията на улицата. Ако едно гангстерско убийство не се разкриеше до четирийсет и осем часа, скоро вече им се налагаше да се занимават със следващото. Война на изтощение от двете страни на фронта.

— Добре... — рече Бош. — Да се върнем на убийството на Уолтър Риджис, онова, което е извършил и за което е осъден Руфъс Колман през деветдесет и шеста. Колман каза, че Тру Стори му дал пистолета и инструкциите, той свършил работата и после му върнал оръжието. Твърди, че идеята за очистването на Риджис не била на Стори. И той бил получил заповед. Е, имаме ли представа откъде може да идва тя? Кой от Ролинг Сикстис е бил поръчителят през деветдесет и шеста?

Гант отново поклати глава. Правеше го непрекъснато.

— Било е преди мен, Хари. Аз бях патрулно ченге в Югоизточния участък. И да ти кажа честно, по онова време сме били малко наивни. Нали тогава използвахме срещу тях ОПСУХ? Спомняш ли си ОПСУХ?

Бош си я спомняше. Бумът на бандитизма и придружаващото го насилие бяха развили същата светлинна скорост като епидемичното разпространение на крека през 80-те години на ХХ век. В безсилието си да се справи с проблема ЛАПУ в Южен Лос Анджелис реагира с програмата „Обществена подкрепа срещу уличното хулиганство“, която атакуваше долните нива на пирамидата. Това пречеше на уличния бизнес на бандите, но рядко стигаше до върха. И нищо чудно. Уличните бойци, който продаваха дрога и нанасяха удари за откъсване или сплашване, рядко знаеха нещо повече от работата си за деня и още по-рядко издаваха дори нея.

Това бяха младежи от Южен Лос Анджелис, закърмени с омраза към полицията, закалени с расизъм, дрога, обществено безразличие и

ерозия на традиционните семейни и образователни ценности, и после изкарани на улицата, където само за един ден можеха да спечелят повече, отколкото техните майки — за цял месец. Този им начин на живот се възхваляваше от всяко аудио, от всяка автомобилна уредба, дънещи посланието на рапа, което гласеше: майната ѝ на полицията и на цялото общество. Да вкараш един деветнайсетгодишен гангстер в стаята за разпити и да го накараш да издаде следващия в редицата беше също толкова трудно, колкото да отвориш консерва грах с голи ръце. Той не знаеше кой е следващият в редицата, а дори да знаеше, нямаше да го издаде. Арестът и затворът бяха обичайни елементи на гангстерския живот, част от процеса на съзряване. Така се заслужава гангстерските нашивки. Сътрудничеството с полицията нямаше плюсове. Имаше само минуси — враждебността на твоята гангстерска фамилия, която винаги водеше до смъртна присъда.

— Та значи искаш да кажеш, че не знаем за кого е работил тогава Трумънт Стори, нито откъде е взел пистолета, който е дал на Колман, за да очисти Риджис — резюмира Бош.

— Общо взето, да. Освен за оръжието. Аз лично предполагам, че пистолетът си е бил на Тру, който го е давал за изпълнение на различни поръчки. Разбираш ли, сега знаем много повече, отколкото тогава. Като използваме това, което ни е известно днес, и го приложим към тогавашната ситуация, ето какво се получава. Започваме от човека на върха или близо до върха на пирамидата, каквато представлява уличната банда Ролинг Сикстис. Този човек е нещо като командир. Той иска да бъде очистен някой си Уолтър Риджис Ритника, защото продавал не където трябва. Командирът отива при своя верен заместник Трумънт Стори и му прошепва на ухото, че иска да се погрижат за Риджис. Оттук нататък това става работа на Стори, който трябва да я свърши, за да запази положението си в организацията. Той се обръща към един от собствените си доверени хора, Руфъс Колман, дава му пистолет и му казва, че обектът е Риджис, който често се навърта в еди-кое си заведение. Колман отива да изпълни задачата, а през това време Стори си осигурява алиби, защото пистолетът е негов. Просто гаранция в случай че изобщо го свържат с оръжието. Така действат сега, затова предполагам, че и тогава е било същото — само че навремето не го знаехме със сигурност.

Бош кимна. Започваше да го обзема усещането, че търсенето му е безплодно. Трумънт Стори беше мъртъв, а с него — и връзката с пистолета. Намираще се също толкова далече от разкриването на убиеца на Анеке Йесперсен, колкото и през онази нощ преди двайсет години, когато ѝ се извини, вперил поглед в трупа ѝ. Не бе стигнал доникъде.

Гант долови разочарованието му.

— Съжалявам, Хари.

— Вината не е твоя.

— А и това сигурно ще ти спести куп неприятности.

— Какви по-точно?

— А, нали разбираш, всички онези неприключени следствия от онова време. Ами ако бяхме разкрили само убийството на бялото момиче? Това сигурно нямаше да предизвика добър отклик сред обществеността, нали се сецаш какво имам предвид?

Бош погледна чернокожия детектив. Всъщност не беше мислил за расовите аспекти на случая. Просто се опитваше да разкрие убийство, измъчващо го вече двайсет години.

— Сигурно си прав — съгласи се той.

Двамата потънаха в дълго мълчание.

— Как смяташ, може ли да се случи пак? — попита накрая Хари.

— Кое, безредиците ли?

Бош кимна. Гант работеше в Южен Лос Анджелис още от постъпването си на служба. Трябваше да е по-наясно с нещата.

— Естествено, тук може да се случи всичко — отвърна детективът от ОББ. — Дали са се подобрили отношенията между хората и Управлението? Да, решително. Част от хората вече наистина ни вярват. Броят на убийствата рязко се е понижил. По дяволите, престъпността изобщо рязко е намаляла и гангстерите не се разхождат безнаказано по улиците. Ние контролираме нещата — хората контролират нещата.

Той замълча и Бош зачака, но не последва нищо повече.

— Обаче... — подкани го Хари.

Гант сви рамене.

— Много хора са без работа, много магазини и фирми фалираха. Тук няма особено големи възможности, Хари. Ясно ти е до какво води това. До неудовлетвореност, яд, отчаяние. Затова казвам, че може да се

случи всичко. Историята се движи циклично. Повтаря се. Може да се случи пак, естествено.

Бош кимна. Мнението на колегата му не се различаваше съществено от неговото.

— Може ли за известно време да задържа тези папки?

— Стига да ги върнеш — каза Гант. — Ще ти дам и черната кутия.

Пресегна се зад себе си и вдигна кутията. Бош се усмихна.

— Какво, не я ли искаш?

— Не, не, искам я. Просто се сетих за един мой някогашен партньор. От много отдавна. Казваше се Франки Шиън и...

— Познавах го Франки. Жалко, че се случи така.

— Да, но преди това, когато бяхме партньори, той винаги казваше, че при разследване на убийство трябва да намериш черната кутия. Това е първото — да намериш черната кутия.

На лицето на Гант се изписа объркване.

— Като черна кутия в самолет ли?

Бош кимна.

— Да. Както при самолетна катастрофа трябва да намерят черната кутия с всички записи от полета. Ако я открият, ще разберат какво се е случило. Франки казваше, че с местопрестъплението и самото убийство е същото. Едно нещо свързва и обяснява всичко. Намериш ли го, печелиш. Все едно да намериш черната кутия. А ето че сега ти ми даваш черна кутия.

— Е, не очаквай прекалено много от тая тук. Викаме им кутиите ОПСУХ. Това са просто картотеките от онова време.

Преди епохата на МИТ, мобилния информационен терминал, инсталиран във всяка патрулка, полицаите носеха в задните си джобове фишове — картончета с размери осем на тринайсет сантиметра, на които си водеха бележки за разпитите на терен. Те съдържаха датата, часа и мястото на разпита, както и името, възрастта, адреса, прякорите, татуировките и принадлежността на разпитания към съответната банда. Имаше и графа за коментар на полицаия, в която се отбелязваха всички други съществени наблюдения.

От тукашния клон на Американския съюз за граждански свободи отдавна бяха заклеили полицейската практика за провеждане на

разпити на терен — бяха ги обявили за противоконституционен произвол и изнудване. Управлението обаче не се отказа от нея.

Бош взе кутията, отвори я и видя, че е пълна с изтъркани фишове.

— Как е оцеляла след чистката?

Имаше предвид преминаването към дигитално съхраняване на информацията в Управлението. Всички документи се дигитализираха, за да отворят път за електронното бъдеще.

— А бе, ние знаехме, че ако ги архивираме в компютрите, от тях ще липсват всевъзможни неща. Защото са ръкописни, Хари. Понякога не можеш да разчетеш почерка, даже от това да ти зависи животът. Наясно бяхме, че повечето информация от фишовете няма да влезе в база данните, нали разбираш какво искам да кажа? Затова запазихме колкото може повече от черните кутии. Имаш късмет, че още пазим кутията за Сикстис. Дано нещо вътре да ти е от помощ.

Бош отмести стола си назад и се изправи.

— Непременно ще ти я върна.

4.

Когато се върна в „Неприключени следствия“, още нямаше дванайсет. Отделът пустееше — повечето детективи идваха на работа рано и съответно рано излизаха в обедна почивка. Нямаше го и Дейвид Чу, партньора му, но това не смути Хари. Чу можеше да е на обяд, някъде из сградата или в лабораториите по криминалистика. Бош знаеше, че партньорът му работи по няколко „пратки“, тоест по предварителни фази на разследване, по време на които генетични, дактилоскопски или балистични свидетелства се подготвяха и пращаха в различни лаборатории за анализ и сравнение.

Остави папките и черната кутия на бюрото си и вдигна телефона, за да провери дали има съобщения. Нямаше нищо. Тъкмо седна и понечи да се заеме с получените от Гант материали, когато дойде новият лейтенант на отдела Клиф О’Тул. О’Тул беше нов не само в „Неприключени следствия“, но и в сектор „Грабежи и убийства“. Бяха го прехвърлили от бюрото в Сан Фернандо Вали, където бе ръководил целия следствен отдел във Ван Найс. Хари още нямаше преки впечатления от него, но онова, което виждаше и което чуваше от колеги, не беше добро. След като пристигна и пое ръководството на „Неприключени следствия“, лейтенантът за рекордно време си спечели не един, а два прякора с отрицателен смисъл.

— Как мина командировката, Хари? — попита О’Тул.

Преди лейтенантът да му подпише командировъчното до Сан Куентин, Бош подробно му докладва за съпадението на оръжието от случая с Йесперсен с това от убийството на Уолтър Риджис, извършено от Руфъс Колман.

Добре и зле — отвърна детективът. — Колман ми даде едно име. Някой си Трумънт Стори. Стори му бил дал пистолета, е който убил Риджис, и после той му го върнал. Проблемът е, че не мога да отида при Стори, защото е мъртъв — самият той бил очистен през две и девета. Сутринта ходих в бюрото в Южен Лос Анджелис да направя някои справки, за да потвърдя хронологията и мястото на Стори в нея. Мисля, че Колман ми е казал истината, а не се е опитал просто да

прехвърли вината върху мъртвец. Тъй че не съм бил път напразно, обаче не съм и по-близо до разкриването на убиеца на Анеке Йесперсен.

Посочи папките и картотеката на бюрото.

О'Тул кимна замислено, скръсти ръце и седна на ръба на бюрото на Дейв Чу, точно там, където Чу винаги си оставяше кафето. Ако беше тук, това нямаше да му хареса.

— Не обичам да харча бюджета за командировки за безсмислено разкарване — отбеляза О'Тул.

— Не беше безсмислено — възрази Бош. — Нали току-що ви казах, че съм получил име и че името се вписва в останалата информация.

— Ами тогава може би трябва да обявим делото за ПДС.

ПДС означаваше „приключено с други средства“ — следствие, при което извършителят е разкрит, но не е арестуван и осъден, защото е мъртъв или не може да бъде съден по други причини. В отдел „Неприключени следствия“ делата често се обявяваха за „приключени с други средства“, тъй като обикновено датираха отпреди десетилетия и съвпаденията на пръстови отпечатъци и ДНК водеха до отдавна починали заподозрени. След като следствието поставеше заподозрения по времето и на мястото на престъплението, началникът имаше право да приключи делото и да го прати в Окръжна прокуратура за подпечатване.

Само че Бош още не беше готов окончателно да прати делото Йесперсен в архива.

— Не, тук нямаме ПДС — твърдо заяви той. — Мога да поставя пистолета в ръцете на Трумънт Стори чак четири години след моя случай. Преди това оръжието може да е минало през много други хора.

— Възможно е — съгласи се О'Тул. — Само гледай да не ти се превърне в любимото следствие. Имаме още шест хиляди случая. Придвижването на делата се свежда до разпределение на времето.

Лейтенантът долепи китките си една до друга, за да покаже, че ограниченията на работата му връзват ръцете. Тъкмо тази негова официозна дребнавост най-много дразнеше Бош. Той беше администратор, а не „пръв сред ченгетата“.

— Наясно съм с това, господин лейтенант. Планът ми е да поработя с тези материали и ако от тях не излезе нищо, да се заема със

следващия случай. Обаче въз основа на събраното досега не можем да го обявим за ПДС. И това съответно няма да подобри статистиката ни. Следствието пак ще си остане неприключено.

Хари се опитваше да даде на този новак да разбере, че няма намерение да си играе на статистики. Следствието щеше да е приключено, ако Бош се убедеше, че наистина е такава. А поставянето на оръжието на убийството в ръката на някакъв гангстер четири години след самия факт съвсем не можеше да се смята за достатъчно.

— Добре де, да видим какво ще намериш, когато прегледаш всичко — отстъпи О’Тул. — Не те карам да приключваш нещо, което не е приключено. Обаче съм пратен тук да стегна отдела. Трябва да приключваме повече следствия. А за тази цел трябва да работим по повече следствия. С други думи, ако не става с това, продължи със следващото — току-виж се оказало, че него можем да приключим. Никакви любими следствия, Хари. Когато дойдох тук, прекалено много от вас работеха по любимите си следствия. Вече нямаме време за това.

— Ясно — лаконично отвърна Бош.

О’Тул тръгна обратно към кабинета си. Хари подигравателно отдаде чест зад гърба му и забеляза, че на задника му е останал отпечатък от чаша за кафе.

Доскоро шеф на отдела беше лейтенантка, която обичаше да си седи в офиса със спуснати щори. Контактите с подчинените ѝ бяха минимални. При О’Тул се наблюдаваше тъкмо обратното. Неговата „общителност“ понякога ставаше нетърпима. Положението допълнително се усложняваше от факта, че бе по-млад от половината в „Неприключени следствия“ — и почти двацет години по-млад от Бош. Проявяваше излишна активност в опитите си да контролира детективите, повечето от които ветерани, и това дразнеше Хари при всяка среща с него.

Нещо повече, той явно робуваше на числата. Стремеше се да приключва следствията заради месечните и годишните отчети, които пращаше на десетия етаж. Това нямаше нищо общо с въздаването на справедливост за отдавна забравените жертви на убийства. Засега изглеждаше, че О’Тул няма отношение към човешката страна на тяхната работа. Вече беше смъмрил Бош, че е прекарал цял следобед със сина на жертва на убийство, който искаше да му покажат

местопрестъплението двайсет и две години след смъртта на баща му. Лейтенантът заяви, че синът можел сам да намери местопрестъплението и че Бош трябвало да използва този половин ден, за да работи по делата.

О'Тул ненадейно се обърна и тръгна обратно към бюрото му. Детективът се зачуди дали не е видял саркастичното отдаване на чест в отражението на някой от прозорците на кабинета си.

— Още две неща, Хари. Първо, не забравяй да ми дадеш финансовия отчет за командировката си. За навременното подаване на тази информация всъщност държат отговорен мен, пък и искам да се погрижа да си получиш всичко, което си извадил от собствения си джоб.

Бош си помисли за парите, които беше внесъл в сметката за затворническата лавка на втория посетен от него затворник.

— Не се безпокойте за това — отвърна той. — Нищо не съм изхарчил. Спрях да изям един хамбургер в „Балбоа“ и толкова.

„Балбоа Бар & Грил“ в Сан Франциско се намираше по средата на пътя от летището до Сан Куентин и беше любимо заведение на детективите от ЛАПУ.

— Сигурен ли си? — попита О'Тул. — Не искам да те оцетим.

— Сигурен съм.

— Добре тогава.

Лейтенантът понечи отново да се отдалечи, но Бош го спря.

— Ами другото нещо? Казахте „две неща“.

— А, да. Честит рожден ден, Хари.

Бош го погледна.

— Откъде знаете?

— Знам рождените дни на всички. На всички, които работят при мен.

Хари кимна. Щеше му се О'Тул да бе казал „с които работя“ вместо „които работят при мен“.

— Благодаря.

Лейтенантът най-последно се прибра в кабинета си. Бош се радваше, че наоколо няма никого — не искаше колегите му да научат за рождения му ден. На неговата възраст това можеше да предизвика порой от въпроси за пенсиониране. Тема, която се опитваше да избягва.

След като остана сам, се зае да скицира хронологията. Започна с убийството на Йесперсен, 1 май 1992-ра. Въпреки че часът на смъртта не се знаеше със сигурност и журналистката можеше да е била убита в късните часове на 30 април, Бош прие за официален следващия ден, защото на тази дата бяха открити трупа ѝ и убийството най-вероятно беше извършено тогава. След това продължи с всички убийства, водещи до последното, свързано или вероятно свързано с беретата модел 92. Включи и другите два случая, материалите за които бе получил от Гант.

Пишеше върху хартия, вместо на компютъра, както биха постъпили повечето му колеги. Имаше твърдо установена система и му трябваше документ. Документ, който може да държи и да изучава, да го сгъне и да го носи в джоба си. Документ, който да стане част от живота му.

Около всеки запис оставяше много място, за да има къде да добавя бележки по-нататък. Винаги работеше така.

1 май 1992 — Анеке Йесперсен — на 67-а и Креншоу (убиецът неизвестен)

2 януари 1996 — Уолтър Риджис — 63-та и Бринхърст (Руфъс Колман)

30 септември 2003 — Еди Вон — 68-а и Ист Парк (убиецът неизвестен)

18 юни 2004 — Данте Спаркс — 11-о авеню и Хайд Парк (убиецът неизвестен)

8 юли 2007 — Байрън Бекълс — Сентинела Парк/Степни Стрийт (убиецът неизвестен)

1 декември 2009 — Трумънт Стори — Западна 76-а/Съркъл Парк (убиецът неизвестен)

Последните три убийства бяха делата, за които му беше дал материали Гант и за които нямаше балистична информация. Бош проучи списъка и забеляза седемгодишната пауза в известните случаи на използване на пистолета между Риджис и Вон, после направи справка с досието на Трумънт Стори, изтеглено от база данните на Националния криминален информационен център. Според него Стори бил в затвора от 1997-а до 2002-ра с петгодишна присъда за нанасяне на тежък побой. Паузата в използването на оръжието можеше да се

обясни с предположението, че Стори го е оставил в скривалище, за което е знаел само той.

След това детективът разтвори градския си атлас и отбеляза с молив местопрестъпленията. Първите пет се събираха на една страница от дебелия том — убийствата бяха извършени на територията на Ролинг Сикстис. Последното, убийството на Трумънт Стори, беше на следващата страница. Трупът му бил открит на тротоар в Съркъл Парк — в сърцето на територията на Седем-три.

Бош дълго изучава картата, като прелистваше страниците назад-напред. Като имаше предвид, че според Джорди Гант Стори най-вероятно е бил захвърлен на мястото, където са намерили тялото му, стигна до заключението, че концентрацията на местопрестъпленията обхваща съвсем малък участък от града. Шест убийства, може би с едно и също оръжие. И всичко започваше с единственото убийство, което не се вписваше в картината на следващите. На фоторепортерката Анеке Йесперсен, застреляна далеч от дома си.

— Снежанка — промълви Хари.

Отвори дневника на убийството на Йесперсен и погледна снимката от журналистическия ѝ пропуск. Нямахме представа какво е правела там сама и какво се е случило.

Придърпа черната кутия. Тъкмо я отваряше, когато джиесемът му започна да звъни. Дисплеят показваше, че се обаждат Хана Стоун, жената, с която имаше връзка от близо година.

— Честит рожден ден, Хари!

— Кой ти каза?

— Една птичка.

Дъщеря му.

— Тя по-добре да си гледа нейната работа.

— Мисля, че това е нейна работа. Знам, че довечера сигурно ще си изцяло неин, затова се обаждам да видя дали мога да те изведа на празничен обяд.

Бош си погледна часовника. Вече беше обяд.

— Днес ли?

— Днес имаш рожден ден, нали? Щях да ти позвъня по-рано, обаче груповият ми сеанс се проточи. Хайде, какво ще кажеш? Знаеш, че тук имаме най-страхотните будки за тако в града.

Хари трябваше да разговаря с нея за Сан Куентин.

— Не знам за будките, но ако няма задръствания, ще стигна при теб за двайсет минути.

— Идеално.

— До скоро.

Бош затвори и погледна черната кутия на бюрото си. Щеше да се заеме с нея следобед.

Предпочетоха ресторант пред будка за тако. В Панорама Сити трудно можеше да се намери луксозно заведение, затова отидоха във Ван Найд и обядваха в кафетерията в мазето на съдебната палата. Тя също не можеше да се определи като луксозна, но почти всеки ден един възрастен музикант свиреше джаз на малък роял в ъгъла. Една от градските тайни, известни на Бош. Хана се впечатли. Избраха си маса близо до рояла.

Разделиха си сандвич с пуешко и изядоха по чиния супа. Музиката запълваше паузите в разговора. Хари се учеше да се чувства добре с Хана. Бяха се запознали преди година, докато той разследваше поредния стар случай. Хана беше психотерапевт и работеше с извършители на сексуални престъпления след освобождаването им от затвора. Тежка работа, която ѝ разкриваше част от същото мрачно познание за света, каквото носеше в себе си и Бош.

— Не съм те чувала от няколко дни — каза тя. — С какво се занимава?

— А, с един стар случай. Разходка на оръжие.

— Какво означава това?

— Да свържеш оръжието от един случай с друг, после с трети и така нататък. Да го „разходиш“. Нямаме самото оръжие, но балистичните съвпадения свързват случаите. Нали разбираш, през години, територии, жертви. На такъв случай му казваме „разходка на оръжие“.

Не ѝ обясни нищо повече и Хана кимна. Знаеше, че Бош никога не отговаря подробно на въпросите за работата си.

Хари дослуша изпълнението на „Меланхолия“, прокашля се и каза:

— Вчера се срещнах със сина ти, Хана.

Колебаеше се как да отвори тази тема. И затова в крайна сметка пристъпи без предисловия. Хана рязко остави лъжицата в чинията си, което накара пианиста да вдигне ръце от клавишите.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях в Сан Куентин по случая — отвърна Бош. — Нали разбираш, разхождах оръжието и трябваше да се срещна с един човек там. Когато свърших, имах малко време, затова поисках да се видя със сина ти. Останах с него само десетина-петнайсет минути. Обясних му кой съм и той каза, че си му разказвала за мен.

Хана вperi очи в далечината и той разбра, че е подходил лошо. Синът ѝ не беше тайна. Надълго бяха разговаряли за него. Признал се за виновен в изнасилване и го осъдили. Неговото престъпление почти съсипало майка му, но накрая намерила начин да продължи живота си, като сменила насоката на работата си. Прехвърлила се от семейна терапия към занимания с престъпници като сина ѝ. И тъкмо това я бе срещнало с Бош. Той бе благодарен за присъствието ѝ в живота му и разбираше мрачната ирония на тази щастлива случайност. Ако синът ѝ не беше извършил такова ужасяващо престъпление, Хари нямаше да се запознае с майка му.

— Сигурно трябваше да те предупредя — продължи той. — Извинявай. Просто не бях сигурен, че ще ми остане време да се срещна с него. Поради орязания бюджет не ни позволяват нощувки. Трябва да отидеш и да се върнеш за един ден, затова не бях сигурен.

— Как изглежда?

Двете думи бяха изречени с майчински страх.

— Ами, добре. Попитах го как е и той каза, че всичко било наред. Не забелязах нищо, което да ме обезпокои, Хана.

Синът ѝ живееше на място, където си или хищник, или жертва. Той не беше едър. За да извърши престъплението, упоил жертвата си, а не я надвил. В затвора нямал никакви преимущества и често самият той ставал жертва — Бош го знаеше от разказите на Хана.

— Виж, не е нужно да разговаряме за това. Просто исках да знаеш. Не го бях планирал. Имах повече време и просто помолих да го видя. Позволиха ми.

Тя не отговори веднага, но после думите ѝ прозвучаха настойчиво.

— Не, трябва да разговаряме. Искам да знам всичко, което ти е казал, всичко, което си видял. Той ми е син, Хари. Каквото и да е направил, той ми е син.

Бош кимна.

— Каза да ти кажа, че те обича.

5.

Когато Бош се върна на работа, отдел „Неприключени следствия“ беше в пълен състав. Черната кутия си стоеше там, където я бе оставил, а партньорът му седеше на бюрото си и пишеше на компютърната клавиатура.

— Как върви, Хари? — попита той, без да откъсва поглед от екрана.

— Върви.

Бош седна. Очакваше Чу да спомене за рождения му ден, но помладият детектив не каза нищо. Двете бюра бяха залепени за срещуположни стени в затворената с ниски прегради кабинка, тъй че те работеха с гръб един към друг. В стария Паркър Сентър, където беше преминала почти цялата кариера на Хари, партньорите седяха един срещу друг. Новото разположение му харесваше повече. Даваше му усещане за уединение.

— Какво има в черната кутия? — попита Чу зад гърба му.

— Фишове за Ролинг Сикстис. Хващам се за сламки с надеждата, че нещо може случайно да изскочи.

— Желая ти успех.

Като партньори им възлагаха едни и същи следствия, но после двамата си ги разпределяха, докато дойдеше време за работа на терен, например проследяване или обиск. Арестите също винаги се извършваха в тандем. Тази практика им даваше представа за работното натоварване на другия. Обикновено в понеделник сутрин пиеха заедно кафе, за да обсъдят делата и докъде са стигнали в конкретната си работа. Предишния следобед Бош вече беше разказал на Чу за посещението си в Сан Куентин.

Отвори кутията и се втренчи в дебелата пачка фишове. Внимателният им анализ сигурно щеше да му отнеме целия следобед и част от вечерта. Това не го притесняваше, само че нямаше търпение. Извади фишовете и след като ги прегледа набързо, установи, че са подредени хронологично и обхващат четирите години, посочени на

етикета. Реши първо да се съсредоточи върху годината на убийството на Анеке Йесперсен. Отдели фишовете от 1992-ра и започна да чете.

Запознаването с един фиш отнемаше само секунди. Имена, прякори, адреси, номера на шофьорски книжки и други данни. Полицаят, провел разпита, често записваше и имената на други гангстери, които са били с разпитвания по това време. Няколко имена във фишовете се повтаряха или като обект на разпита, или като известни съучастници.

Бош нанасяше всеки адрес от фишовете — мястото на разпита и местожителството от шофьорската книжка на обекта — в градския атлас, в който вече бяха маркирани убийствата с беретата модел 92. Търсеше близки връзки с шестте убийства. Имаше няколко и те бяха очевидни. Две убийства бяха извършени на улични ъгли, на които обикновено се беше въртяла търговия с дрога. Имаше логика. Патрулните полицаи и отрядите на ОПСУХ трябваше да са издебвали гангстери, събиращи се на такива места.

Два часа след началото на това занимание, със схванати от повтарящите се движения гръб и врат.

Хари откри нещо, което изстреля адреналин в кръвта му. На 9 февруари 1992-ра един тийнейджър, обозначен във фиша като МГ — или „младши гангстер“ — от Ролинг Сикстис, бил спрял за скитничество на Флорънс и Креншоу. Името в шофьорската му книжка било Чарлз Уилям Уошбърн. Според фиша уличният му прякор бил Дребосъка. Шестнайсетгодишният младеж, висок метър шейсет и един, вече бил успял да се сдобие с характерната за Сикстис татуировка, надгробен камък с числото 60 на левия бицепс, означаваща вярогност до смърт към бандата. Вниманието на Бош привлече адресът от шофьорската му книжка, Западна Шейсет и шеста улица. Когато нанесе мястото на картата, видя, че задната страна на сградата гледа към улчката, на която бяха убили Анеке Йесперсен. Уошбърн живееше на не повече от петнайсет метра от мястото, на което бяха открили трупа на журналистката.

Хари никога не беше работил в звено, занимаващо се конкретно с гангстери, но имаше опит с разследването на няколко свързани с банди убийства. Знаеше, че младшият гангстер е хлапе, нарочено за привличане, което още не е официален член на бандата. Приемането в нея си имаше цена — проява на квартална или гангстерска гордост,

конкретна работа, демонстрация на преданост. Обикновено това означаваше извършване на насилие, понякога дори убийство. Всеки, който очистеше представител на противникова банда, моментално получаваше статут на пълноправен член.

Бош се отпусна назад и се опита да раздвижи схванатите мускули на раменете си. Замисли се за Чарлз Уошбърн. В началото на 1992-ра той е кандидат-гангстер и сигурно търси шанс да пробие. По-малко от три месеца след като полицията го спира и разпитва на Флорънс и Креншоу, в неговия квартал избухват безредици и на уличката зад дома му е застреляна чуждестранна фоторепортерка.

Прекалено голямо съвпадение, за да го пренебрегне. Хари протегна ръка към дневника на убийството, съставен преди двайсет години от Спецчастта за разследване на престъпления, извършени по време на безредиците, и помоли, без да се обръща:

— Чу, би ли ми проверил едно име?

— Един момент.

Партньорът му беше адски бърз на компютъра, докато компютърните умения на Бош бяха слаби. Чу редовно му проверяваше имена в база данните на Националния криминален информационен център.

Хари запрелиства дневника на убийството. Навремето не бяха провели пълноценно разследване, но все пак бяха покрили жилищните сгради на уличката. Намери тънкия сноп доклади и почна да чете имената.

— Добре, казвай — обади се Чу.

— Чарлз Уилям Уошбърн. Дата на раждане: четвърти седми седемдесет и пета.

— Роден на четвърти юли^[1].

Бош чу пръстите на партньора му да летят по клавиатурата. Междувременно откри доклада за адреса на Уошбърн на Западна Шейсет и шеста. На 20 юни 1992-ра, цели петдесет дни след убийството, двама детективи почукали на вратата и разговаряли с петдесет и четири годишната Мариън Уошбърн и трийсет и четири годишната Рита Уошбърн, майка и дъщеря. Не знаели нищо за убийството, извършено на уличката на 1 май. Разговорът бил кратък и любезен и обхващаше само един абзац от доклада. Не се споменаваше

за трето поколение обитатели на къщата. Нито дума за шестнайсетгодишния Чарлз Уошбърн. Бош ядосано затвори папката.

— Намерих нещо — каза Чу.

Хари завъртя стола си и погледна към гърба му.

— Давай. Имам нужда от това нещо.

— Чарлз Уилям Уошбърн, известен като Дребосъка. Има дълъг списък с арести. Главно дрога, заплахи... Води му се и застрашаване живота на дете. Да видим, два срока в затвора и в момента е на свобода, обаче от юли се издирва за неплащане на издръжка за дете. Местонахождение — неизвестно.

Чу се обърна и го погледна.

— Кой е тоя, Хари?

— Един тип, когото трябва да проуча. Би ли го разпечатал?

— Дадено.

Партньорът му прати материала на общия принтер на отдела. Бош въведе паролата в телефона си и позвъни на Джорди Гант.

— Чарлз Уошбърн Дребосъка. Познаваш ли го?

— Дребосъка... хм, звучи ми... Задръж така.

Линията утихна и Хари чака близо минута, докато Гант се върне.

— Фигурира в текущата ни разузнавателна информация. Човек на Сикстис. От най-ниския етаж на пирамидата. Това не е твоят поръчител. Къде се натъкна на името му?

— В черната кутия. През деветдесет и втора е живял точно до мястото, където е убита Йесперсен. Бил е шестнайсетгодишен и сигурно се е опитвал да се уреди в Сикстис.

Докато говореше, Бош чу отсреща тракане на клавиатура. Гант правеше проверка.

— Имаме висяща заповед за арест — съобщи той. — Чарлз не е плащал издръжка на майката на детето си. Последният му известен адрес е къщата на Шейсет и шеста. Но е отпреди четири години.

Хари знаеше, че висящата заповед за арест на баща нехранимайко в Южен Лос Анджелис е почти безсмислена. Едва ли щеше да привлече вниманието на шерифските екипи, освен ако не е свързана с някакъв шум в медиите. Такава заповед обикновено чакаше в база данните следващия път, когато Уошбърн попадне под прицела на органите на закона и пуснат името му за проверка. Стига да продължаваше да се спотайва обаче, той щеше да остане на свобода.

— Ще пообиколя стария му квартал да видим дали няма да извадя късмет — каза Бош.

— Искаш ли помощ? — попита Гант.

— Не, ще се оправя. Ти обаче можеш да позагрееш улицата.

— Дадено. Ще разпространя информация за Дребосъка. А дотогава, успешен лов, Хари. Съобщи ми, ако го откриеш или ти трябва на място.

— Непременно.

Бош затвори и се обърна към Чу.

— Готов ли си да се поразходим?

Партньорът му неохотно кимна и се намръщи.

— Ще се приберем ли до четири?

— Не знам. Ако моят човек е там, може да отнеме повече време.

Искаш ли да повикам някой друг?

— Не, Хари. Просто довечера съм зает.

Бош си спомни, че дъщеря му изрично му бе наредила да не закъснява за вечеря, и попита:

— Какво, среща с гадже ли?

— Няма значение, да вървим.

Чу не държеше да отговаря на въпроси за личния си живот.

Домът на Уошбърн беше ниска къща със занемарена морава. На отбивката имаше стар форд, вдигнат на трупчета. Преди да се изправят пред вратата, Бош и Чу бяха заобиколили отзад и бяха установили, че западният ъгъл на задния двор е на не повече от пет метра от мястото, където бе застреляна Анеке Йесперсен.

Хари решително почука и се отдръпна от страни на вратата. Чу застана от другата страна. На входа имаше заключена желязна решетка.

Накрая вратата се отвори и зад решетката се появи жена на около двайсет и пет години. В крака ѝ се беше вкопчило момченце.

— К'во искате? — попита възмутено, след като правилно ги идентифицира като ченгета. — Не съм викала полиция.

— Просто търсим Чарлз Уошбърн, госпожо — каза Бош. — Този дом е посочен като негов домашен адрес. Той тук ли е?

Жената нададе дрезгав крясък и трябваше да минат няколко секунди, докато Хари разбере, че се смее.

— Госпожо?

— За Дребосъка ли питате? За тоз Чарлз Уошбърн ли?

— Точно така. Тук ли е?

— Че що да е тука? Адски сте тъпи бе, хора. Тоз човек ми дължи пари. Що да е тука? Ако се весне вкъщи, дано ми носи мангизите, щото иначе...

Бош най-после разбра. Погледна момченцето на прага, после отново вдигна очи към жената.

— Как се казвате?

— Латиша Сетълс.

— А синът ви?

— Чарлз Джуниър.

— Имате ли представа къде може да е баща му? Имаме заповед за ареста му, защото не ви е плащал издръжка. Издирваме го.

— Крайно време беше. Всеки път щом го мерна да минава с колата ви се обаждам, ама никой не идва, на никой не му пука. Чак с'а идвате, пък аз не съм го мяркала от два месеца.

А чували ли сте нещо, Латиша? Някой да ви е споменавал, че го е забелязал наоколо?

Тя категорично поклати глава.

— Нема го.

— А майка му и баба му? По-рано са живели в тая къща.

— Баба му умря, а майка му отдавна се пресели в Ланкастър.

— Чарлз появявал ли се е там?

— Не знам. Преди й ходеше на рождените дни. С'а не знам дали още е жив. Знам само, че синът ми през живота си не е бил на лекар или зъболекар, нито пък е обличал нови дрехи.

Бош кимна. „И няма баща“ — помисли си. Не спомена, че ако арестуват Чарлз Уошбърн, това няма да е за да го принудят да плати детската издръжка.

— Имате ли нещо против да влезем вътре, Латиша?

— За к'во?

— Просто да погледаме, да се уверим, че е безопасно.

Тя удари с юмрук по решетката.

— Безопасно е, не се бойте за туй.

— Значи не може да влезем, така ли?

— Не, не искам никой да вижда к'ва каша е вътре. Не съм се приготвила за гости.

— Добре, ами на двора?

Въпросът очевидно я смути, но после тя сви рамене.

— И да се скъсате да го търсите, него пак го няма.

— Портата отзад отключена ли е?

— Разбита е.

— Добре, ще заобиколим.

Двамата детективи тръгнаха към отбивката, която минаваше покрай къщата и свършваше с дъсчена ограда. Чу трябваше да повдигне портата и да я задържи на единствената ѝ ръждясала панта, за да влязат. Продължиха към задния двор, целия осеян със стари счупени играчки и мебели. В единия край лежеше миялна машина и Бош си спомни, че когато преди двайсет години за пръв път дойде на уличката, там бяха натрупани стари електроуреди.

Отляво на двора се издигаше задната стена на някогашния магазин за гуми и джанти. Хари се приближи до оградата откъм уличката. Беше прекалено висока, за да надзърне навън, затова придърпа едно велосипедче с три колела, едното от които липсваше.

— Внимателно, Хари — предупреди го Чу.

Бош стъпи с един крак върху седалката, повдигна се с две ръце за горния край на оградата и погледна към мястото, където преди двайсет години бяха убили Анеке Йесперсен.

После слезе на земята и тръгна покрай оградата, като натискаше с длан всяка дъска в търсене на проход, който да осигурява бърз достъп до и откъм уличката. На две трети от пътя до края една от дъските се раздвижи под ръката му. Той спря, огледа я внимателно и я издърпа към себе си. Оказа се, че не е закована нито в горния, нито в долния край. С лекота я измъкна от оградата и отдолу се показа двайсет и пет сантиметров отвор.

Чу се приближи до него и огледа прохода.

— Някой дребен лесно може да се провре оттук и да излезе на уличката.

— Същото си мислех и аз — съгласи се Хари.

Естествено, това беше очевидно. Въпросът всъщност бе дали дъската се е отковала от старост, или това е таен проход от времето, когато Чарлз Уошбърн Дребосъка е живял тук като шестнайсетгодишен младши гангстер, търсейки шанс да стане пълноправен член на бандата.

Бош каза на Чу да заснеме отвора в оградата с джиесема си. По-късно щеше да разпечата снимката и да я прибави към следствените материали. После върна дъската на мястото ѝ и още веднъж огледа двора. Видя, че Латиша Сетълс стои на отворената задна врата на къщата и го наблюдава през желязна решетка като онази на предния вход. Сигурно се досещаше, че не търсят Чарлз, защото не си плаща детската издръжка.

[1] Денят на независимостта в САЩ. — Б.пр. ↑

6.

Когато Бош се прибра, на масата го очакваше празнична торта. В кухнята дъщеря му готвеше вечеря, следвайки инструкции от готварска книга.

— Леле, колко вкусно мирише! — възкликна той.

Носеше под мишница дневника на убийството на Йесперсен.

— Не припарвай в кухнята — нареди дъщеря му. — Излез на верандата, докато не ти кажа, че е готово. И остави работата на лавицата — поне докато не вечеряме. И пусни музиката.

— Слушам, шефе.

На масата в трапезарията имаше прибори за двама. След като послушно остави папката на лавицата в библиотеката, той включи уредбата и отвори шейната за дисковете. Дъщеря му вече беше заредила пет от любимите му изпълнители: Франк Морган, Джордж Кейбълс, Арт Пепър, Рон Картър и Телониъс Мънк. Хари включи на случаен избор и излезе на верандата.

На масата навън имаше бутилка „Фат Таяр“ в керамична саксия, пълна с лед. Това го озадачи. „Фат Таяр“ бе една от любимите му бири, но той рядко държеше алкохол вкъщи, а напоследък изобщо не беше купувал бира. Дъщеря му изглеждаше по-голяма от шестнайсетте си години, ала не достатъчно, за да ѝ продадат бира, без да ѝ проверят шофьорската книжка.

Той отвори шишето и отпи голяма глътка. Ледената течност му подейства отпускателно, след като цял ден бе разхождал оръжието, стягайки примката около Чарлз Уошбърн.

С помощта на Джорди Гант беше съставил план. До развода на следващия ден всички патрулни полицаи и звена за борба е бандитизма в Южното бюро щяха да са видели снимката на Уошбърн и да знаят, че арестуването му е приоритетно. За правно основание щяха да използват заповедта за арест поради неплащане на детска издръжка, но щом го заловяха, щяха да уведомят Бош, който щеше да се срещне с него, за да си поговорят на съвсем друга тема.

И все пак не можеше да разчита на бдителността на патрулите. Предстоеше му работа. Бе забравил, че има рожден ден, и бе взел дневника на убийството с намерението да прочете всяка страница в търсене на споменаване на Уошбърн и изобщо нещо, което е пропуснал или не е проверил докрай.

Сега обаче променяше намеренията си. Дъщеря му готвеше празнична вечеря и това се превръщаше в негов главен приоритет. На света не можеше да има нищо по-хубаво от нейното внимание.

Застанал на верандата с бирата в ръка, Бош се загледа в каньона, в който живееше вече над двайсет години. Знаеше багрите и контурите му наизуст. Познаваше шума на магистралата долу. Знаеше пътеката, по която койотите потъваха в гъсталака. Знаеше и че не иска никога да напусне това място. Щеше да остане тук до края.

— Хайде, готово е. Надявам се да е вкусно.

Той се обърна. Мади беше отворила плъзгащата се врата, без да я чуе. Хари се усмихна. Беше успяла да се измъкне от кухнята и да се преоблече за тържествената вечеря.

— Нямам търпение — каза той.

Храната вече бе на масата. Свински пържоли с ябълков мус и печени картофи. Отстрани имаше домашна торта.

— Дано ти хареса — каза дъщеря му, докато сядаха.

— Ухае и изглежда страхотно — похвали я Бош. — Няма как да не е вкусно.

Той се усмихна широко. Предишните му два рождени дни не беше полагала такива старания.

Тя взе винената си чаша, пълна с безалкохолно.

— Наздраве, тате.

Хари вдигна бирата си и видя, че е почти празна.

— За вкусната храна, хубавата музика и най-вече за добрата компания.

Чукнаха се.

— В хладилника има още бира, ако искаш — каза Мади.

— И откъде се е взела?

— Не се тревожи, имам си начини.

И заговорнически присви очи.

— Тъкмо от това се тревожа.

— Не започвай пак, тате. Би ли насочил вниманието си към вечерята, която съм ти приготвила?

Бош кимна и прекрати разговора на тази тема — за момента.

— Естествено.

Започна да яде. От уредбата се носеше „Песента на Хелън“. Прекрасна мелодия, направо усещаше любовта, която влагаше в нея Джордж Кейбълс. Винаги си беше мислил, че Хелън му е жена или гадже.

Идеално задушеното свинско вървеше чудесно с вкуса на ябълка. Само че грешеше, това не бе обикновен готов ябълков мус. Щеше да е прекалено лесно. Мади сама го беше направила.

На лицето му отново заигра усмивка.

— Адски е вкусно, Мадс. Благодаря ти.

Чакай да опиташ тортата. Мраморна е, също като теб.

Моля?

— Не че си от мрамор, нали разбираш, имам предвид комбинацията на тъмни и светли части. Заради онова, с което се занимаваш и което си видял.

Бош се замисли.

— Никога не са ми правили толкова задълбочена гастрономическа характеристика. Че съм като мраморна торта.

Двамата избухнаха в смях.

— Имам и подаръци! — възкликна Мади. — Само че нямах време да ги опаковам, затова ще ти ги дам по-късно.

— Наистина нищо не си пропуснала. Благодаря ти, миличка.

— Защото правиш всичко за мене, тате.

Тези думи му доставиха удоволствие и в същото време го натъжиха.

— Надявам се, че наистина е така.

След вечеря решиха да оставят храната да им се поолегне, преди да нападнат мраморната торта. Маделин се усамоти в спалнята си да опакова подаръците и Бош взе дневника на убийството от лавицата. Седна на дивана и забеляза, че училищната раница на дъщеря му е оставена на пода до масичката.

Замисли се дали да изчака края на вечерта, когато Мади си легне, ала си каза, че тя може да отнесе раницата в стаята си и да го лиши от този шанс.

Реши да не чака. Пресегна се и дръпна ципа на по-малкото предно отделение. Портфейлът ѝ лежеше най-отгоре. Знаеше, че е там, защото дъщеря му не носеше портмоне. Той бързо го отвори — отвън имаше бродерия със знака на мира — и провери съдържанието му. Вътре бяха кредитната карта, която ѝ беше дал за извънредни случаи, и новата ѝ шофьорска книжка. Погледна датата на раждане и установи, че е вярна. Имаше няколко квитанции, талони за отстъпка в „Старбъкс“ и ай Тьонс, както и перфокарта за отразяване на покупката на плодови шейкове в едно заведение в мола. Купуваш десет и единайсетият е безплатен.

— Какво правиш, тате?

Бош вдигна поглед. Дъщеря му стоеше на вратата с два опаковани подаръка в ръце. Явно продължаваше да използва мраморния мотив. Опаковъчната хартия беше на черно-бели спирали.

— Ами аз... тъъ... исках да видя дали имаш достатъчно пари, а тук няма нищо.

— Изхарчих си парите за вечерята. Заради бирата е, нали?

— Миличка, не искам да си навлечеш неприятности. Когато кандидатстваш в академията, не бива да имаш никакви...

— Нямам фалшива книжка, успокой ли се? Накарах Хана да купи бирата. Сега доволен ли си?

Пусна подаръците на масата, обърна се и изчезна в коридора. Бош чу вратата на спалнята ѝ да се затръшва.

Изчака малко, изправи се, мина по коридора и почука на вратата ѝ.

— Стига, Мади, съжалявам. Хайде да си хапнем торта и да забравим за това.

Не получи отговор. Натисна бравата, но се оказа заключено.

— Стига, Мади, отвори. Съжалявам.

— Иди да си изядеш тортата.

— Не искам да ям торта без тебе. Виж, съжалявам. Аз съм ти баща. Трябва да внимавам и да те пазя. Просто исках да се уверя, че няма да се забъркаш в някаква неприятност.

Мълчание.

— Виж, откакто взе книжка, ти получи повече свобода. Преди ми беше приятно да те возя до мола — сега шофираш сама. Просто исках

да се уверя, че не си допуснала някоя грешка, която може да ти навреди. Съжалявам, не постъпих както трябва. Извинявай.

— Слагам си слушалките и няма да те чувам повече. Лека нощ.

Бош овладя желанието си да разбие вратата с рамо. Вместо това опря чело в нея и се заслуша. Чу тенекиения звук на музика, носещ се от слушалките на дъщеря му.

Върна се в дневната и седна на дивана. Извади телефона си и прати на Мади извинителен есемес, като използва азбуката на ЛАПУ. Знаеше, че тя ще я дешифрира.

Иън

Зора

Ванеса

Иън

Нора

Ян

Ванеса

Ана

Йорк

Океан

Тифани

Тифани

Ванеса

Океан

Ян

Гордън

Лили

Уилям

Питър

Ана

Ванеса

Тифани

Ана

Тифани

Кейт

Океан

Зачака отговор, но след като не получи, взе дневника на убийството и се захвана за работа с надеждата, че като се потопи в

делото, ще забрави току-що допуснатата родителска грешка.

Най-дебелият документ в дневника беше хронологията, защото представляваше подробно описание на всеки ход, направен от детективите, всеки телефонен разговор, всяко запитване от обществеността. Следователите от СРПИВБ поставили три билборда на Креншоу Булевард с цел да предизвикат обществена реакция към неразкритото убийство на Йесперсен. Обещаха награда от 25 000 долара за информация, която да доведе до арест и присъда. В резултат на билбордовете и перспективата за награда се получили стотици телефонни обаждания, вариращи от сериозни до абсолютно измислени сведения, както и жалби на граждани от усърдието на управлението в разследването на убийство на бяла жена, след като по време на безредиците били извършени и много неразкрити убийства на чернокожи и латиноамериканци. Детективите от СРПИВБ надлежно отразяваха всяко обаждане в хронологията и посочваха съответните си действия. При първото си запознаване с дневника Бош набързо беше прелистил тези страници, ала сега разполагаше с имена, свързани с делото, и искаше да види дали няма да изскочи някое от тях.

През следващия час прочете десетки страници от хронологията. Имената на Чарлз Уошбърн, Руфъс Колман и Трумънт Стори не се споменаваха. Повечето информации от граждани на пръв поглед изглеждаха безполезни и Хари разбираше защо не им е обърнато внимание. Неколцина информатори бяха дали други имена, но след допълнителни проверки следователите ги бяха отхвърлили. В много случаи анонимни обаждания посочваха невинни хора с цел полицията да ги разследва и да им вгорчи живота, докато свалят подозренията от тях — и причината за цялото това упражнение нямаше нищо общо с убийството.

Към 1993-та, с разформироването на спецчастта и свалянето на билбордовете, обажданията започваха да оредяват. След предаването на делото Йесперсен в участъка на Седемдесет и седма улица записите ставаха малко и редки. Единствено братът на Анеке, Хенрик, и неколцина журналисти от време на време бяха проверявали как върви следствието. Но един от последните записи привлече вниманието на Бош.

На 1 май 2002-ра, десетата годишнина от убийството, в хронологията имаше отбелязано обаждане от някой си Алекс Уайт.

Това име не говореше нищо на детектива, обаче записът завършваше с телефонен номер с код 209. Обаждането беше обозначено като справка за хода на следствието. Гражданинът питал дали делото е приключено.

Записът не съдържа информация защо Уайт се интересува от случая. Бош нямаше представа какъв е този човек, но телефонният код го заинтригува. Не бе, лосанджелиски.

Отвори лаптопа си, пусна кода в Гугъл и скоро установи, че е на окръг Станислаус в калифорнийската Централна долина, на четиристотин километра от Лос Анджелис. Погледна си часовника. Беше късно, ала не чак и толкова. Набра номера. След първото извънмяване се включи телефонен секретар и се разнесе приятен женски глас.

— Свързахте се с „Козгроув Трактър“, генерален представител на „Джон Диър“ за Централната долина. Адрес: Модесто, Кроус Ландинг Роуд деветстотин и дванайсет. Намираме се в удобна близост до Голдън Стейт Хайуей и работим от понеделник до събота от девет до шест. Ако оставите съобщение, представител на отдел „Продажби“ ще се свърже с вас при първа възможност.

Бош затвори преди сигнала. Щеше да позвъни пак на другия ден през работно време. А и знаеше, че „Козгроув Трактър“ може да няма нищо общо с обаждането. През 2002-ра същият номер можеше да е принадлежал на друга фирма или физическо лице.

— Готов ли си за тортата?

Хари вдигна очи. Дъщеря му беше излязла от спалнята си. Сега носеше дълга нощница. Роклята сигурно висеше на закачалка в гардероба ѝ.

— Разбира се.

Той затвори дневника на убийството, изправи се и го остави на масичката. Когато се приближи до масата в трапезарията, понечи да прегърне Мади, но тя се отдръпна и се обърна към кухнята.

— Ще ида за нож, вилици и чинии.

От кухнята му извика да си отвори подаръците, като започне от очевидния, ала Хари я изчака да се върне.

Докато момичето режеше тортата, той разкъса опаковката на продълговатата тясна кутия. Знаеше, че вътре има вратовръзка. Маделин често отбелязваше, че вратовръзките му били стари и скучни. Веднъж дори му подметна, че взимал идеите си за вратовръзки от

стария сериал „Полицейска мрежа“, при това от годините с черно-бели серии.

Вътре откри вратовръзка на преливащи сини, зелени и лилави шарки.

— Прекрасна е! — каза той. — Ще си я сложа още утре.

Дъщеря му се усмихна и Хари се насочи към втория подарък. Оказа се комплект от шест кутии с компактдискове — наскоро издадена колекция от записи на живо на Арт Пепър.

— „Неиздаваният Арт — прочете Бош. — В шест части“. Как ги намери?

— По интернет — отвърна Мади. — Издаде ги е жена му.

— Изобщо не бях чувал за това.

Тя е поставила свой етикет: „Изборът на вдовицата“.

Хари видя, че в някои кутии има повече от един диск. Това беше много музика.

— Да послушаме ли?

Дъщеря му му подаде чиния с парче мраморна торта.

— Имам още малко домашни. Трябва да си отида в стаята, но ти послушай.

— Може да пусна първия.

— Дано ти хареса.

— Няма начин да не ми хареса. Мерси, Мади. За всичко.

Бош остави чинията и дисковете на масата и протегна ръце да я прегърне. Този път тя му позволи и това го изпълни с благодарност.

7.

В сряда Бош отиде на работа пръв. Пресипа купеното на идване кафе в чашата, която държеше в чекмеджето на бюрото си, сложи си очилата за четене и провери за телефонни съобщения с надеждата да е извадил късмет и да научи, че през нощта са арестували Чарлз Уошбърн и гангстерът го очаква в килия в участъка на Седемдесет и седма улица. Ала нито в телефона, нито в имейла му имаше нещо за Дребосъка, който явно продължаваше да е на свобода. Имаше обаче отговор на имейла му до брата на Анеке Йесперсен. Обзе го вълнение, когато позна думите в полето за темата: „Разследване на убийството на Вашата сестра“.

Преди седмица, когато Бюрото за контрол на алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и взривните вещества го уведоми, че гилзата от убийството на Йесперсен съвпада с тези от две други убийства, делото премина от предварителна фаза в активно разследване. Правилникът на отдел „Неприключени следствия“ изискваше в такива случаи да предупреждават роднините на жертвата. Това обаче криеше рискове. Следователят най-малко искаше да даде измамни надежди на близките или излишно да ги върне към мъчителната загуба. Първоначалното съобщение винаги трябваше да е деликатно, а това означаваше да се обръщат към специално избран член на семейството с внимателно пресята информация.

В старите следствени материали по делото Йесперсен имаше данни само за един роднина, който живеел в Копенхаген. В запис от 1999-а се посочваше имейл адресът на брата на жертвата, Хенрик Йесперсен. Бош му прати писмо, без да има представа дали адресът е валиден след цели тринайсет години. Системата не му върна съобщението, но и не получи отговор. След два дни го прати отново, със същия резултат. Когато започна да се готви за срещата с Руфъс Колман в Сан Куентин, Хари просто остави този въпрос настрана.

По случайност една от причините за ранното идване на Бош в службата беше намерението му да потърси телефонния номер на

Хенрик Йесперсен в Копенхаген, където бяха девет часа напред от Лос Анджелис.

Сега се оказваше, че датчанинът го е изпреварил и отговорът му се е получил в два през нощта лосанджелиско време.

Уважаеми господин Бош, благодаря Ви за писмо, което погрешка прехвърлено в папката за спам. Видях го сега и веднага Ви отговарям. Огромна благодарност на Вас и ЛАПУ за диренето на убиеца на сестра ми. Анеке продължава ужасно ни липсва тук в Копенхаген. Вестник БТ, където работи тя, постави месингова плоча в памет на тази смела журналистка, която е герой. Надявам се да хванете лошите хора, които убили. Ако може да разговаряме един с друг, най-добре се обаждате на моя служебен телефон в хотела, където работя всеки ден като директор. Номерът, на който можете да позвъните, е 00-45-25-14-63-69.

Надявам се да намерите убиеца. Това означава извънредно много за мен. Със сестра ми бяхме близнаци. Тя много ми липсва.

Хенрик.

P.S. Анеке Йесперсен не била за почивка. Била за репортажа.

Бош дълго се вира в последния ред от писмото. Послеписът, изглежда, отговаряше на нещо конкретно в неговия имейл, който беше копиран отдолу.

Уважаеми господин Йесперсен, аз съм детектив от сектор „Грабежи и убийства“ в Лосанджелиското полицейско управление. Възложено ми е да продължа разследването на убийството на Вашата сестра Анеке, извършено на 1 май 1992 г. Не бих искал да Ви безпокоя и да Ви причинявам повече болка, но като следовател съм длъжен да Ви уведомя, че активно разследвам нови улики по случая. Извинявам се, че не знам Вашия език. Ако знаете английски, моля, отговорете на писмото ми или ми се обадете на някой от посочените по-долу телефонни номера.

Изтекли са двайсет години, откакто сестра Ви е пристигнала в нашата страна на почивка и е изгубила живота си, заминавайки за Лос Анджелис, за да отрази безредиците в града за своя вестник в Копенхаген. Ще положи всички усилия и се надявал, че най-после ще мога да разкрия това убийство. Очаквам Вашето обаждане.

Струваше му се, че послеписът на Хенрик не се отнася непременно за безредиците. Може би искаше да каже, че сестра му е отишла в Съединените щати за друг репортаж и се е отклонила, за да отрази безредиците в Лос Анджелис.

Но това щеше да си остане само предположение, докато не разговаряше лично с Хенрик. Погледна стенния часовник и пресметна наум. В Копенхаген тъкмо минаваше 16.00. Имаше голяма вероятност да намери Хенрик в хотела.

Отговори му рецепционистка, която му съобщи, че е изпуснал директора — току-що си бил тръгнал. Бош остави името и телефонния си номер, но без съобщение. След като затвори, прати на Хенрик имейл с молба да му се обади колкото може по-скоро, през деня или нощта.

Извади следствените материали от очуканото си куфарче и започна да ги чете наново, този път през филтъра на нова хипотеза — че когато е пристигнала в Съединените щати, Анеке Йесперсен вече е работела по конкретен репортаж.

Скоро отделни елементи започнаха да си застават на мястото. Сега разбираше, че жертвата е имала малко багаж, тъкмо защото не е била на почивка. Защото е била на работа и е носела работно облекло. Една раница, и толкова. За да пътува бързо и лесно. За да се придвижва в търсене на информация — какъвто и да е бил репортажът.

Промяната на ъгъла подчертаваше други неща, които бе пропуснал. Йесперсен беше фоторепортерка.

Заснемаше репортажи. Пишеше репортажи. Но нито при трупа, нито сред вещите в мотелската ѝ стая бяха открили бележник. Ако е правела репортаж, не трябваше ли да си е водила записки? Не трябваше ли в някой от джобовете на елека ѝ или в раницата ѝ да е имало бележник?

— Още нещо? — произнесе Бош и се огледа наоколо, за да се увери, че все още е сам.

Пропускаше ли още нещо? Какво трябваше да е носила? Опитва се да си представи, че е в мотелска стая. Излизаше, затваряше вратата. Какво трябваше да носи в джобовете си?

Известно време размишлява за това, после му хрумна нещо. Бързо запрелиства папката и намери ръкописния списък с всички вещи, открити от съдебните медици по тялото или дрехите на жертвата: портфейл, монети, часовник и скромна сребърна верижка на шията.

— Няма ключ за стаята — отново каза на глас детективът.

Възможностите бяха две. Първо, че жената е оставила ключа във взетата под наем кола и той е бил откраднат при разбиването ѝ. Във второто заключение имаше повече логика — че някой е убил Йесперсен и е взел ключа за мотелската стая от джоба ѝ.

Провери списъка повторно, после извади от найлоновите им джобове полароидните снимки, които беше направил преди двайсет години. Избелелите снимки показваха местопрестъплението от различни ъгли, трупа също. Имаше два кадъра с торса на жертвата в близък план. От левия джоб на панталона ѝ се подаваше бялата подплата. Бош не се съмняваше, че е била измъкната навън, когато някой е преровил джобовете на журналистката и е взел ключа за стаята ѝ, като е оставил часовника, верижката и парите ѝ.

След това най-вероятно бяха претърсили стаята ѝ в мотела. Причината оставаше неизвестна. Само че сред вещите, предадени от мотелските служители на полицията, нямаше бележник, нямаше дори един-единствен лист хартия.

Бош се изправи — бе прекалено напрегнат, за да остане на стола си. Усещаше, че се е натъкнал на нещо, ала нямаше представа на какво и дали това в крайна сметка има нещо общо с убийството на Анеке Йесперсен.

— Здравсти, Хари.

Обърна се и видя партньора си.

— Добрутро.

— Подранил си.

— Не, ти закъсняваш.

— Ей, да не съм пропуснал рождения ти ден?

Бош го изгледа продължително, после каза:

— Да, вчера беше. Как позна?

Чу сви рамене.

— По вратовръзката. Изглежда чисто нова, а и знам, че никога не би си избрал толкова ярки цветове.

Хари сведе поглед към вратовръзката си и я приглади върху гърдите си.

— От дъщеря ми е.

— Значи има добър вкус. Жалко, че ти нямаш.

После се засмя и каза, че отивал до закусвалнята за кафе. Винаги сутрин първо идваше в отдела и после веднага си взимаше кафе пауза.

— Искаш ли нещо, Хари?

— Да. Искам да ми провериш едно име от фишовете.

— Питам дали искаш нещо от закусвалнята.

— Не, няма нужда.

— Ще ти проверя името веднага щом се върна.

Бош му махна да върви и отново седна на бюрото.

Реши да не чака, обърна се към компютъра и започна с база данните на Управлението за автомобилен транспорт. Като пишеше с два пръста, въведе името Алекс Уайт и установи, че в Калифорния има близо четиристотин шофьори с името Алекс, Александър или Александра. Само трима от тях бяха в Модесто и всички бяха мъже на възраст от двацет и осем до петдесет и четири години. След като копира тази информация, той пусна тримата в база данните на НКИЦ, но нито един от тях нямаше криминално досие.

Погледна стенния часовник и видя, че е едва осем и трийсет. Представителството на „Джон Диър“, откъдето преди десет години се беше обадил Алекс Уайт, щеше да отвори чак след половин час. Позвъни в „Справки“ за района на код 209, ала на името на Алекс Уайт нямаше регистриран телефон.

Чу се върна и остави чашата си с кафе на същото място, на което предишния ден бе седял лейтенант О’Тул.

— Е, Хари, казвай името.

— Вече го проверих — отвърна Бош. — Но можеш да го пуснеш в ТЛО и евентуално да ми намериш телефонния му номер.

— Няма проблем. Казвай.

Хари завъртя стола си към него и му подаде листа с информацията за тримата на име Алекс Уайт. База данните ТЛО, за която Управлението имаше абонамент, ползваше данни от множество

публични и частни източници. Системата често откриваше нерегистрирани телефонни номера, дори на мобилни телефони, дадени временно за служебни нужди. Използването ѝ изискваше опит — търсенето трябваше да се конкретизира в специален формат и тъкмо в това способностите на партньора му далеч надхвърляха неговите.

— Дай ми няколко минути — каза Чу.

Когато се обърна към бюрото си, Хари забеляза купчинката снимки формат осем на тринайсет от дясната страна. Беше поръчал във фотолабораторията да му копират снимката от журналистическия пропуск на Анеке Йесперсен, за да може да я раздава при необходимост. Взе една и отново се загледа в лицето ѝ, в отпразнените ѝ някъде далеч очи.

После я пъкна под стъкления плот на бюрото си. При другите. Само жени. Жертви. Случаи и лица, за които не искаше никога да забравя.

Какво правиш тука, Бош?

Хари вдигна глава и видя лейтенант О'Тул.

— Тук работя, господин лейтенант.

— Днес имаш квалификационен курс и не може повече да го отлагаш.

— Чак в десет, пък и ще започне по-късно. Не се тревожете, ще отида.

— Да няма повече оправдания.

О'Тул се отдалечи към кабинета си. Бош я проследи с поглед, като клатеше глава.

Чу се обърна от бюрото си, протегна му листа и заяви:

— Лесна работа.

Хари го взе и видя, че и под трите имена са написани телефонни номера. Веднага забрави за лейтенанта.

— Мерси, партньоре.

— Е, какъв е тоя човек?

— Не съм сигурен, но преди десет години някой си Алекс Уайт се обадил от Модесто да пита за делото Йесперсен. Искан да разбере защо.

— В дневника няма ли обяснение?

— Не, само запис в хронологията. Добре, че някой изобщо си е направил труда да го отбележи.

Вдигна телефона и последователно набра номерата от списъка. Резултатът едновременно беше и положителен, и отрицателен. Успя да се свърже и с тримата, ала нито един от тях не потвърди, че е онзи Алекс Уайт, който се е интересувал за делото. Обаждането от Лос Анджелис очевидно ги изненадваше. По време на разговора с всеки от тях Бош питаше не само за Йесперсен, но и с какво се занимават и дали знаят за представителството на „Джон Диър“. Най-тясната връзка изскочи от последния разговор.

Най-възрастният Алекс Уайт, счетоводител, който притежавал няколко незастроени парцела, каза, че преди десетина години купил самоходна косачка от представителството в Модесто, само че не можел да си спомни точната дата, без да провери в документите за покупката. В момента играел голф, но обеща по-късно да позвъни на Хари и да му съобщи датата. Като счетоводител, бил сигурен, че пази документите.

Бош затвори. Нямаше представа дали не си губи времето, обаче тази подробност с Алекс Уайт го смущаваше. Вече минаваше девет и той телефонира в представителството, откъдето се бяха обадили през 2002-ра.

Обаждането наслуки бе тънко изкуство. Трябваше да действа предпазливо и да не направи някой гаф или да предупреди потенциален заподозрян, че разследва случая. Вместо да се представи директно, той реши да изиграе театър.

Отговори му рецепционистка и Бош просто помоли да го свърже с Алекс Уайт. Последва мълчание.

— Май нямам Алекс Уайт в списъка на служителите — отвърна тя накрая. — Сигурен ли сте, че търсите „Козгроув Трактър“?

— Ами, той ми даде тоя номер. Откога съществува фирмата?

— От двацет и две години. Един момент, моля.

Рецепционистката го включи на изчакване, най-вероятно за да приеме друго обаждане. После се върна на линия.

— Нямаме Алекс Уайт. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Бихте ли ме свързали с управителя?

— Разбира се. За кого да предам?

— Джон Багнъл.

— Един момент, моля.

Когато не искаха да разкрият истинската си самоличност по телефона, всички детективи от „Неприключени следствия“ използваха

псевдонима Джон Багнъл.

Свързаха го веднага.

— Джери Хименес. Какво обичате?

— Хм, вижте, господине, казвам се Джон Багнъл и просто проверявам една молба за постъпване на работа. Тук пише, че от две и втора до две и четвърта Алекс Уайт е работил в „Козгроув Трактър“. Можете ли да го потвърдите?

— Не. Тогава работех тук, обаче не си спомням никакъв Алекс Уайт. Като какъв е работил?

— Тъкмо това е проблемът. Не пише точно като какъв е работил.

— Ами, не виждам как мога да ви помогна. По онова време бях търговски директор. Познавам всички, които са работили тук — също като сега, — и нямаше никакъв Алекс Уайт. Фирмата не е чак толкова голяма, нали разбирате. Имаме отдел „Продажби“, сервиз, резервни части и ръководство. Общо двайсет и четирима души, включително аз.

Бош повтори телефонния номер, от който се беше обадил Алекс Уайт, и попита откога го има представителството.

— Още отначало. От създаването ни през деветдесета. Аз съм тук оттогава.

— Благодаря ви за отделеното време, господине. Приятен ден.

Хари затвори, по-любопитен отвсякога за обаждането на Алекс Уайт през 2002-ра.

Изгуби останалата част от предобеда за квалификационния курс по стрелба и политика на Управлението, който се провеждаше два пъти годишно. Първо; в продължение на един час го осведомиха за най-новите съдебни решения, свързани с полицейската работа, и съответните промени в политиката на ЛАПУ. Разгледаха неотдавнашни случаи на стрелба и анализираха къде полицаите са допуснали грешки. После отиде на стрелбището, където трябваше да стреля, за да се поддържа във форма. Инструкторът му беше стар приятел и го разпита за дъщеря му. Това даде идея на Бош за нещо, което с Мади да направят през уикенда.

Пресичаше паркинга на път към колата си и си мислеше къде да обядва, когато му позвъни Алекс Уайт от Модесто. Ненадейното сутрешно обаждане толкова го заинтригувало, каза той, че прекъснал играта на голф едва на деветата дупка. Но също отбеляза, че друг фактор за това решение бил резултатът му от петдесет и девет точки.

Според документите на счетоводителя самоходната косачка бе купена от „Козгроув Трактър“ на 27 април, 2002-ра и взета на 1 май, десетата годишнина от убийството на Анеке Йесперсен — същия ден, в който някой, представил се като Алекс Уайт, се бе обадил от номера на представителството в ЛАПУ и се бе интересувал за делото.

— Господин Уайт, налага се пак да ви попитам: в деня, в който сте взели косачката си, обаждали ли сте се от представителството в Управлението да се интересувате за едно дело за убийство?

Уайт се засмя.

— Това е невероятно! Не, не съм се обаждал в ЛАПУ.

Никога през живота си не съм се обаждал в ЛАПУ. Някой е използвал името ми и не мога да обясня защо, детектив Бош. Направо недоумявам.

Хари го попита дали на документите има някакви имена и Уайт му продиктува две. На продавача, Реджи Банкс, и на търговския директор, подписал сделката, Джери Хименес.

— Добре, господин Уайт — каза Бош. — Изключително много ми помогнахте. Благодаря ви и съжалявам, ако съм ви провалил голфа.

— Няма проблем, и без това темпото ми не го биваше. Но знаете ли какво ще ви кажа? Ако някога разгадате тази мистерия и научите кой се е обаждал под моето име, ще ми съобщите, нали?

— Непременно, господин Уайт. Приятен ден.

Докато отключваше колата си, Бош размишляваше за всичко това. От подробност, която трябваше да се провери, мистерията с Алекс Уайт се превръщаше в нещо повече. Сега със сигурност знаеше, че някой се е обаждал от представителството на „Джон Диър“ да се интересува за делото Йесперсен, обаче под фалшива самоличност, използвайки името на клиент, който същия ден е бил във фирмата. За Хари това тотално променяше нещата с обаждането. То вече не беше само необясним сигнал на радара. Тук имаше нещо важно, което трябваше да обясни и разбере.

8.

Реши да прескочи обяда и да се върне в отдела. За щастие завари там Чу и го помоли да пусне имената на Реджиналд Банкс и Джери Хименес в база данните. После забеляза мигащата лампичка на телефона си и провери съобщението. Беше пропуснал обаждане от Хенрик Йесперсен. Изруга, като се чудеше защо датчанинът не е позвънил и на джиесема му, който също фигурираше в имейлите.

Погледна стенния часовник и пресметна, че в Дания е девет вечерта. В съобщението си Хенрик бе дал домашния си телефон и Хари го набра. Наложиха се да чака дълго, докато сигналът пресичаше цял континент и океан. Вече започваше да се пита дали сигналът е поел на изток, или на запад, но най-после отсреща отговориха.

— Обажда се детектив Бош от Лос Анджелис. С Хенрик Йесперсен ли разговарям?

— Да, аз съм Хенрик.

— Извинявам се, че ви се обаждам толкова късно. Удобно ли е да поговорим няколко минути?

— Да, разбира се.

— Добре. Благодаря ви, че отговорихте на моя имейл. Имам няколко допълнителни въпроса, ако не възразявате.

— С удоволствие ще ви отговоря.

— Благодаря. Тъж, първо исках да кажа, както посочих и в имейла си, че разследването на убийството на сестра ви е високоприоритетно. Активно работя по делото. Макар убийството да е извършено преди двайсет години, сигурен съм, че това е нещо, от което боли и до днес. Съжалявам за загубата ѝ.

— Благодаря, детектив. Тя беше красавица и силно се вълнуваше от различни неща. Страшно ми липсва.

— Убеден съм.

През годините Бош беше разговарял с много хора, чиито близки са станали жертва на насилие. Вече не им знаеше броя, но от това нито му ставаше по-лесно, нито съчувствието му намаляваше.

— Какво искате да ме питате?

— Ами, първо, за послеписа във вашия имейл. Пишете, че Анеке не е била на почивка, и исках да изясня този въпрос.

— Да, не беше на почивка.

— Да, знам, че не е била на почивка, когато е отишла в Лос Анджелис да отрази безредиците за своя вестник, но вие искате да кажете, че тя изобщо не е заминала за Съединени щати на почивка, така ли?

— През цялото време беше там по работа. Правеше репортаж.

Бош придърпа един бележник, за да си води записки.

— Знаете ли какъв репортаж е правила?

— Не, не ми е казвала.

— Тогава откъде знаете, че е дошла тук по работа?

— Каза ми, че заминава да прави репортаж. Не ми обясни какъв. Тя беше журналистка и не споделяше такива неща.

— Дали нейният шеф или редакторът ѝ са знаели за какъв репортаж става дума?

— Едва ли. Тя беше на свободна практика, нали разбирате. Продаваше снимки и репортажи на „Берлингске Тидене“. Понякога ѝ възлагаха репортажи, обаче не винаги. Сама си правеше репортажите и после им съобщаваше какво има, нали разбирате.

В докладите и публикациите в медиите се споменава за редактора на Анеке, затова Бош знаеше, че има отправна точка, но все пак попита:

— Случайно да ви е известно името на нейния тогавашен редактор?

— Да, Яник Фрей. Той говори на панихидата ѝ. Много мил човек.

Хари поиска телефонния му номер.

— Не, не го знам. Съжалявам.

— Няма нищо. Мога да го намеря. Добре, бихте ли ми казали кога за последен път разговаряхте със сестра си?

— В деня преди тя да замине за Америка. Видяхме се.

— И тя нищо ли не ви спомена за репортажа, по който работи?

— Не съм я питал и тя не ми каза нищо.

— Но сте знаели, че ще идва тук, така ли? Срещнали сте се, за да се сбогувате.

— Да, и да ѝ дам данните за хотелите.

— Какви данни?

— Вече трийсет години съм в хотелиерския бизнес. Навремето ѝ правех резервациите, когато пътуваше.

— Не са ли ѝ ги правили от вестника?

— Не, тя беше на свободна практика и чрез мене ставаше полесно. Винаги аз ѝ организирах пътуванията. Даже там, където се водеше война. Тогава нямаше интернет, нали разбирате. По-трудно се намираше къде да отседнеш. Затова Анеке ме караше да го върша аз.

— Ясно. Случайно да си спомняте къде е отсядала в Съединените щати? Била е тук няколко дни преди безредиците. Къде е ходила, освен в Ню Йорк и Сан Франциско?

— Ще трябва да проверя дали знам.

— Моля?

— Ще се наложи да отида до склада, където си държа архива. Пазя много неща от онова време... заради случилото се. Ще проверя. Спомням си, че не е била в Ню Йорк.

— Само е кацнала там, така ли?

— Да, и е взела друг полет за Атланта.

— Какво е имало в Атланта?

— Това не знам.

— Добре. Кога смятате, че ще можете да отидете до склада, Хенрик?

На Бош му се искаше да го помоли да побърза, но се овладя.

— Не съм сигурен. Далече е. Ще трябва да отсъствам от работа.

— Разбирам. Но може да се окаже от полза. Бихте ли ми пратили имейл веднага щом проверите? Или ми се обадете.

— Да, разбира се.

Хари се вторачи в бележника, замислен за следващия си въпрос.

— Хенрик, къде е била сестра ви преди да пристигне в Съединените щати?

— Беше тук, в Копенхаген.

— Искам да кажа, къде е била последната ѝ командировка, преди да замине за Съединените щати?

— Известно време беше в Германия, а преди това в Кувейт, за войната.

Имаше предвид „Пустинна буря“. Бош знаеше, че Анеке е била там, от материалите за нея в пресата. Записа си „Германия“. Това беше

нещо ново.

— Къде в Германия, знаете ли?

— В Щутгарт, това го помня.

Хари си го отбеляза в бележника и реши, че е получил всичко възможно от Хенрик, докато датчанинът не отидеше в склада си, за да провери информацията за пътуванията на Анеке.

— Тя каза ли ви защо отива в Германия? Репортаж ли е правила?

— Не ми каза. Помоли ме да ѝ резервирам хотел в близост до американската военна база. Това си го спомням.

— Нищо друго ли не ви каза?

— Нищо повече. Не разбирам какво значение има, след като е убита в Лос Анджелис.

— Сигурно няма, Хенрик. Но понякога е добре да хвърлиш голяма мрежа.

— Какво означава това?

— Означава, че ако задаваш много въпроси, получаваш много информация. Не цялата е полезна, обаче се случва да извадиш късмет. Благодаря ви за търпението и за разговора.

— Ще разкриете ли убиеца, детектив?

Бош не отговори веднага.

— Правя всичко възможно, Хенрик. И ви обещавам, че ще съобщя първо на вас.

Разговорът с Хенрик го изпълни с енергия, въпреки че не беше получил всички сведения, които искаше. Същността на случая си оставаше неясна, но нещата се бяха променили. Допреди малко повече от ден му се струваше, че следствието е стигнало до задънена улица и скоро ще се наложи пак да опакова кашоните и да върне Анеке Йесперсен в склада с неприключени дела и забравени жертви. Сега обаче се появяваше искрица. Имаше загадки и въпроси, които очакваха отговор. Продължаваше да е в играта.

Сега трябваше да се свърже с редактора на Анеке в „Берлингске Тидене“. Сравни посоченото от Хенрик име, Яник Фрей, с публикациите в пресата и докладите в дневника на убийството. Имената не съвпадаха. В материалите, излезли след безредиците, се цитираше някой си Арне Хааган. В следствената хронология също пишеше, че детективите от СРПИВБ са разговаряли с него за Йесперсен.

Бош не успя да си обясни това противоречие. Намери телефонния номер на вестника в Гугъл и го набра. Предполагаше, че в редакцията все има някой, въпреки късния час.

— Redaktionen, goddag.

Беше забравил за езиковия проблем, с който можеше да се сблъска. Не знаеше дали жената, която отговори на обаждането му, казва името си или нещо на датски.

— Nyhedsredaktionen, kan jeg hjælpe?

— Тъъ, здравейте. Говорите ли английски?

— Малко. С какво мога да ви помогна?

Бош си погледна бележките.

— Търся Арне Хааган или Яник Фрей, моля.

Последва кратка пауза.

Господин Хааган почина.

— Починал ли е? Тъъ, ами господин Фрей?

— Тук няма такъв.

— Тъъ, кога е починал господин Хааган?

— Ммм, изчакайте момент.

Стори му се, че чака почти пет минута. Заоглежда се и видя, че О'Тул го наблюдава през прозореца на кабинета си. Лейтенантът имитира стрелба с въображаем пистолет и после направи жест с палци нагоре и въпросително вдигнати вежди. Бош знаеше, че пита дали е взел квалификационния изпит, и също отговори с палци нагоре, после се извърна. Накрая отсреща се разнесе мъжки глас. Човекът говореше английски отлично, с едва доловим акцент.

— Тук Микел Бон. С какво мога да ви помогна?

— Искях да разговарям с Арне Хааган, но жената преди вас каза, че бил починал. Вярно ли е?

— Да, Арне Хааган умря преди четири години. Може ли да попитам за целта на обаждането ви?

— Казвам се Хари Бош и съм детектив в Лосанджелиското полицейско управление. Разследвам извършеното преди двайсет години убийство на Анеке Йесперсен. Запознат ли сте със случая?

— Знам коя е Анеке Йесперсен. Тук всички сме запознати със случая. Арне Хааган е бил редактор във вестника по онова време, но се пенсионира и после почина.

— Ами някой си Яник Фрей, също редактор? Още ли е там?

— Яник Фрей... не, няма го.

— Кога е напуснал? Жив ли е?

— И той се пенсионира преди няколко години. Доколкото ми е известно, е жив.

— Знаете ли как бих могъл да се свържа с господин Фрей? Трябва да разговарям с него.

— Мога да проверя дали някой знае. Някой от литературните редактори може още да е във връзка с него.

Бихте ли ми казали дали по делото има някакво движение? Аз съм репортер и бих искал да...

— Следствието не е приключено. Аз го водя, но иначе няма нищо ново. Едва започвам.

— Ясно. Ще ви се обадя, за да ви дам контактната информация.

— Предпочитам да изчакам, докато я намерите.

Последва пауза.

— Разбирам. Добре, ще се опитам да побързам.

Включиха го на изчакване. Този път Бош не погледна към кабинета на лейтенанта.

— Детектив Бош?

Бон се бе върнал.

— Да?

— Намерих имейл адреса на Яник Фрей.

— А телефонен номер?

— В момента не разполагаме с такъв. Ще продължа да търся и ще ви се обадя. Искате ли все пак да ви дам имейла?

— Да, моля.

Хари го записа, после продиктува на Бон собствения си имейл адрес и телефон.

— Желая ви успех, детектив — каза датчанинът.

— Благодаря.

— Знаете ли, когато се е случило, не работех тук. Но преди десет години вече работех в редакцията и си спомням, че публикувахме голям материал за Анеке. Искате ли да го видите?

Бош се поколеба.

— На датски е, нали?

— Да, но в интернет има няколко сайта за превод, можете да ги използвате.

Хари не беше сигурен какво иска да каже, но го помоли да му прати линк към публикацията. След това отново му благодари и затвори.

9.

Бош осъзна, че умира от глад. Слезе с асансьора във фоайето, излезе през главния вход и пресече площада. Възнамеряваше да си вземе сандвич с печено говеждо от „Филипс“, но джиесемът му започна да звъни още преди да пресече Първа улица. Обаждаше се Джорди Гант.

— Пипнахме твоя човек, Хари.

— Дребосъка ли?

— Да. Току-що ми се обади един от моите хора. Задържали го на излизане от „Макдоналдс“ на Норманди. Един от патрулните, на които казах сутринта на развода, имал снимката му на сенника в колата. И естествено, оказал се Дребосъка.

— Къде са го отвели?

— В участъка на Седемдесет и седма. В момента го регистрират на основание на заповедта за арест. Предполагам, че ако побързаш, ще стигнеш там преди да е повикал адвокат.

— Тръгвам.

— Нещо против да дойда и аз?

— Не, разбира се. Ще се видим там.

В разредения обеден трафик пътят до участъка на Седемдесет и седма улица му отне само двацет минути, през които обмисляше как да подходи с Уошбърн. Не разполагаше срещу него с нищо друго, освен интуиция, която се основаваше на близостта му с местопрестъплението. Абсолютно никакви улики, нищо сигурно. Струваше му се, че единственият шанс е да разиграе театър. Да убеди Дребосъка, че знае нещо, и да използва лъжата, за да измъкне от него признание. Възможно най-слабият подход, особено със заподозрян, който няколко пъти си е имал вземане-даване с полицията. Друго обаче не му оставаше.

Гант вече го чакаше в участъка.

— Наредих да го преместят в детективското бюро. Готов ли си?

Бош забеляза кутия донъти „Криспи Крийм“ на плота зад бюрото на лейтенанта, който ръководеше патрулната служба. Беше отворена и

вътре имаше само три донъта. Сигурно бяха останали още от сутрешния развод.

— Нещо против да си взема един? — И посочи кутията.

— Заповядай — отвърна Гант.

Хари си взе донът с глазура и го изяде на четири хапки, докато следваше Гант по задния коридор към детективското бюро.

Влязоха в огромно помещение с бюра, кантонерки и камари документи. Повечето работни места пустееха — детективите или бяха по задачи, или в обедна почивка. На едно от бюрата Бош видя кутия салфетки и си взе три, за да избърше захарта от пръстите си.

Пред вратата на едната от двете стаи за разпити седеше патрулен полицай. При приближаването на Гант и Бош се изправи и Гант го представи като Крие Мърсър, полицаия, забелязал Дребосъка.

— Браво — похвали го Хари, докато се ръкуваше с него. — Прочете ли му стихотворението?

С други думи, конституционните права на арестанта.

— Да.

— Хубаво.

— Благодаря, Крие — каза Гант. — Нататък ще го поемем ние.

Полицаят иронично отдаде чест и се отдалечи. Гант погледна Бош.

— Някакъв конкретен подход, който искаш да приложим?

— Имаме ли срещу него нещо освен заповедта за арест?

— Почти нищо. Носел е четиринайсет грама трева.

Бош се намръщи. Не беше много.

— Освен това е имал шестстотин долара в брой.

Хари кимна. Това малко оправяше нещата. Може би щеше да успее да използва този факт, стига Уошбърн да не беше съвсем наясно с актуалното законодателство за наркотиците.

— Ще му разиграя театър, ще се опитам да го накарам сам да се инкриминира. Струва ми се, че това е единственият ни шанс. Да го приклещим, за да се разприказва.

— Добре. Ще се включа, ако се наложи.

На стената между вратите на двете стаи за разпити имаше кутия с бланки. Бош извади стандартна бланка за отказ от права, сгъна я и я пъкна във вътрешния джоб на сакото си.

— Отвори и ме пусни да вляза пръв.

Гант го направи и Хари с мрачно изражение влезе в стаята. Уошбърн седеше на малка маса. Китките му бяха заключени в окови, монтирани зад облегалката на стола. Както посочваше прякорът му, той беше дребен на ръст и носеше торбести дрехи, които донякъде скриваха този факт. На масата имаше найлонов плик с нещата, открити в дрехите му при ареста. Бош се настани срещу него. Гант придърпа третия стол до вратата и седна там, сякаш на пост — на около метър зад лявото рамо на колежата си.

Хари вдигна плика и разгледа съдържанието му. Портфейл, джиесем, връзка ключове, пачка пари и пликче с марихуана.

— Чарлз Уошбърн — започна той. — Викат ти Дребосъка, нали?

Премести поглед от плика към арестанта и след като не получи отговор, отново сведе очи и поклати глава.

— Имаш проблем, Дребосък. Знаеш ли какъв?

— Не ми пука.

— Знаеш ли какво не виждам в тоя плик?

— Не ме интересува.

— Не виждам лула, нито поне книжки. И после идва тая тлъста пачка, дето върви с дрогата. Знаеш какво значи тая комбинация, нали?

— Значи т'ва, че ще ми дадете да се обадя на адвокатата си. И не се хаби да ми приказваш, щото нищо нема да ти кажа. Само ми дай телефона да звънна на моя човек.

Бош натисна през найлона централния клавиш на джиесема на Уошбърн и екранът се освети. Както и очакваше, телефонът беше защитен с парола.

— Опа, трябва парола.

Хари го повдигна към арестанта.

— Каж ми я и аз ще набера номера на адвокатата ти.

— Не, нема нужда. Върнете ме в маймунарника и ще се обадя от платения телефон.

— Защо не от този? Сигурно имаш клавиш за бързо набиране на твоя човек, нали?

— Щото т'ва не е моят телефон и не я знам паролата.

Бош разбираше, че в джиесема сигурно има дневник на повикванията и списък на контактите, които могат да донесат още поголеми неприятности на Уошбърн. Дребосъка нямаше друг избор, освен да отрече, че е негов, въпреки че това звучеше смехотворно.

— Айде бе! Малко е странно, понеже са го извадили от джоба ти. Заедно с тревата и парите.

— Вие сте ми го подхвърлили тоя боклук. Искам да се обадя на адвоката си.

Хари кимна и се обърна към Гант. Движеше се по изключително тънък конституционен лед.

— Знаеш ли какво означава това, Джорди?

— Обясни ми.

— Означава, че този тип е носил дрога в единия си джоб и дебела пачка в другия. Разбираш ли, това, че е нямал лула, е грешка. Защото ако не носиш средство за лична консумация, законът го приема като притежание с цел продажба. Което е тежко престъпление. Неговият адвокат сигурно ще му го обясни подробно.

— К'ви ги дрънкаш бе, човек? — възрази Уошбърн. — Немаше и трийсе грама! Не съм искал да шиткам тревата и ти го знаеш!

Бош го погледна и попита:

— На мене ли говориш? Защото преди малко ми каза, че искаш адвокат, а след като си го заявил, аз трябва да млъкна. Сега да разговаряме ли искаш?

— Само викам, че не съм искал нищо да шиткам.

— Искаш ли да си поговорим?

— Давай да си поговориме, щом с т'ва ще решиме проблема.

— В такъв случай трябва да го направим по законния ред.

Извади бланката за отказ от права от джоба на сакото си и накара Уошбърн да я подпише. Този театър едва ли щеше да издържи пред Върховния съд, но той се съмняваше, че ще се стигне дотам.

— Добре, Дребосък, хайде да си поговорим. Засега знам само какво има в плика. И това означава, че ти си наркодилър и че тъкмо за това трябва да ти повдигнем обвинение.

Слабите рамене на Уошбърн се напрегнаха и той сведе глава. Хари си погледна часовника.

— Ама не го мисли толкова, Дребосък. Защото тревата ми е най-малкият проблем. Просто ще я използвам, за да те държа с нея в ръцете си, защото предполагам, че човек, който не плаща издръжката на детето си, няма достатъчно кинти, за да събере двацет и пет бона гаранция.

Бош отново вдигна плика е тревата.

— Това ще те държи вътре, докато аз действам по онова другото нещо, дето съм го започнал.

Уошбърн го погледна.

— Да бе, как ли пък не! Ше изляза. Имам хора.

— Да, ама хората се покриват, когато дойде време да се събират пари. — Обърна се към Гант. — Забелязал ли си го, Джорди?

— Да. Всички гледат да се чупят, особено когато някой техен е загазил. Викат си: защо да си правя труда да събирам пари за гаранция, след като той тъй или иначе отива в пандиза.

Бош кимна и отново погледна Уошбърн.

— К'ви са тия глупости? — попита Дребосъка. — Шо си ми се наострил бе, човек? К'во съм направил?

Хари забарабани с пръсти по масата.

— Е, ще ти кажа, Дребосък. Аз работя в центъра и нямаше да бия целия път до тука само за да чета конско на някой заради някакво си пакетче трева. Разбираш ли, аз разследвам убийства. Работя по стари случаи. Знаеш ли какво означава това? Отпреди много години. Понякога отпреди двайсет.

Наблюдаваше Уошбърн в очакване на реакция, ала не забеляза никаква промяна.

— Като онова, за което ще си поговорим сега.

— Не знам за ник'во убийство. Сбъркал си човека.

— Айде бе! Нима? Аз пък чух друго. Сигурно тогава някои хора са дрънкали измислици за тебе.

— Точно така. Мани я тая работа.

Бош се отпусна назад, сякаш се канеше да изпълни нареждането на Дребосъка, но после поклати глава.

— Не, не мога. Имам свидетелка, Чарлз. Свидетелка, която е чула от тебе признание. Знаеш ли какво означава това?

Уошбърн извърна очи.

— Знам само, че дрънкаш измислици.

— Имам свидетелка, която те е чула да си признаваш престъплението, мой човек. Всичко си й разказал. Правил си се на голяма работа и си й разказал как си изправил бялата кучка до стената и си я гръмнал. Бил си адски горд с това, защото е щяло да те вкара в Сикстис.

Дребосъка се опита да се изправи, но оковите го задържаха на стола му.

— К'ва бяла кучка?! А бе, човек, к'ви ги дрънкаш? За Латиша ли говориш? Метнала те е. Просто е искала да ми направи беля, щото не съм ѝ плащал четири месеца. Тая лъжлива курва може да ти каже 'сичко.

Бош опря лакти на масата и приближи лице към арестанта.

— Аз не издавам информаторите си, Чарлз. Но те уверявам, че здравата си загазил, защото проверих тези сведения и се оказа, че през деветдесет и втора на уличката точно зад твоята къща е била убита бяла жена. Тъй че това не са измислици.

Очите на Уошбърн проблеснаха.

— Оная репортерка по време на безредиците ли имаш предвид? Нема как да ми го припишеш т'ва бе, човек. Тука съм чист и 'земи да кажеш на оная твоя свидетелка, че лъже и че лошо ѝ се пише.

— Не съм сигурен, че трябва да заплашваш свидетелка пред двама служители на закона, Чарлз. Само да се случи нещо с Латиша, независимо дали наистина тя е свидетелката, ти ще си първият, който ще си изпати, разбираш ли?

Уошбърн не отговори и Бош продължи да го притиска.

— Всъщност имам още един свидетел, Чарлз. Човек от квартала, който твърди, че по онова време си имал пистолет. Берета по-точно, а точно с такова оръжие е убита жената на уличката.

— Оная пистолет ли? Оная пистолет го намерих в задния двор бе, човек!

Ето! Уошбърн беше направил признание. Ала в същото време даваше и правдоподобно обяснение. Изглеждаше прекалено искрено и спонтанно, за да е измислено. Хари трябваше да го приеме.

— Във вашия заден двор ли? Искаш да повярвам, че просто си го намерил в задния ви двор?!

— Виж бе, човек, тогава бех на шеснайсе. Майка ми даже не ме пускаше да излизам по време на безредиците. Беше ми турила катинар на вратата на спалнята и решетки на прозореца и тогава ме заключи вътре бе, човек. Иди я питай.

— Тогава кога си намерил пистолета?

— След като 'сичко свърши бе, човек. Косях моравата и той си легеше в тревата. Не знаех откъде се е 'зел. Даже не знаех за онова

убийство, преди майка ми да ми каже, че от полицията идвали да разпитват за него.

— Ти каза ли на майка си за пистолета?

— Да бе, ще ѝ казвам! Пък и той вече не беше у мене.

Бош хвърли поглед към Гант. Започваше да излиза от свои води. Разказът на Уошбърн притежаваше отчаянието и изчерпателността на истина. Убиецът на Йесперсен можеше да е хвърлил оръжието през оградата, за да се отърве от него.

Гант забеляза погледа му, изправи се и придърпа стола си до неговия. Включваше се в играта на равни начала.

— Това е нещо сериозно, Чарлз — заяви Гант с глас, който напълно разкриваше тази сериозност. — Трябва да си наясно, че за тая работа знаем повече, отколкото ти изобщо можеш да научиш. Ако не ни баламосваш, имаш шанс да се измъкнеш. Ако ни лъжеш, ще разберем.

— Добре — покорно отвърна Дребосъка. — К'во иска те да ви кажа?

— Искаме да ни кажеш какво си направил с оня пистолет преди двайсет години.

— Дадох го. Първо го скрих, после го дадох.

— На кого?

— На един познат, ама него вече го нема.

— Втори път няма да те питам. На кого?

— Казваше се Трумънд. Викаха му Тру Стори, ама не знам дали му е т'ва истинското име.

— А фамилията?

Гант прилагаше обичайната методика за водене на разпит и задаваше въпроси, чиито отговори вече знае. По този начин се преценяваше достоверността на обекта и понякога се получаваше стратегическо предимство, защото обектът си мислеше, че разпитващият знае по-малко.

— Не'ам представа бе, човек. Той умре. Очистиха го преди няколко години.

— Кой го очисти?

— Не знам. Бил на улицата и некой го гръмнал, чаткаш ли? Случва се.

Гант се отпусна назад, с което даваше знак на Бош да поеме нататък, ако иска.

Хари искаше.

— Разкажи ми за пистолета.

— Берета, ти сам го рече. Черна.

— Къде точно на двора я намери?

— Къде ами... до люлката. Просто си лежеше на тревата. Не го видех и минах отгоре му с косачката — върху метала остана адски голема драскотина.

— Къде точно?

— Отстрани на цевта.

Бош знаеше, че драскотината може да им помогне да идентифицират пистолета, ако изобщо го открият. Нещо повече, тя щеше да потвърди разказа на Уошбърн.

— Оръжието работеше ли?

— А, работеше си. Идеално си работеше. Гръмнах с него веднага, пуснах един в оградата. Шашнах се бе, едва бех натиснал спуська.

— Майка ти чу ли изстрела?

— Да. И изскочи навънка, ама аз го бях пъхнал в панталона си, под ризата. Избудалках я, че е от отработените газове на косачката.

Бош се замисли за куршума в оградата. Ако още беше там, той щеше да потвърди версията на Уошбърн още повече.

— Добре, казваш, че майка ти те заключила в твоята стая по време на безредиците, нали така?

— Да.

— Хубаво. А кога намери пистолета? Безредиците общо взето свършиха за три дни. Последната нощ беше първи май. Спомняш ли си кога намери пистолета?

Дребоська поклати глава.

— Т'ва е адски отдавна бе, човек. Не си спомням кой ден беше. Помня само, че го намерих.

— Защо го даде на Тру Стори?

— Щото беше уличен бос, заг'ва.

— Искаш да кажеш, че е бил бос в Ролинг Сикстис, така ли?

— Точно така!

Бош се озърна към колегата си и Гант пое щафетата.

— Ти каза „Трумънд“. Имаш предвид Трумънт, нали? Трумънт Стори?

— Сигур. Не го познавах чак толкоз добре.

— Тогава защо му даде пистолета?

— Щото исках да се запозная с него. Исках да се издигна, чаткашли?

— И успя ли?

— Тц. Опандизиха ме и ме пратиха в исправителния дом в Силмар. За две години. После вече си бех изпуснал шанса.

Един от най-големите центрове за задържане на непълнолетни се намираше в Силмар, в северния край на Сан Фернандо Вали. Специализираните съдилища често пращаха непълнолетните престъпници в центрове далеч от техните квартали, за да прекъснат връзките им с бандите.

— После виждал ли си пак същия пистолет? — попита Гант.

— Не, никога — отвърна Уошбърн.

— Ами Тру Стори? — обади се Бош. — Виждал ли си го пак?

— Меркал съм го на улицата, ама даже не съм приказвал с него.

Хари изчака да види дали Уошбърн ще каже още нещо. Арестантът мълчеше.

— Добре, чакай тука, Дребосък — рече Бош.

Изправи се, потупа Гант по рамото и двамата излязоха от стаята за разпити и затвориха вратата. Гант сви рамене и каза:

— Връзва се.

Бош неохотно кимна. Версията на Уошбърн наистина звучеше правдоподобно. Правдоподобността обаче нямаше значение. Гангстерът признаваше, че е намерил пистолета в задния си двор. Това най-вероятно беше оръжието, което търсеше Хари, но нямаше никакви доказателства, също както нямаше доказателства и че връзката на Дребосъка с убийството на Анеке Йесперсен наистина е такава, каквато твърдеше той.

— Какво да го правим? — попита Гант.

— Аз приключих с него. Задръж го на основание на заповедта за арест и тревата, обаче му дай да разбере, че Латиша не го е издала, нито пък някой друг.

— Дадено. Съжалявам, че не се получи, Хари.

— Да. Мислех си...

— Какво?

— За Трумънт Стори. Ами ако не са го очистили със собствения му пистолет?

Гант поглади брадичката си.

— Това е било почти преди три години.

— Да, знам. Малко е вероятно. Само че има петгодишен промеждутък, докато Стори е бил в затвора в Пеликан Бей. Никой не е използвал пистолета. Защото е бил скрит.

Гант кимна.

— Живял е на Седемдесет и трета. Преди около година ми се случи да отида в тоя квартал по една програма за връзки с обществеността, която провеждахме. Почуках на вратата и майката на детето му още живееше там.

Беше ред на Бош да кимне.

— Знаеш ли дали следователите, които са поели неговото убийство, изобщо са проверявали къщата?

Гант поклати глава.

— Нямам представа, Хари, но предполагам, не особено сериозно. Не и без заповед за обиск, искам да кажа. Мога да питам.

Бош отново кимна и тръгна към изхода.

— Обади се да ми кажеш. Ако не са я претърсвали, може да го направя аз.

— Възможно е да си струва — съгласи се Гант. — Обаче имай предвид, мадамата на Стори беше кораво бандитско момиче. Дяволите да го вземат, сигурно щеше да е на върха на пирамидата, ако имаше съответния орган. Биваше си я.

Хари се замисли над думите му.

— Това може да се окаже в наша полза. Но не знам дали има въз основа на какво да получим заповед.

Говореше за необходимото достатъчно основание за издаване на заповед за обиск на някогашния дом на Трумънт Стори почти три години след смъртта му. Най-добре щеше да е изобщо да не се налага да се обръщат към съдия. Най-добре щеше да е да бъдат поканени в къщата. А при майсторски изигран театър и най-малко вероятният човек можеше да им отпрати такава малко вероятна покана.

— Ще поработя по сценария, Хари — обеща Гант.

— Добре. Дръж ме в течение.

10.

Когато Бош се върна в отдела, Чу пишеше нещо на компютъра си.

— Какво е това?

— Писмо за предсрочно освобождаване по делото Кланси.

Хари кимна. Радваше се, че партньорът му се е заел с писмото. Управлението получаваше известие винаги когато предстоеше изслушване за предсрочно освобождаване на убиец, осъден по тяхно дело. Не беше задължително, но канеха следователите, които са работили по случая, да пратят писмо с възражение или препоръка на комисията. Работното натоварване често им пречеше да го правят, ала Бош много държеше на това. Обичаше да пише писма, подробно описващи жестокостта на убийството, с надеждата ужасът от престъпленията да накара комисията да откаже предсрочно освобождаване. Опитваше се да предаде тази практика и на партньора си и му бе възложил да напише писмото за делото Кланси — едно особено отвратително убийство с нож, извършено със сексуални мотиви.

— Би трябвало до утре да свърша и да ти го дам да го прочетеш.

— Добре — отвърна Хари. — Провери ли ми имената, които ти дадох?

— Да. Няма много информация. Хименес се оказа съвсем чист, а Банкс има само една присъда за шофиране в нетрезво състояние.

— Сигурен ли си?

— Само това успях да намеря, Хари. Съжалявам. Разочарован, Бош седна зад бюрото си. Не че очакваше мистерията с Алекс Уайт да се разкрие моментално, ала се надяваше на нещо повече от присъда за шофиране в нетрезво състояние. Нещо, за което да може да се залови.

— Няма нужда от благодарности — подметна Чу. Хари се обърна да го погледне и разочарованието му изби в яд.

— Ако искаш постоянно да ти благодарят, че си вършиш работата, явно си си сбъркал професията.

Партньорът му не отговори. Бош включи компютъра си и видя, че има имейл от Микел Бон, репортера от „Берлингске Тидене“. Беше получен преди час.

Уважаеми детектив Бош, направих някои проверки. Редакторът Яник Фрей е работил с Анеке Йесперсен, защото завеждал външните проекти във вестника. През 1992 г. той не разговарял лично със следователите и репортерите от Лос Анджелис, защото преценили, че не владее достатъчно добре английски.

Разговаряли с Арне Хааган, защото владее много добре езика и бил главен редактор.

Свързах се с господин Фрей и английският му наистина не е добър. С удоволствие ще Ви помогна и Ви предлагам своите услуги като посредник, ако имате въпроси към него. Моля, съобщете ми решението си.

Бош се замисли. Знаеше, че зад привидно невинното предложение на Бон се крие неизречена сделка.

Всички репортери винаги търсеха интересен материал. Освен това, ако го използваше като посредник, датчанинът щеше да има достъп до информация, която можеше да се окаже от жизненоважно значение за следствието. И все пак Хари разбираше, че не бива да губи набраната инерция. Започна да пише отговор.

Уважаеми господин Бон, ще приема Вашето предложение, ако ми обещаете, че предоставената от господин Фрей информация ще остане поверителна, докато не Ви разреша да я използвате за публикации в пресата. Ако сте съгласен, бих искал да задам на господин Фрей следните въпроси:

Известно ли Ви е дали Анеке Йесперсен е дошла в Съединените щати, за да прави репортаж?

Ако да, за какво се е отнасял репортажът? Какво е правила в САЩ?

Какво можете да ми кажете за пътуванията ѝ в Съединените щати? Преди да дойде в Лос Анджелис, тя е била в Атланта и Сан Франциско. Защо? Знаете ли дали е била в други градове в САЩ?

Преди пътуването до САЩ тя е била в Щутгарт, Германия, и е отседнала в хотел в близост до американска военна база. Знаете ли защо?

Мисля, че това е добро начало, и ще Ви бъда признателен за всяка информация за пътуването на Анеке до Америка, която успеете да намерите. Благодаря Ви за помощта и още веднъж Ви моля да запазите тези сведения в тайна.

Преди да прати имейла, го препрочете и натисна бутона, после веднага съжали, че привлича на помощ Бон, журналист, когото изобщо не познава и с когото е разговарял само веднъж.

Извърна се от екрана и погледна стенния часовник.

Наближаваше четири, което правеше почти седем в Тампа. Отвори папката със следствените материали. От вътрешната страна на корицата беше записал телефона на Гари Харъд, пенсионирания детектив от Спецчастта за разследване на престъпления, извършени по време на безредиците, водил делото Йесперсен през 1992-ра. Бяха се чули с него, когато започваше да се занимава със случая. Тогава нямаше какво толкова да го пита. За разлика от сега.

Нямаше представа дали номерът е домашен, мобилен, или служебен. Харъд се бе пенсиониран рано, след двайсетгодишна служба, преселил се бе във Флорида, откъдето била жена му, и сега имаше преуспяваща фирма за недвижими имоти.

— Гари Харъд.

— Тъъ, здрасти, Гари, обажда се Хари Бош от Лос Анджелис. Спомняш ли си, миналия месец разговаряхме за делото Йесперсен.

— Естествено, Бош, да, разбира се.

— Имаш ли няколко минути, или вечеряш?

— До вечеря има още половин час. Дотогава съм изцяло на твое разположение. Не ми казвай, че вече си разкрил убиеца на Снежанка.

В предишния разговор Бош му беше споменал, че в, нощта на убийството партньорът му бе кръстил жертвата Снежанка.

— Не съвсем. Още разчепквам разни работи. Но се натъкнах на две неща, за които искам да те питам.

— Добре, питай.

— Става дума за вестника, за който е работела Йесперсен. Ти ли се свърза с хората в Дания?

Последва дълга пауза, докато Харъд ровеше в паметта си. Двамата никога не бяха работили заедно, но Хари го познаваше от Управлението. Имаше репутация на добър следовател и затова Бош реши да се свърже тъкмо с него от всички детективи, които навремето

бяха участвали в разследването. Знаеше, че ако може, Харъд ще помогне и няма да скрие информация.

Бош винаги търсеше контакт с първите следователи на неприключените дела, с които се занимаваше. И се изненадваше колко много от тях все още страдат от професионална гордост и не искат да помогнат на друг да разкрие престъпление, което самите те не са успели да разкрият.

Нищо подобно с Харъд. Още в първия им разговор той призна угризенията си, че не е разкрил убийството на Йесперсен и много други, извършени по време на безредиците. Спецчастта била претрупана с прекалено много случаи, в които имало прекалено малко улики. Също като с делото Йесперсен, повечето следствия на СРПИВБ се основавали на непълни или почти отсъстващи огледи на местопрестъпленията. Липсата на криминалистични данни парализирала дейността им.

— В повечето случаи не знаехме с какво да започнем — беше му казал Харъд. — Лутахме се в пълен мрак. Затова поставихме билбордове и предложихме възнаграждения. Обаче не получихме много резултати и в крайна сметка не разкрихме нищо ново. Не си спомням да сме приключили и едно дело. Адски обезсърчаващо. Това беше и една от причините да се пенсионирам след двайсет години служба. Трябваше да се махна от Лос Анджелис.

Бош не можеше да не си мисли, че градът и Управлението са изгубили един достоен човек. Надяваше се, че ако успее да приключи делото Йесперсен, Харъд ще намери известна утеха.

— Спомням си, че разговарях с някой там — каза пенсионираният му колега. — Не с прекия й началник, защото той не знаеше английски. Беше по-голям шеф и ми даде само общи сведения. Помня, че в Девъншър имаше един полицай, който знаеше датски, та го използвахме да проведе някой и друг телефонен разговор.

Това изненада Бош. В докладите не се споменаваше за други телефонни разговори освен с главния редактор Арне Хааган.

— С кой сте разговаряли, спомняш ли си?

— Май само с още няколко души от вестника, може би и с роднини.

— С брат й ли?

— Възможно е, но не помня, Хари. Това беше преди двайсет години, в един друг живот.

— Разбирам. Спомняш ли си кой от Девъншърския участък сте използвали като преводач?

— Няма ли го в дневника?

— Не, няма нищо за разговори на датски. От патрулните ли е бил?

— Да, беше роден там и израснал тук, затова знаеше езика. Не помня как се казваше. Намериха ни го от личен състав. Но виж, ако в дневника няма такива записи, нещо не се връзва, Хари. Сигурен съм, че трябва да съм го отбелязал.

Бош кимна. Знаеше, че Харъд е прав. Но винаги го обземаше неприятно чувство, когато чуваше за следствено действие, неотбелязано в официалния документ, дневника на убийството.

— Добре, Гари, благодаря. Само това исках да те питам.

— Сигурен ли си? Нищо друго ли няма? Откакто ми се обади, постоянно мисля за делото. За това и за още едно, което и досега не мога да забравя, нали разбираш?

— За кое? Може да го погледна, ако никой друг не се е заел с него.

Харъд пак замълча, после каза:

— Не си спомням името. Беше в Пекоима. Убитият бил от Юта, отседнал в долнопробен мотел. Строител, заедно с бригадата си обикалял из Запада, строели молове. Бил плочкаджия.

— Как се е случило?

— Така и не узнахме. Открили го с простреляна глава по средата на улицата на една пряка от мотела. Помня, че телевизорът му в стаята бил включен. Сигурно е гледал телевизия. Нали разбираш, градът изведнъж избухва в пламъци. И кой знае защо той излиза навън да зяпа. Тъкмо това винаги ме е смущавало в случая.

— Че е излязъл навън ли?

— Да, че е излязъл. Защо? Градът гореше. Нямахме закони, жива анархия, а той напуска безопасната си стая и отива да зяпа. Някой спокойно може да го с очистил от минаваща по улицата кола. Ни свидетели, ни мотив, ни улики. Загубена работа — знаех го още от деня, в който поех делото. Спомням си, че разговарях с родителите му по телефона. Те бяха в Солт Лейк Сити. Не бяха в състояние да

проумеят как е възможно с момчето им да се случи такова нещо. Лос Анджелис им се струваше като на друга планета. Беше им абсолютно непонятно.

— Ясно — измънка Бош.

Нямаше какво друго да каже.

— Както и да е — отърси се от спомена Харъд. — Ще вървя да си мия ръцете, Хари. Тая вечер жена ми готви паста.

— Звучи добре, Гари. Благодаря ти за помощта.

— Каква помощ?

— Помогна ми. Съобщи ми, ако се сетиш още нещо.

— Дадено.

Бош затвори и се замисли дали познава някой, който преди двайсет години е работил в Девъншър. По онова време това беше най-спокойният полицейски участък, макар и с най-голяма площ, която обхващаше целия северозападен ъгъл на града в Сан Фернандо Вали. Наричаха го Курорта, защото нямаше много работа.

Спомни си, че Лари Гандъл, бившият шеф на „Неприключени следствия“, е работил в Девъншър през 90-те години и може да се сети кой патрулен полицай е знаел датски. Позвъни в кабинета на Гандъл, който сега, вече капитан, ръководеше целия сектор „Грабежи и убийства“.

Свързаха го веднага. Бош обясни кого търси и Гандъл го разочарова.

— Да, говориш за Магнус Вестергаард, само че е мъртъв от поне десет години. Катастрофа с мотор.

— По дяволите!

— За какво ти трябваше?

— Превеждал е от датски за случай, по който работя. Искях да проверя дали си спомня нещо, което липсва в дневника.

— Съжалявам, Хари.

— Аз също.

Веднага щом Бош затвори, телефонът започна да звъни пак. Обаждаше се лейтенант О'Тул.

— Би ли дошъл в кабинета ми за малко, детектив?

— Разбира се.

Хари изключи компютъра и се изправи. Повикването в кабинета на О'Тул не вещаеше нищо хубаво. Докато вървеше натам, той усети

отправените към него погледи. В стаята грееше ярка светлина. Щорите на прозорците, които гледаха към отдела, бяха вдигнати, както и тези на външните прозорци с изглед към сградата на „Лос Анджелис Таймс“. Предишната лейтенантка винаги ги държеше спуснати от страх, че репортерите я наблюдават.

— Какво има, господин лейтенант? — попита Бош.

— Искам да ти възложа нещо.

— Какво по-точно?

— Едно дело. Обади ми се някой си Пран от Аналитичния. Свързал случай от две и шеста с друг от деветдесет и девета. Искам да го поемеш. Ето вътрешния му номер.

О’Тул му подаде жълта самозалепваща се бележка с телефонен номер. „Аналитичния“ казваха на новия отдел „Анализ на данни и теоретични разработки“, част от нова форма на разследване на неприключени следствия, наречена „информационен синтез“.

През последните три години Аналитичният отдел дигитализираше стари дневници на убийства и създаваше огромна база данни с леснодостъпна и подлежаща на сравнение информация за неразкрити убийства. Заподозрени, свидетели, оръжия, места, словосъчетания — абсолютно всички безбройни детайли от местопрестъпления и следствия постоянно се превъртаха през компютъра на отдела, Ай Би Ем, голям колкото телефонна будка. Това даваше съвсем нова насока в разследването на старите случаи.

Бош не посегна към бележката, ала любопитството му надделя.

— Каква е връзката между случаите?

— Свидетел. Един и същи свидетел видял убиеца да бяга. Две поръчкови убийства, едното в Сан Фернандо Вали, другото в центъра, без очевидна връзка помежду им, но и двата пъти с един и същи свидетел. Струва ми се, че на този свидетел трябва да се погледне от съвсем нов ъгъл. Вземи номера.

Хари не го взе.

— Какво става, господин лейтенант? Тъкмо съм набрал инерция по делото Йесперсен. Защо го възлагате на мене?

— Вчера ми каза, че Йесперсен буксува.

— Не съм казвал, че буксува. Казах, че не е ПДС.

Бош изведнъж разбра какво става. Свърза нещо, което беше чул от Джорди Грант, с това, което се опитваше да направи О’Тул. А и

знаеше, че предишния следобед лейтенантът е участвал в ежеседмичното заседание на командния състав на десетия етаж. Обърна се и тръгна към вратата.

— Хари, къде отиваш?

— Дайте го на Джексън — отвърна детективът, без да се обръща.
— Той е свободен в момента.

— Давам го на тебе. Ей!

Бош мина по централната пътека и излезе във фоайето с асансьорите. О'Тул не го последва и това беше добър признак. Бош най-много мразеше две неща: политиката и бюрокрацията. А О'Тул се занимаваше и с двете — макар и не непременно по собствено желание.

Качи се с асансьора на десетия етаж и влезе през отворената врата на канцеларията на началника на полицията. В преддверието имаше четири бюра. Зад три от тях седяха униформени полицаи, а зад четвъртото — Алта Роуз, може би най-влиятелната цивилна служителка в Управлението. Тя вардеше входа на кабинета на началника вече близо трийсет години, комбинация от питбул и нежен символ на ЛАПУ. Онези, които я взимаха за обикновена секретарка, бъркаха. Роуз подготвяше програмата на началника и обикновено тъкмо тя му казваше къде и кога да ходи.

През годините бяха викали Хари в канцеларията достатъчно често и тя го познаваше добре. Усмихна му се любезно.

— Как сте, детектив Бош?

— Благодаря, добре, госпожо Роуз. Как вървят нещата тук?

— Едва ли биха могли да са по-добре. Но, съжалявам, днес ви нямам в графика на началника. Да не съм допуснала някаква грешка?

— Не, няма грешка, госпожо Роуз. Просто се надявах Марти... тъй де, началникът... да има пет минути за мене.

Тя за миг сведе поглед към телефона на бюрото си. Лампичката на една от линиите светеше в червено.

— Уф, в момента тъкмо води разговор.

Ала Бош знаеше, че тази лампичка свети винаги, просто за да позволява на Алта Роуз да отпраща хората, ако се наложи. Бившата му партньорка Киз Райдър беше работила известно време в канцеларията на началника и му бе разкрила тайната.

— Освен това има среща навън и трябва да излезе веднага щом...

— Три минути, госпожо Роуз. Просто го попитайте. Мисля, че сигурно даже ме очаква.

Алта Роуз се намръщи, но стана от бюрото си и изчезна зад голямата врата на полицейската светая светих. Бош зачака.

Началник Мартин Мейкок се беше издигнал от редови полицаи. Преди двайсет и пет години двамата бяха колеги в отдел „Убийства“. Макар и не като партньори, бяха работили заедно в различни спецчасти, главно по разследването на Майстора на кукли, завършило с това, че Хари застреля злополучно известния сериен убиец. Името на красивия и изключително кадърен Мейкок се помнеше лесно. Той използва вниманието на медиите в онези големи дела, за да се изстреля нагоре в командната йерархия на Управлението, и в крайна сметка полицейската комисия го назначи за началник.

Отначало полицаите бяха въодушевени от издигането на местен детектив чак на десетия етаж. Три години след назначаването му обаче меденият месец отдавна беше свършил. Мейкок ръководеше управление, парализирано от замразяване на щатове, опустошително орязване на бюджета и всевъзможни скандали, разразяващи се през няколко месеца. Престъпността рязко намаляваше, ала това не му носеше признание и политическо влияние. Нещо повече, полицаите започнаха да го смятат за политик, който повече се стреми да го показват по централните новини, отколкото да се появява на разводите или на местата, където са били застреляни ченгета.

Бош запази доверието си в него по-дълго, а предната година неволно му бе помогнал да спечели опасна политическа битка с един общински съветник — най-злостния критик на Управлението. Оказа се инсценировка, в която Киз Райдър бе използвала Хари. Повишиха я в капитан и сега ръководеше участъка в Уест Вали. Но оттогава Бош не бе разговарял нито с нея, нито с началника.

Алта Роуз се върна и каза:

— Имате пет минути, детектив Бош.

— Благодаря, госпожо Роуз.

Той влезе и завари Мейкок да седи зад голямо бюро, отрупано с джунджурии и сувенири. Огромният кабинет имаше голям балкон, заседателна зала с три и половина метрова маса и разкошен изглед към центъра на града.

— Хари Бош — предчувствах, че днес ще те видя.

Ръкуваха се. Бош остана прав пред огромното бюро.

Не можеше да отрече, че харесва някогашния си колега. Просто не му харесваше какво върши и в какво се е превърнал.

— Тогава защо използва О'Тул? Защо просто не ме повика? Миналата година се обърна към мене за оная история с Ървинг.

— Да, но тогава нещата се оплескаха. Обърнах се към О'Тул и сега нещата пак се оплескаха.

— Какво искаш, Марти?

— Трябва ли да го кажа?

— Тя е била екзекутирана, Марти. Изправили са я до стената и са я застреляли в окото. И понеже е бяла, не искаш да приключи следствието, така ли?

— Не е така. Естествено, че искам да го приключиш. Обаче ситуацията е деликатна. Ако се разчуе, че до двайсетата годишнина сме разкрили само едно убийство, извършено по време на безредиците, на бяло момиче, застреляно от някакъв гангстер, ще ни се стъжни. Минаха двайсет години, обаче не сме постигнали особено много, Хари. Не се знае какво може пак да драсне кибрита.

Бош се извърна от бюрото, погледна през прозореца към Градския съвет и каза:

— Ти ми говориш за обществени реакции. Аз ти говоря за убийство. Къде останаха приказките, че е важен всеки, независимо какъв е? Изобщо спомняш ли си за това от „Убийства“?

— Естествено, че си го спомням, и продължава да е в сила, Хари. Не те карам да зарежеш случая. Само позадръж нещата. Изчакай да мине един месец, после приключи следствието, обаче тихичко. Ще съобщим на близките, и толкова. Ако имаме късмет, заподозреният ще е мъртъв и няма да се наложи да мислим за съдебен процес. О'Тул ми каза, че имал горещо дело от Аналитичния, което можеш да поемеш дотогава. Може би тъкмо то ще ни донесе публичното внимание, към каквото се стремим.

Бош поклати глава.

— В момента си имам дело.

Мейкок започваше да губи търпение. И без това руменото му лице ставаше тъмночервено.

— Прекъсни го и започни другото.

— О'Тул каза ли ти, че ако разкрия този случай, може да разкрия още пет-шест?

Началникът кимна, ала само махна с ръка.

— Да, всички са свързани с гангстери и не са извършени по време на безредиците.

— Идеята да се върнем към онези дела беше твоя.

— Откъде да знам, че единствено ти ще се натъкнеш на нещо и че това случайно ще се окаже убийството на Снежанка? Господи, дори самото име, Хари! Всъщност каквото и да се случи, престани да я наричаш така.

Бош направи няколко крачки из кабинета и намери ъгъл, от който небостъргачът на Градския съвет се виждаше и в отражението на стъкленото северно крило на Дирекцията на полицията. Нови убийства или стари случаи, убийците трябваше да се преследват безмилостно. Друг начин нямаше. Не можеше да търпи да му пречат политически и обществени съображения.

— Дяволите да го вземат, Марти — изруга той.

— Знам как се чувстваш — отвърна началникът.

Хари най-последно го погледна.

— Не, не знаеш. Вече не.

— Имаш право на лично мнение.

— Но не и да работя по случая.

— Пак ти казвам, нямам това предвид. Ти продължаваш да преиначаваш...

— Късно е, Марти. Така или иначе ще се разчуе.

— Защо да се разчуе?

— Трябваша ми сведения за жертвата. Обърнах се към вестника, за който е работила, и сключих сделка. С един репортер. Ако сега се отметна, той ще разбере защо и ще избухне по-голям скандал, отколкото ако приключи следствието.

— Мамка ти! Кой вестник? В Швеция ли?

— В Дания. Жертвата е датчанка. Обаче се съмнявам, че ще остане само в Дания. Медиите са глобални. Новината може да тръгне оттам, но ще стигне и дотук — все някога. И ти ще трябва да обясняваш защо си спрял разследването ми.

Мейкок грабна една бейзболна топка от бюрото и започна да я мачка в ръцете си.

— Можеш да си вървиш — изсумтя той.

— Добре. И?

— Просто се махай, по дяволите! Свършихме.

Бош се позамисли, после тръгна към вратата. Все пак подхвърли:

— Ще имам предвид обществената реакция при разследването.

Правеше отстъпка, макар и скромна.

— Да, гледай да я имаш предвид, детектив — изскърца със зъби началникът.

Преди да излезе от канцеларията, Хари благодари на Алта Роуз, че го е пуснала да влезе.

11.

Бош почука на вратата на къщата на Седемдесет и трета улица малко след шест вечерта. Заповедите за обиск на частни домове обикновено се изпълняваха предобед, за да не привличат внимание в квартала. Хората бяха на работа, на училище, спяха до късно.

Но не и този път. Не искаше да чака. Разследването беше набрало инерция и не биваше да я изгуби.

След третото почукване му отвори ниска жена по пеньоар и с пъстра кърпа на главата. По шията и под брадичката ѝ като шал се виеха татуировки. На входа имаше желязна решетка, като в повечето къщи в квартала.

Бош стоеше точно в средата на площадката. Така се бяха уговорили. Зад него бяха двама бели полицаи от Отряда за борба с бандитизма. Джорди Гант и Дейвид Чу бяха заели позиции още по-назад, в лявата част на предния двор. Хари искаше да даде на жената да разбере, че са я уличили в тежко престъпление — дома ѝ щяха да претърсват униформени бели полицаи.

— Гейл Бриско? Аз съм детектив Бош от ЛАПУ. Нося документ, който ми позволява да претърся дома ви.

— Дома ми ли да претърсвате?! Що?

— Тук се посочва, че търсим пистолет берета, модел деветдесет и две. Известно ни е, че оръжието е било притежание на Трумънт Стори, който е живял тук до смъртта си на първи декември две хиляди и девета.

Бош ѝ показва документа, но жената не можеше да го прочете заради металната решетка. Детективът и без това се надяваше тя изобщо да не му обърне внимание.

— Ти майтап ли си правиш бе?! — избухна жената. — Нема да влезнете тука да ми претърсвате къщата! Тоя дом си е мой, скапаняци такива!

— Вие ли сте Гейл Бриско, госпожо? — спокойно попита Хари.

— Да, аз съм, а т'ва си е моят дом!

— Бихте ли отворили вратата, за да можете да прочетете този документ? Той е напълно законен, независимо дали ще ни окажете съдействие.

— Нищо не ща да чета. Знам си правата — не можеш просто да ми тикнеш нек'ва хартишка под носа и да очакваш, че ще ти отворя.

— Госпожо, вие...

— Може ли аз да поговоря с нея, Хари?

Гант се приближаваше към площадката в идеалния момент — точно по сценария, който бяха подготвили.

— Естествено, заповядай — изсумтя Бош, сякаш е по-ядосан от намесата на колегата си, отколкото на Бриско, отстъпи назад, та Гант да заеме мястото му, но не забрави да му се сопне: — Има пет минути да ни отвори, иначе ще й турим белезниците, ще я натикаме в колата и после ще влезем. Обаждам се да повикам подкрепление.

Извади джиесема си и се отдалечи сред обраслия с храсталаци двор, тъй че Бриско да го вижда, че се обажда.

Гант заговори на застаналата на прага жена тихо и доверително:

— Не ме ли помниш, миличка? Идвах преди няколко месеца. Взеха ме с тях, за да има мир, ама няма как да ги спреш. Ще влязат и ще ти претършуват къщата. Ще отворят всичко, ще се ровят в личните ти вещи. Това ли искаш?

— Т'ва е нек'ва измишльотина. Тру е мъртъв от цели три години, а те ми идват сега?! Даже не разкриха убийството му, а ми тикат нек'ва заповед за обиск в носа!

— Знам, скъпа, знам, ама трябва да мислиш за себе си. Нали не искаш тия хора да ти разпердушният цялата къща? Къде е пистолетът? Знаем, че е бил на Тру. Просто ни го дай и ще те оставят на мира.

Бош се престори, че приключва телефонния разговор, и тръгна обратно към къщата.

— Стига, Джорди. Подкреплението идва. Нямаме време.

Гант протегна към него ръка с дланта напред.

— Чакай да си кажем приказката, детектив.

После се обърна към Бриско и направи последен опит.

— Нали искаш да избегнеш всичко това, прав ли съм? Има ли смисъл пред всички съседи да седиш с белезници в колата?

И млъкна. Бош и всички останали зачакаха напрегнато.

— Само ти — заяви накрая Бриско и посочи Гант през решетката.

— Става — отвърна той. — Ще ме заведеш ли?

Жената отключи решетката и я откряна.

— Ще влезеш само ти.

Гант се обърна към Бош и му намигна. Беше успял. Влезе и Бриско отново затвори решетката и я заключи.

Последната част не се хареса на Хари. Той се качи по стъпалата и надникна в къщата. Жената водеше Гант по коридора. Бош забеляза десетинагодишно момченце, което играеше на електронна игра на един диван.

— Всичко наред ли е, Джорди? — извика детективът.

Гант погледна назад. Бош постави ръце върху бравата на решетката и я разтърси, за да му напомни, че е заключен и че не могат да му се притекат на помощ в случай на нужда.

— Няма проблем — отговори Гант. — Тя ще ми го даде, щото не иска да ѝ обърнете всичко нагоре с краката, бели свине такива.

Ухили се и се скри от поглед. Хари плътно се долепи до решетката, за да чуе всеки звук, вещаещ опасност, и прибра фалшивата заповед във вътрешния джоб на сакото си, за да може да я използва и друг път.

Няколко минути не се чуваше нищо друго освен електронното пиукане на играта. Момченцето сигурно беше син на Трумънт Стори.

— Ей, Джорди? — накрая извика той.

Детето не откъсна очи от играта си. Отговор не последва.

— Джорди?

Пак нищо. Бош натисна бравата, макар да знаеше, че е заключена. Обърна се към двамата полицаи от ОББ и им даде знак да заобиколят отзад, за да видят дали има отворена врата. Чу се качи на площадката при него.

В този момент Гант се появи в коридора и усмихнато повдигна голям найлонов плик с цип, в който имаше черен пистолет.

— Взех го, Хари. Готово.

Бош прати партньора си да повика двете ченгета от ОББ и за пръв път от десет минути си пое дъх нормално. Бяха го направили по възможно най-добрия начин. О'Тул категорично нямаше да му позволи да поиска заповед за обиск. Не разполагаха с достатъчно основание и

никой съдия нямаше да подпише такава заповед три години след смъртта на Стори. Затова и театърът с фалшивата заповед се оказа най-добрият начин. А и сценарият на Гант беше сработил идеално. Бриско доброволно им бе предала пистолета, без да се налага да обискират дома ѝ незаконно.

Гант се приближи до вратата и Бош видя, че найлоновият плик е мокър, и попита:

— В тоалетното казанче ли?

Очевидно място. Едно от петте най-често използвани скривалища. Всички престъпници бяха гледали „Кръстникът“ в някой момент от развитието си.

— Тц. В канала под пералнята.

Бош кимна. Това скривалище не се нареждаше дори сред първите двайсет и пет. Бриско се пресегна покрай Гант, отключи решетката и Хари я отвори и каза:

— Благодаря ви за съдействието, госпожо Бриско.

— С'а чупката от дома ми и да не съм ви видела пак — сопна му се тя.

— Разбира се, госпожо. С удоволствие.

Бош иронично ѝ отдаде чест и слезе след Гант от площадката. Джорди му подаде плика и Хари провери оръжието в движение. По найлоновия плик имаше черна плесен, но се виждаше, че пистолетът е берета, модел 92.

Когато стигна до колата си, отвори багажника, сложи си латексови ръкавици и извади оръжието, за да го огледа внимателно. Първото, което забеляза, бе, че отляво на цевта и рамата има дълбок жлеб, замазан с маркер. Изглежда, точно това беше пистолетът, открит от Чарлз Уошбърн Дребосъка в задния му двор след убийството на Йесперсен.

След това провери серийния номер отляво на рамата. Само че него го нямаше. Като повдигна оръжието към очите си и го наклони към светлината, видя, че металът е издран от няколко драскотини. Съмняваше се, че и те са от косачката. По-скоро приличаше на съсредоточен и съзнателен опит за изтриване на номера. Колкото по-внимателно се вираше, толкова повече се убеждаваше, че Трумънт Стори или някой предишен притежател на беретата нарочно е премахнал серийния номер.

— Тоя ли е? — попита Гант.

— Така изглежда.

— Видя ли серийния номер?

— Не, няма го.

Хари извади напълно заредения пълнител и патрона от затвора и прехвърли оръжието в чист плик. Балистичната експертиза трябваше да потвърди връзката с Йесперсен и другите убийства, но той бе сигурен, че пред него е първото солидно доказателство, открито по случая от двайсет години насам. Макар че не го доближаваше непременно до убиеца на Анеке, все пак беше нещо. Отправна точка.

— Нали ви казах да се махате! — извика Бриско иззад решетката. — Оставете ме на мира, иначе ще ви съдя за тормоз! Що не свършите нещо полезно и не разкриете кой уби Тру Стори?!

Бош сложи пистолета в кутията, която държеше в багажника си, и затръшна капака. Погледна жената над покрива на автомобила и докато го заобикаляше да се качи, си наложи да си държи езика зад зъбите.

Имаха късмет. Не само че не бяха освободили Чарлз Уошбърн под гаранция, но и още не го бяха прехвърлили от килията в участъка на Седемдесет и седма улица в градския арест. И сега пак ги чакаше в стаята за разпити.

— К'во, с'а идват цели три куки, а? — каза той, когато видя Бош, Чу и Гант. — Тоя път и тримата ли ще ме мъчите?

— Не, не идваме да те мъчим, Чарли — отвърна Гант. — Дошли сме да ти помогнем.

— Ай де бе! И как ще стане тая работа?

Хари седна срещу Уошбърн и сложи на масата затворена кутия. Гант и Чу останаха прави.

— Предлагаме ти сделка — каза Гант. — Ти ще ни заведеш в къщата, в която си израснал, и ще ни покажеш къде си изстрелял куршум в оградата, а ние ще видим какво можем да направим, за да свалят част от обвиненията срещу тебе. Нали разбираш, понеже си свидетел, който съдейства на следствието. Танто за танто.

— К'во, с'а ли бе? Вънка е тъмно бе, човек.

— Имаме фенерчета, Дребосък — осведоми го Бош.

— На ник'во следствие не съдействам бе, човек, и си я дръжете за вас си тая работа с тантото. Казах ви за Стори, щото е мъртъв. С'а

можете пак да ме върнете в маймунарника.

И понечи да се изправи, но Гант го тупна по рамото — хем дружелюбно, хем да го задържи на стола.

— Не, няма да ни съдействаш срещу никого. Нищо подобно. Просто ще ни заведеш при оня куршум. От тебе се иска само това.

— Само т'ва ли?

Очите му се заковаха в кутията на масата. Гант погледна към Бош и той пое щафетата.

— Искаме и да погледнеш няколко пистолета и да видиш дали ще успееш да разпознаеш оня, който си намерил преди двайсет години. Пистолета, който си дал на Трумънт Стори.

Хари се наведе напред и отвори кутията. Освен онзи, който им беше дала Гейл Бриско, вътре бяха поставили два незаредени деветмилиметрови пистолета в найлонови пликосе за веществени доказателства. Той ги извади и ги сложи на масата, после свали кутията на пода. Гант отключи белезниците на Уошбърн.

Дребосъка разгледа беретата от дома на Трумънт Стори най-накрая. Обърна я от двете страни и кимна.

— Тоя е.

— Сигурен ли си? — попита Бош.

Арестантът прокара показалец по лявата страна на беретата.

— Оправили са драскотината. Ама я усещам на пипане. Т'ва е от ножа на косачката. Мисля, че е тоя.

— Не искам да мислиш. Това ли е оръжието, което си намерил?

— Да бе, човек, т'ва е.

Хари го взе и изпъна найлона върху рамата, там, където трябваше да е серийният номер.

— Хубаво го погледни. Така ли беше, когато го намери?

— К'во да гледам?

— Не се прави на глупак, Чарлз. Серийния номер го няма. Така ли беше, когато го намери?

— Драскотините ли имаш предвид? От косачката са.

— Не са от косачката. Направено е с пила. Сигурен ли си, че е бил така, когато си го намерил?

— А бе, човек, след двайсе години в нищо не съм сигурен. К'во искаш от мене? Не помня.

Бош започваше да се ядосва от маймунджилъците му.

— Ти ли го направи, Чарлз? За да е по-ценен за човек като Тру Стори ли?

— Не бе, човек, не съм.

— Я ми кажи тогава, колко пистолета си намирал през живота си?

— Само тоя.

— Добре, и веднага щом си го намерил, си разбрал, че е ценен, нали така? Разбрал си, че можеш да го дадеш на уличния бос и да получиш нещо в замяна. Че може да те приемат в организацията, нали така? Стига си ми се правил, че не помниш. Ако серийния номер го е нямало, когато си го намерил, ти си щял да кажеш на Трумънт Стори, че го няма, защото си знаел, че това ще е плюс за него. Е, как беше, Чарлз?

— Да бе, човек, нямаше го. Доволен ли си? Нямаше го. Намерих го без сериен номер, тъй и казах на Тру, мани ми се от главата.

Бош — беше се навел над масата към Уошбърн — се отпусна назад.

— Добре. Благодаря ти, Чарлз.

Това признание беше важно, защото потвърждаваше нещо за начина, по който убиецът на Анеке Йесперсен е извършил престъплението. До този момент Хари си блъскаше главата над въпроса защо убиецът с хвърлил пистолета през оградата. Дали на уличката се е случило нещо, което го е принудило да се избави от оръжието? Или изстрелът е привлякъл хора? Фактът, че е използвал пистолет, който е смятал за непроследим, донякъде осветляваше причината. При отсъствието на сериен номер убиецът трябваше да е смятал, че могат да го свържат с убийството само ако го заловят с оръжието. И че най-добрият начин да избегне това с бързо да се отърве от него. Това обясняваше защо пистолетът е бил хвърлен през оградата.

Бош винаги се стремеше да си разтълкува последователността на събитията в едно престъпление.

— С'а ще свалите ли тея обвинения, а? — попита Уошбърн.

Хари се отърси от мислите си и го погледна.

— Не, още не. Остава да намерим оня куршум.

— За к'во ви е? Нали имате пистолета?

— Защото ще ни помогне да разкажем историята. Съдебните заседатели обичат подробностите. Да вървим.

Бош се изправи и прибра трите пистолета в кутията. Гант протегна белезниците и даде знак на Уошбърн да стане. Дребосъка не се подчини и продължи да протестира.

— Нали ти казах къде е бе, човек?! За к'во съм ви аз?

Хари изведнъж се сети за нещо и махна на Гант да почака.

— Знаеш ли какво, Чарлз, ти обеща да ни съдействаш и няма нужда да те водим там с белезници. И ще се погрижим да не пускаме бившата ти близо до тебе. Това устройва ли те?

Уошбърн го погледна и кимна. Хари видя промяната. Дребосъка не искаше синът му да го види окован.

— Ама ако решиш да възнеш, ще те пипна и ще стане кофти — предупреди го Гант. — Да вървим.

След половин час Бош и Чу стояха с Уошбърн в задния двор на къщата, в която беше минало детството на гангстера. Гант караулеше отпред при бившата на Дребосъка, за да не допусне гневът ѝ да избие в агресия.

На Дребосъка не му трябваше много време, за да им покаже стълба в оградата, по който бе стрелял преди двайсет години. Дупката се виждаше ясно, особено на насочената под ъгъл светлина на фенерчетата. Тъй като нарушаваше импрегниращото покритие, дървото бе започнало да гние. Чу първо засне дупката с джиесема си, докато Бош държеше визитка до нея за мащаб. После Хари отвори сгъваемото си ножче, заби острието в мекото разпадащо се дърво и измъкна оловния куршум. Претърколи го между пръстите си, за да го почисти, и го вдигна към очите си. Знаеше, че с куршума, който е бил преди този в пистолета, са убили Анеке Йесперсен.

Пусна го в пликчето за веществени доказателства, което му разтвори Чу.

— Е, с'а ще ме пуснете ли? — попита Уошбърн и погледна предпазливо към задната врата на къщата.

— Още не — отвърна Хари. — Трябва да се върнем в участъка на Седемдесет и седма и да попълним едни документи.

— Казахте ми, че ако ви помогна, ще свалите обвиненията. Понеже съм бил свидетел, дето съдейства на следствието.

— Ти ни съдейства, Чарлз, оценяваме го. Но изобщо не сме ти казвали, че ще свалим всички обвинения. Казахме ти, че ако ти ни помогнеш, ще ти помогнем и ние. Тъй че сега се връщаме и аз ще се обадя на някои хора, за да облекча положението ти. Убеден съм, че ще можем да се справим с обвинението в притежание на наркотици. Обаче с детската издръжка трябва да се справиш сам. Заповедта за нея е издадена от съдия. Ще се наложи да се явиш пред него, за да се погрижиш за това.

Беше съдийка, пък и как да се оправя с т'ва, ако ме пратят в пандиза?

Бош се обърна към него и се поразкрачи. Ако Дребосъка се канеше да бяга, щеше да го направи сега. Чу забеляза движението и също промени позата си.

— Е, може би трябва да зададеш тоя въпрос на адвоката си — каза Хари.

— Моят адвокат не става за нищо. Даже още не съм му виждал очите.

— Добре де, тогава си вземи нов. Да вървим.

Докато пресичаха двора към разбитата порта, изпод завесата на един от задните прозорци на къщата се появи лице на момченце. Уошбърн вдигна ръка и вирна палец за поздрав.

Оставиха Уошбърн в участъка на Седемдесет и седма. Бош знаеше, че вече е късно да занесат пистолета и куршума направо в Регионалната лаборатория по криминалистика в Калифорнийския щатски университет, затова с Чу се върнаха в дирекцията на полицията и ги заключиха в сейфа за веществени доказателства на отдел „Неприключени следствия“.

Преди да си тръгне за вкъщи, Хари отиде до бюрото си, за да провери за съобщения, и видя на облегалката на стола си самозалепваща се бележка. Разбра, че е от О'Тул, още преди да я прочете. Това беше един от любимите начини на общуване на лейтенанта. Съобщението гласеше само: „ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ“.

— Май утре имаш среща с шефа, Хари — отбеляза Чу.

— Да. Нямам търпение.

Смачка бележката и я хвърли в кошчето. Сутринта нямаше да бърза да се види с О'Тул. Имаше друга работа.

12.

Работиха в екип. Маделин направи поръчката по интернет, а Бош отскочи до „Бърдс“ на Франклин Авеню да вземе храната. Когато се прибра, още беше гореща. Отвориха кутиите и след като ги разбъркаха, си ги плъзнаха един към друг по масата. И двамата си бяха взели специалитета на заведението, пиле на шиш, но Хари си избра барбекю сос и гарнитура от печен фасул и зелева салата, а дъщеря му предпочете макарони със сирене и малайзийски лютиво-сладък сос. Арабските питки бяха увити в алуминиево фолио, а в трети, по-малък съд имаше панирани кисели краставички, които си поделиха.

Вечерята беше прекрасна. Може би не чак толкова, колкото ако бяха в „Бърдс“, ала се доближаваше. Макар че седяха един срещу друг, почти не разговаряха. Хари размишляваше как да процедира понататък с оръжието, което бяха намерили. През това време дъщеря му четеше книга. Той не възразяваше, защото смяташе четенето по време на хранене за предпочитане пред писането на есемеси или чатенето във фейсбук.

Бош бе нетърпелив детектив. За него инерцията на следствието означаваше всичко. Как да я набере, как да я поддържа, как да се предпази от разсейване. Можеше да даде пистолета в Отдела за балистични анализи, където щяха да му направят експертиза и евентуално да възстановят серийния номер. Но най-вероятно щеше да получи резултатите чак след седмици, ако не и след месеци. Трябваше да измисли как да избегне това, как да заобиколи бюрократичните спънки и работното натоварване. След известно време реши, че е разработил успешен план.

Оmete си порцията, погледна дъщеря си и видя, че ако има късмет, може да получи и малко макарони със сирене, така че попита:

— Искаш ли още туршия?

— Не, доизяж я — отвърна дъщеря му.

Бош довърши останалите краставички на една хапка и насочи вниманието си към книгата, която четеше Маделин. Бяха им я дали по

английска литература и тя почти я приключваше. Сигурно ѝ оставаха не повече от една-две глави.

— Никога не съм те виждал да се нахвърляш така на книга — отбеляза той. — Май ще я свършиш тая вечер.

— Последната глава не ни е за утре, но просто не мога да спра. Тъжно е.

— Искаш да кажеш, че героят умира, така ли?

— Не... тъй де, още не знам. Едва ли. Обаче ми е мъчно, защото ще свърши.

Бош кимна. Не че четеше много книги, но я разбираше. Спомняше си, че изпитваше същото чувство, когато стигна до края на автобиографията на Арт Пепър, може би последната книга, която беше прочел докрай.

Тя остави томчето, за да довърши вечерята си, и Хари видя, че от макароните със сирене няма да остане нищо.

— Знаеш ли, ти малко ми напомняш за него — каза дъщеря му.

— Айде бе? За хлапето от книгата ли?

— Според господин Мол ставало дума за невинността. Той иска да спаси децата, преди да са паднали от скалата. Това е метафора за загуба на невинността. Той познава реалностите на истинския свят и иска да спаси невинните деца от необходимостта да се сблъскат с него.

Господин Мол беше нейният учител. Бош знаеше от Мади, че когато имали контролни, той се качвал върху бюрото си, за да наблюдава учениците отвисоко и да не им позволи да преписват. Викали му Спасителя на бюрото — по аналогия с прочутия роман на Селинджър.

Хари не знаеше какво да ѝ отговори, защото не бе чел книгата. Беше израснал в поправителни домове и от време на време при приемни родители. Кой знае защо, не им бяха възлагали да прочетат тази книга.

Пък и той сигурно така или иначе нямаше да я прочете. Не го биваше в училище.

— Хм, струва ми се, че аз се намесвам чак след като са паднали от скалата, как смяташ? Нали разследвам убийства.

— Не, става въпрос за онова, което те кара да искаш да го вършиш възрази Маделин. — Животът отрано те е ограбил. Мисля, че тъкмо това те е накарало да станеш полицай.

Бош потъна в мълчание. Дъщеря му притежаваше изключителна проникателност и винаги, когато улучваше някоя негова особеност, той отчасти се засрамваше, а отчасти изпитваше страхопочитание. Освен това знаеше, че от гледна точка на ранното ограбване от живота, двамата са в една лодка. А и му беше казвала, че иска да се занимава със същото като него. Това едновременно разпалваше бащинската му гордост и го плашеше. Тайно се надяваше, че ще се появи нещо друго — коне, момчета, музика, каквото и да е, — което ще привлече интереса ѝ и ще я насочи на другаде.

Засега обаче нямаше нищо. Затова той правеше всичко по силите си, за да я подготви за мисията, която ѝ предстоеше.

В разделената на три кутия на Мади накрая останаха само пилешки кости. Момичето кипеше от енергия — дните, когато Бош можеше да се надява да дойде порцията ѝ, бяха останали в миналото. Той събра боклука и го изхвърли в кухнята. После отвори хладилника и си взе бутилка „Фат Таяр“, останала от рождения му ден.

Когато се върна, дъщеря му седеше на дивана с книгата.

— Утре заран трябва да изляза адски рано — каза Хари. — Ще можеш ли сама да си приготвиш обяда?

Разбира се.

— Какво ще ядеш?

— Както обикновено. Нудълси. И ще си взема кисело мляко от автомата в училище.

Нудълси и кисело мляко. Нищо общо с онова, което Бош разбираше под „обяд“.

— Имаш ли пари за автомата?

— Ще ми стигнат до края на тази седмица.

— Ами онова момче, което те тормозело, задето още не се гримираш?

— Избягвам го. Не е нищо сериозно, тате, а и няма никакво „още“. Никога няма да се гримирам.

— Извинявай, това имах предвид и аз.

Зачака, но разговорът очевидно нямаше да продължи. Зачуди се дали като омаловажава случая, дъщеря му иска да каже, че всъщност е сериозно. Щеше му се Мади да откъсне поглед от книгата, докато разговарят, но тя дочиташе последната глава.

Остави я да чете и излезе с бирата на задната веранда, за да погледа града. От студения свеж въздух светлините в каньона и по магистралата изглеждаха по-ярки и ясни. Хладните вечери винаги го караха да се чувства самотен. Студът проникваше в гръбнака му и оставаше там, навяваше му мисли за нещата, които е изгубил.

Обърна се и се загледа през стъклото в дъщеря си на дивана. Когато стигна до последната страница, Мади заплака.

13.

В четвъртък сутринта Бош спря на паркинга пред Регионалната лаборатория по криминалистика минути след шест. Утрото едва започваше да огрява небето над Източен Лос Анджелис. В този ранен час кампусът на Калифорнийския щатски университет тънеше в тишина. Хари си избра място, от което можеше да наблюдава как служителите в лабораторията паркират и се насочват към сградата, отпи глътка кафе и зачака.

В 06.25 видя човека, който му трябваше, остави кафето си, пхна плика с пистолета под мишница и тръгна между колите, за да пресече пътя на жертвата си. Настигна я тъкмо преди да влезе във входа на построената от камък и стъкло сграда.

— Пит Патлака — тъкмо на тебе се надявах да попадна. Даже отивам на третия етаж.

Хари отвори вратата пред Питър Сарджънт, ветеран в балистичния отдел на лабораторията. В миналото бяха работили заедно по няколко случая.

Сарджънт отключи електронния портал със служебната си карта. Бош показва легитимацията си на охранителя зад бюрото, влезе след криминалиста и се качи с него в асансьора.

— Какво има, Хари? Май ме причакваше там отпред.

Бош се усмихна широко, сякаш искаше да каже:

„Уф, хвана ме“, и кимна.

— Да, има нещо такова. Защото имам нужда тъкмо от Пит Патлака.

Преди няколко години в „Лос Анджелис Таймс“ му бяха лепнали този прякор в заглавие на репортаж за неуморната му работа при свързването на пистолет Кар П9 с куршуми от четири уж нямащи нищо общо помежду си убийства. Той беше главен свидетел в успешния съдебен процес срещу изпълнител на поръчкови убийства за мафията.

— Какъв е случаят? — попита Сарджънт.

— Убийство отпреди двацет години. Вчера най-после намерихме оръжието на убийството, почти сто процента сме сигурни в това. Искам да сравним куршума, но също и да се опитае да възстановим серийния номер. Това е най-главното. Мисля, че ако имаме номера, той ще ни отведе при заподозрения. И ще разрешим случая.

— Съвсем просто, а?

И докато вратата на третия етаж се отваряше, взе плика с пистолета.

— Е, и двамата знаем, че нищо не е просто. Обаче следствието набра доста инерция и не искам да я изгубя.

— Номерът изпилен ли е, или прогорен с киселина?

Вече вървяха по коридора към двукрилата врата на балистичния отдел.

— Струва ми се, че е изпилен. Ама ти можеш да го възстановиш, нали?

— Понякога успяваме — поне частично. Но ти е известно, че процесът отнема четири часа, нали така? Половин ден. Известно ти е също, че си има ред. Събрала се е опашка за пет седмици и не можеш да се пререждаш.

Бош беше подготвен за това.

— Не се пререждам. Просто се чудех дали не можеш да му хвърлиш едно око през обедната си почивка и ако изглежда обещаващо, да го накиснеш в оная твоя вълшебна отвара и да го провериш след работа. Четири часа, но без да отнема работно време.

Разпери ръце, като че ли обясняваше нещо възхитително просто, и добави:

— Редът си остава ненарушен и никой няма да се сърди.

Сарджънт се усмихна, вдигна ръка и въведе кода за отключване на вратата: 1–8–5–2, годината на основаване на „Смит & Уесън“.

— Не знам, Хари. Обедната ни почивка е само петдесет минути, а аз не си нося обяда като някои други.

— Точно затова трябва да ми кажеш какво искаш за обяд, за да ти го донеса в единайсет и петнайсет.

— Сериозно ли?

— Сериозно.

Сарджънт го поведе към работното си място, тапицирана табуретка и висока маса, отрупана с части от оръжия, цеви и няколко плика за веществени доказателства, съдържащи куршуми или пистолети. На стената над нея беше залепено заглавието в „Таймс“:

Пит Патлака спасява процеса срещу ИЗПЪЛНИТЕЛ НА МАФИОТСКИ ПОРЪЧКОВИ УБИЙСТВА.

Сарджънт остави плика на Бош най-отпред в средата на плота и Хари прие това като добър знак. Огледа се, за да се увери, че никой не вижда как се опитва да изработи криминалиста. Все още бяха сами.

— Е, какво мислиш? — попита Бош. — Басирам се, че откакто се преместихте тука, не си опитвал говеждото с чушки от „Джиамелас“.

Пит замислено кимна. Регионалната лаборатория съществуваше само от няколко години и обединяваше лабораториите на ЛАПУ и Шерифското управление на окръг Лос Анджелис. Някогашният Отдел за балистични анализи на ЛАПУ се намираше в Североизточния участък край Атуотър. Любимото им заведение за обяд в района се наричаше „Джиамелас“. Бош и съответният му партньор в момента винаги се отбиваха там, дори си насрочваха „оръжейни проверки“ по обед и често отиваха да изядат сандвичите си в недалечния мемориален парк „Форест Лоун“. Един от партньорите му беше бейзболен запаляно и винаги държеше да посетят гроба на Кейси Стенгъл. Ако видеше, че не е окосен и оплевен както трябва, лично осведомяваше за това парковата управа.

— Знаеш ли какво ми липсва? — каза Сарджънт. — Липсва ми техният сандвич с кюфтенца. Сосът им е трепач.

— Записвам ти един сандвич с кюфтенца — моментално се отзова Бош. — С кашкавал ли да е отгоре?

— Не, без. Ама можеш ли да ми донесеш соса отделно, в чашка или нещо подобно? Така хлебчето няма да се разкашка.

— Дадено. Ще се видим в единайсет и петнайсет.

Сключил сделката, той се обърна да си тръгне преди нещо да е накарало Сарджънт да се откаже.

— Опа, чакай, Хари — спря го криминалистът. Ами балистичното сравнение? И това ти трябва, нали?

Бош се зачуди дали Сарджънт не се опитва да си изкрънка още един сандвич.

— Трябва ми, но първо искам серийния номер, защото ще мога да започна работа по него, докато излезе балистичната експертиза. Пък и съм съвсем сигурен, че е този пистолет. Имам свидетел, който го разпозна.

Сарджънт кимна и Хари каза:

— До единайсет и четвърт, Патлак.

Бош включи компютъра веднага щом седна на бюрото. Беше си настроил будилника вкъщи на 04.00, за да провери за имейл от Дания, но нямаше нищо. Сега обаче го очакваше съобщение от Микел Бон, репортера, с когото бяха сключили сделка.

Уважаеми детектив Бош, вече разговарях с Яник Фрей и Ви пращам отговорите на Вашите въпроси, маркирани в получерен шрифт.

Известно ли Ви е дали Анеке Йесперсен е дошла в Съединените щати, за да прави репортаж? Ако да, за какво се е отнасял репортажът? Какво е правила в САЩ? Фрей каза, че правела репортаж за военни престъпления, извършени по време на „Пустинна буря“, но никога не съобщавала разкритията си, преди да ги потвърди напълно. Фрей не знае точно с кого се е срещала и къде е била в Съединените щати. Последното съобщение от нея било, че отива в Лос Анджелис за репортажа и ще отрази и безредиците, ако „Берлингске Тидене“ ѝ плати отделно. Зададох много уточняващи въпроси и Фрей настоя, че тя вече заминавала за Лос Анджелис заради военния репортаж, но щяла да отрази и безредиците, ако вестникът ѝ плати. Тази информация ще Ви бъде ли от полза?

Какво можете да ми кажете за пътуванията ѝ в Съединените щати? Преди да дойде в Лос Анджелис, тя е била в Атланта и Сан Франциско. Защо? Знаете ли дали е била в други градове в САЩ? Фрей не можа да отговори на тези въпроси.

Преди пътуването до САЩ тя е била в Щутгарт, Германия, и е отседнала в хотел в близост до американска военна база. Знаете ли защо? Там е започнала работата ѝ по репортажа, но Фрей не знае с кого е ходила да се срещне. Предполага, че във въпросната военна база има комисия за разследване на военни престъпления.

Имейлът не му помагаше особено. Бош се вторачи в компютърния екран. Разстоянието и езикът бяха досадни пречки. Отговорите на Фрей бяха интригуващи, ала непълни. Трябваше да прати ново писмо, за да поиска още информация. Той се наведе и започна да пише.

Уважаеми господин Бон, благодаря Ви за помощта. Ще бъде ли възможно лично да се чуя с Яник Фрей? Той изобщо ли не знае английски? Следствието набира скорост, а тази процедура е прекалено бавна — минава цял ден, докато получа отговори на въпросите си. Ако не е възможно лично да се чуя с него, може ли да организираме конферентен разговор и Вие да превеждате? Моля, отговорете колкото се може...

Телефонът на бюрото му иззвъня и Хари вдигна слушалката, без да откъсва очи от екрана.

— Бош.

— Лейтенант О'Тул.

Бош се обърна към ъгловия кабинет и през отворените щори видя, че лейтенантът е на бюрото си и гледа право към него.

— Какво има, господин лейтенант?

— Не видя ли бележката ми, че трябва веднага да се срещнем?

— Да, видях я снощи, но вас вече ви нямаше. А днес още не бяхте дошли. Трябва да прата един важен имейл в Дания и...

— Ела в кабинета ми. Веднага.

— Идвам.

Бош бързо довърши имейла и го прати. После стана и отиде в кабинета на лейтенанта. Още нямаше никого, бяха дошли само те двамата с О'Тул. Каквото и да се случеше, нямаше да има безпристрастни свидетели. Бош влезе в офиса и лейтенантът му посочи да седне.

— За случая от Аналитичния ли става дума? — почна Хари. — Защото...

— Кой е Шон Стоун?

— Моля?

— Попитах кой е Шон Стоун.

Хари се поколеба; мъчейки се да отгатне какво се опитва да направи О'Тул. Инстинктивно разбираше, че най-добрата тактика е да играе открито и честно.

— Изнасилван, който излежава присъда в Сан Куентин.

— И каква работа имаш с него?

— Никаква.

— Разговаря ли със Стоун в понеделник, когато ходи там?

О'Тул беше забил поглед в лист, който държеше с две ръце, опрял лактите си на бюрото.

— Да.

— Внесъл ли си сто долара в неговата сметка за затворническата лавка?

— Да, внесох. Какво...

— След като твърдиш, че нямаш работа с него, каква е връзката помежду ви?

— Той е син на моя приятелка. Остана ми време, затова реших да го видя. Никога преди не го бях срещал.

О'Тул се намръщи, без да откъсва очи от листа в ръцете си.

— Значи за сметка на данъкоплатците си посетил сина на своята приятелка и си внесъл стотарка в сметката му за лавката. Правилно ли съм разбрал?

Бош забави отговора си, за да прецени ситуацията. Знаеше накъде клони О'Тул.

— Не, нищо не сте разбрали правилно, господин лейтенант. Отидох там — за сметка на данъкоплатците, — за да разпитам затворник, който има жизненоважна информация по делото Анеке Йесперсен. Получих тази информация и през оставащото до обратния ми полет време се отбих при Шон Стоун. И внесох пари в неговата сметка. Всичко това ми отне по-малко от половин час и не забави връщането ми в Лос Анджелис.

Ако искате да ми отправите официално обвинение, господин лейтенант, ще имате нужда от нещо повече.

О'Тул замислено кимна и каза:

— Е, ще оставим БПС да прецени това.

На Хари му се прииска да се пресегне и да го удуши с вратовръзката му. Бяха преименували предишния Вътрешен отдел в Бюро за професионални стандарти, БПС. Вълкът си менеше козината, но на Бош му миришеше също толкова гадно. Той се изправи.

— Докладна срещу мен ли ще подадете?

— Да.

Детективът поклати глава. Не можеше да повярва, че началникът му ще направи толкова недалновиден ход.

— Съзнавате ли, че ако го направите, ще настроите целия отдел срещу себе си?

Веднага щом останалите детективи научеха, че О'Тул отправя обвинение срещу него за нещо толкова тривиално, някакъв си петнайсетминутен разговор в Сан Куентин, и малкото уважение, на което се радваше лейтенантът, щеше да се срине като къщичка от карти. Колкото и да беше странно, Хари повече се безпокоеше за О'Тул и неговия авторитет в отдела, отколкото от разследването на БПС, което щеше да последва този неблагоприятен ход.

— Това не ме интересува — отвърна шефът му. — Интересува ме атмосферата в отдела.

— Правите грешка, господин лейтенант, и защо? Защото не ви позволих да попречите на разследването ми?!

— Уверявам те, едното няма нищо общо с другото.

Бош отново поклати глава.

— Аз пък ви уверявам, че ще изляза чист от това, за разлика от вас.

— Заплашваш ли ме?

Хари не го удостои с отговор. Обърна се и си тръгна.

— Къде отиваш, Бош?

— Имам да водя следствие.

— Не за дълго.

Бош се върна на бюрото си. О'Тул нямаше право временно да го отстрани от длъжност. Уставът на Полицейския съюз за защита го забраняваше изрично. За да се случи това, разследването на БПС трябваше да доведе до официално заключение и обвинение. Само че ходът на лейтенанта още повече щеше да скъси времето му. Повече отвсякога се налагаше да запази инерцията си. Чу седеше на бюрото си е чаша кафе.

— Как върви, Хари?

— Крета.

Бош тежко седна на стола си. Натисна шпацията на клавиатурата и компютърният екран оживя. Вече имаше отговор от Бон.

Уважаеми детектив Бош, ще се свържа с Фрей и ще уредя конферентен разговор. Ще Ви съобщя подробностите при първа

възможност. Мисля, че вече трябва да изясним намеренията си. Обещавам Ви конфиденциалност, стига да ме уверите, че ще получа правото на ексклузивен първи репортаж, когато извършите арест или решите да потърсите помощ от обществеността.

Договорихме ли се?

Още от самото начало на взаимодействието си е датския журналист Бош знаеше, че накрая ще се стигне до това. Натисна бутона за отговор и увери Бон, че е съгласен да му даде право на ексклузивен репортаж, стига по делото да има нещо, достойно за отразяване.

Изстреля имейла е рязък удар върху бутона за изпращане, после завъртя стола си и погледна към кабинета на лейтенанта. О'Тул беше на бюрото си.

— Какво е станало, Хари? — попита Чу. — Какво е направил пък сега О'Тул?

— Нищо — отвърна Бош. — Не се тревожи за това. Но трябва да вървя.

— Къде?

— При Кейси Стенгъл.

— Искаш ли подкрепление?

Бош за миг се втренчи в партньора си. Чу бе от американско-китайски произход и доколкото Хари знаеше, не проявяваше абсолютно никакъв интерес към спорта. Беше роден много след смъртта на Кейси Стенгъл. Явно наистина нямаше представа кой е легендарният бейзболист и треньор.

— Не, едва ли ще ми трябва подкрепление.

— Винаги съм на разположение, Хари.

— Знам.

14.

В продължение на един час, докато чакаше да вземе сандвичите от „Джиамелас“, Бош обикаля из Форест Лоун. От уважение към някогашния си партньор Франки Шиън започна от мястото, където почиваше Кейси Стенгъл, после продължи по пътя на звездите и мина край надгробни камъни с имена като това на Гейбъл и Ломбард, Дисни, Флин, Лад и Нат Кинг Коул, насочвайки се към онази част от огромното гробище, която носеше името „Добрият пастир“, за да отдаде почит на баща си, когото не познаваше. На плочата пишеше „Дж. Майкъл Холър, баща и съпруг“, ала Бош знаеше, че самият той не е включен в това семейно уравнение.

После се спусна по склона до по-равен участък, където гробовете бяха разположени по-нагъсто. Отне му известно време, защото бяха изтекли дванайсет години, но накрая откри надгробния камък на Артър Делаacroa, момче, чието убийство беше разследвал. В евтина пластмасова ваза до плочата имаше изсъхнали стръкове отдавна мъртви цветя и те сякаш напомняха, че детето е било забравено в живота, преди да бъде забравено в смъртта. Бош вдигна вазата и на излизане от гробището я изхвърли в едно кошче.

Стигна в балистичния отдел в 11.00. Носеше двата още топли сандвича с кюфтенца от „Джиамелас“ в найлонов плик. Отидоха да ги изядат в стаята за почивка и след първата хапка Пит Патлака нададе толкова висок стон, че двама криминалисти дойдоха в стаята да видят какво става. Сарджънт и Бош неохотно си поделиха сандвичите с тях, с което Хари си създаде приятели за цял живот.

Когато отидоха при масата на Сарджънт, Хари видя, че беретата вече е поставена в менгеме с лявата страна нагоре и че рамата е почистена със стоманена вълна в подготовка за възстановяване на серийния номер.

— Готови сме да започваме — заяви криминалистът, сложи си гумени ръкавици и пластмасов предпазител на очите и се настани на табуретката пред менгемето. После хвана рамото на монтираната за него лупа, смъкна я над ръката си и включи лампата.

Бош знаеше, че всяко оръжие, законно произведено където и да е по света, има уникален серийен номер, по който може да се установи притежателят му. Хората, които искаха да предотвратят това, често изпиляваха номера с различни инструменти или се опитваха да го прогорят с киселина.

Но производството на оръжието и процедурата по щамповането даваше на органите на закона много голям шанс да възстановят номера. Когато серийният номер се щампова върху повърхността на оръжието по време на производството, металът под буквите и цифрите е подложен на натиск. По-късно повърхността може да бъде изпилена или изгорена, но въпреки това отпечатъкът отдолу много често остава. Могат да се приложат различни методи за възстановяване на номера, например използване на смес от киселини и медни соли, която реагира с метала и разкрива номера. Или пък с магнити и железен прах.

— Ще започна с магнитния метод, защото ако сработи, ще стане по-бързо и няма да повреди оръжието обясни Сарджънт. — Нали ще му правим и балистична експертиза на тоя приятел, трябва да остане в изправност.

— Ти си шефът — отвърна Бош. — Що се отнася до мен, колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Е, да видим какво ще се случи.

Криминалистът долепи до долната страна на пистолета, точно под затвора, голям кръгъл магнит.

— Първо го намагнетизираме...

След това се пресегна към една от лавиците над масата и взе някакъв спрей. Разклати го и го насочи към оръжието.

— Сега прилагаме патентованата рецепта на Пит Патлака с желязо и масло...

Бош се наведе по-близо, докато Сарджънт пръскаше пистолета.

— Желязо и масло ли?

— Маслото е достатъчно гъсто, за да задържи намагнетизирания железен прах. Пръскаш го с него и магнитът ще притегли праха към повърхността на оръжието. Там, където е щампован серийният номер и металът е по-плътен, магнитното притегляне е по-силно. Железният прах би трябвало да очертае номера. Поне на теория.

— Колко време ще отнеме?

— Не много. Ако стане, стане. Ако не, продължаваме с киселина, обаче това най-вероятно ще повреди пистолета. Ето защо избягваме да го правим, преди да е приключила балистичната експертиза. Имаш ли някой предвид за нея?

— Още не.

Сарджънт говореше за анализа, който щеше да потвърди, че куршумът, убил Анеке Йесперсен, е изстрелян от пистолета пред тях. Хари беше убеден в това, но трябваше да получи криминалистично доказателство. Нарочно минаваше по този заобиколен път, за да не изгуби набраната скорост. Искаше серийния номер, за да може да проследи произхода на оръжието, ала знаеше и че ако процедурата с маслото и железния прах не даде резултат, ще се наложи да намали темпото и да продължи по каналния ред. И като се имаше предвид докладната на О'Тул до БПС, забавянето напълно щеше да спре следствието — точно както се надяваше лейтенантът, за да получи одобрението на началника на полицията.

— Тогава да се надяваме, че ще стане — каза Сарджънт и изтръгна Бош от мислите му.

— Да — отвърна Хари. — Да почакам ли, или ще ми се обадиш?

— Ще го оставя да поседи така четирийсетина минути. Можеш да почакаш, ако искаш.

— Знаеш ли какво, обади ми се веднага щом имаш резултат.

— Дадено, Хари. Мерси за сандвича.

— Мерси за услугата, Пит.

През отделни периоди от кариерата си Бош знаеше наизуст номера на Службата за правна помощ в Полицейския съюз за защита. Но когато се върна в колата си и отвори телефона си да позвъни в Службата във връзка с проблема с О'Тул, установи, че го е забравил.

Докато гледаше телефона в ръката си, той завибрира. На дисплея се появи знак плюс, следван от низ цифри. Международно обаждане.

— Хари Бош.

— Обажда се Бон, детектив Бош. Господин Яник също е на линия. Можете ли да разговаряте с него? Аз ще ви превеждам.

— Да, изчакайте един момент.

Бош остави телефона на седалката, докато си извади бележник и химикалка.

Добре, готов съм. Господин Яник, чувате ли ме?

Последва нещо, което трябваше да е превод на въпроса му на датски, след което се разнесе нов глас.

— Да, добър вечер, инспекторе. — Говореше със силен акцент, но се разбираше. — За съжаление говорят английски много зле.

— По-добре, отколкото аз — датски. Благодаря, че приехте да се чуем.

Бош преведе и с това започна накъсан трийсетминутен разговор, който не даде на Бош почти никаква информация, помагача му да доизясни пътуването на Анеке Йесперсен до Лос Анджелис. Яник обаче му разкри подробности за характера и способностите на фоторепортерката, за решителния ѝ подход към правенето на репортажи, независимо от риска и пречките. Ала когато Хари насочи въпросите си към разследваните от нея военни престъпления, пенсионираният редактор не можа да му даде сведения за вида на престъпленията, техните извършители и източника на информацията. Напомни, че Анеке е била на свободна практика и затова никога не разкривала материала си на редакцията. Прекалено често я били изигравали редактори, които изслушвали основните моменти от материала и без дори да ѝ благодарят, възлагали репортажа на собствените си щатни репортери и фотографи.

Бош все повече се обезсърчаваше от бавния процес на превеждане, както и от съдържанието на вече преведените на английски отговори на Яник. Въпросите му се изчерпаха и той установи, че не е записал нищо в бележника си. Докато се чудеше какво още да попита, двамата му събеседници продължиха да разговарят на родния си език.

— Какво казва господин Яник? — попита Хари. — За какво си говорите?

— Мъчно му е, детектив Бош — отвърна Бон. — Много харесвал Анеке и му се иска да ви помогне повече, но не знаел нещата, които ви интересуват. Мъчно му е, защото е наясно, че сте разочарован.

— Е, кажете му да не го приема лично.

Бон преведе и Яник на свой ред надълго и широко започна да отговаря нещо.

— Хайде да продължим отзад напред — прекъсна го Бош. — Познавам много репортери тук. Те не са военни кореспонденти, обаче съм сигурен, че репортерите действат по един и същи начин.

Обикновено един материал води до втори. Или, казано с други думи, ако открият някой, на когото имат доверие, пак се връщат при този източник. Това значи, че отиват при същия човек за други материали. Хайде да видим дали господин Яник ще си спомни последните няколко репортажа на Анеке, които е публикувал. Известно ми е, че предишната година тя е била в Кувейт, но го попитайте... просто вижте дали си спомня какви репортажи е правила.

Двамата датчани поведоха дълъг диалог. Хари чуваше, че единият от тях трака на клавиатура, и предположи, че е Бон. Докато чакаше английския превод, джиесемът му сигнализира за друго обаждане. Той погледна дисплея и видя, че е от балистичния отдел. От Пит Патлака. Искаше му се да отговори веднага, но реши първо да свърши разговора с Яник.

— Добре, готово — съобщи Бон. — Проверих в нашия дигитален архив. През годината преди смъртта ѝ, както казахте, Анеке е отразявала „Пустинна буря“ в Кувейт. „Берлингске Тидене“ е купил няколко репортажа със снимки.

— Ясно. Нещо за военни престъпления или жестокости, такива неща?

— Тъж... не, не виждам нищо подобно. Писала е материали за човешката страна на войната. За хората в столицата. Пратила е три фотосета...

— Какво искате да кажете с това „човешката страна“?

— За живота под прицел. За семействата, изгубили свои близки. Такива материали.

Бош се замисли за миг. „За семействата, изгубили свои близки...“ Знаеше, че военните престъпления много често са жестокости, извършени срещу невинни хора, попаднали сред хаоса на войната.

— Знаете ли какво? — рече той. — Бихте ли ми пратили линкове за репортажите, които сте намерили в архива?

— Да, ще ви пратя. Ще се наложи да ги преведете.

— Да, знам.

— Откога най-рано да търся?

— Например една година.

— Една година. Добре. Това значи доста публикации.

— Няма нищо. Господин Яник има ли да ми каже нещо друго? Спомня ли си нещо друго?

Хари изчака Бон да преведе последния му въпрос. Бързаше. Искаше да се свърже с Пит Патлака.

— Господин Яник ще си помисли — съобщи Бон. — Обещава да провери уебсайта и да се опита да си спомни още нещо.

— Какъв уебсайт?

— За Анеке.

— Какво искате да кажете? Уебсайт ли има?

— Да, естествено. Направил го е брат й. В памет на Анеке. Там има много нейни снимки и репортажи, нали разбирате?

Бош замълча за миг, защото го обзе срам. Можеше да прехвърли вината върху Хенрик Йесперсен, задето не му е споменал за уебсайта, ала нямаше да е честно. Трябваше сам да се сети да попита.

— Дайте ми уеб адреса, моля — въздъхна той.

Бон му го продиктува и Хари най-после имаше какво да си запише.

Беше по-бързо да се обади, отколкото да се върне и да мине пак през охраната. Пит Патлака отговори на второто иззвъняване.

— Бош съм. Има ли нещо?

— Оставих ти съобщение — отвърна Сарджънт.

Отговорът му прозвуча безизразно. Бош го прие като лоша вест.

— Обаждам ти се веднага, не съм го прослушал. Какво стана?

— Всъщност резултатът е доста добър. Не успях да възстановя само една цифра. Това стеснява възможностите до десет.

Хари беше работил по случаи, в които разполагаше с много по-малко. Все още държеше бележника си в ръка и помоли криминалиста да му даде номера. Записа го, после го прочете на глас, за да се увери, че е верен.

VER060_5Z

— От осмата цифра, дето липсва, отгоре е останала дъгичка, Хари, затова съм склонен да допусна, че е нула или тройка, осмица или деветка. Нещо е дъга отгоре.

— Ясно. Връщам се в службата и ще го пусна в системата. Пит, ти успя! Благодаря ти, мой човек.

— Пак заповядай, Хари. Стига да ми донесеш сандвич от „Джиамелас“!

Бош затвори и запали колата. После се обади на Чу, продиктува му серийния номер на беретата и му каза да започне и с десетте възможни пълни номера. Първо щяха да опитат в база данните на Калифорнийското министерство на правосъдието, защото партньорът му имаше достъп до нея и тя щеше да провери всички продадени в щата оръжия. Ако не откриеха съвпадение, щеше да се наложи да отправят официална заявка за издирване чрез федералното Бюро за контрол на алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и взривните вещества. Това щеше да забави процеса. Федералните власти не бяха особено експедитивни, а и Бюро се разтърсваше от поредица скандали и гафове, които допълнително забавяха изпълнението на заявките от местните органи на закона.

Бош обаче запази оптимизма си. Беше извадил късмет с Пит Патлака и серийния номер. Нямаше основания да смята, че и занапред няма да е така.

Вля се в тежкия трафик на Сан Фернандо Роуд и потегли на юг. Нямаше представа колко ще му отнеме обратният път до дирекцията на полицията.

— Тъъ... Хари? — каза Чу накрая.

— Да?

— Идва да те търси една от Вътрешния. Искаше да разговаря с теб.

Толкова за късмета му. О'Тул сигурно бе подал докладната до БПС, което повечето ченгета все още наричаха Вътрешен отдел въпреки новото му официално наименование.

— Как се казва? Още ли е там?

— Представи се като детектив Менденхол. Влезе за малко при О'Тул и затвори вратата, но според мен вече си е тръгнала.

— Добре, ще се оправя с това. Ти провери номера.

— Ясно де.

Бош затвори. Колите в неговата лента не помръдваха и не можеше да види нищо нататък, защото хъмвито пред него му скриваше гледката. Въздъхна и ядосано наду клаксона. Обзе го усещането, че изведнъж го е напуснал не само късметът. Губеше инерцията и оптимистичното си настроение. Внезапно се почувства така, сякаш се спуска мрак.

15.

Чу го нямаше. Хари погледна стенния часовник и видя, че е едва 15.00. Ако партньорът му си беше тръгнал по-рано, за да компенсира удълженото работно време предишния ден, без да провери серийните номера в база данните на правосъдното министерство, Бош щеше да побеснее. Отиде до бюрото на Чу и натисна шпацията на клавиатурата на компютъра му. Екранът се освети, но се появи поле за въвеждане на парола. Бош огледа бюрото в търсене на разпечатка с регистрации на оръжия, но не откри нищо. От отсрещната страна на високата метър и двайсет стеничка между кабинките работеше Рик Джексън и Бош го попита:

— Къде е Чу?

Джексън се поизправи на стола си и се заоглежда.

— Ами... тука беше. Може да е отишъл до кенефа.

Хари погледна към ъгловия кабинет просто да се увери, че партньорът му не разговаря насаме с О'Тул. Нямаше го и там. Лейтенантът се беше навел и пишеше нещо.

Бош отиде при своето бюро. И там нямаше разпечатки, но видя визитка, оставена от Нанси Менденхол, детектив III ранг от Бюрото за професионални стандарти.

— А, Хари... — тихо каза Джексън. — Чух, че О'Тул бил подал докладна срещу тебе.

— Да.

Бошлаф ли е?

— Да.

Колегата му поклати глава.

— Така си и мислех. Пълен задник.

Джексън работеше в Управлението от по-отдавна от всички в отдела освен Бош и знаеше, че накрая О'Тул ще пострада от собствената си игра повече, отколкото Хари. Никой в „Неприключени следствия“ вече нямаше да му има доверие. Никой нямаше да му казва повече от минимално необходимото. Някои ръководители вдъхновяваха хората си, други ги отвращаваха.

Бош седна. Вторачи се във визитката на Менденхол и се замисли дали да ѝ се обади, да се изправи срещу измислицата, в която го обвиняват, и да реши проблема. Отвори средното чекмедже на бюрото си и извади стария си телефонен бележник е кожена подвързия — имаше го от трийсет години. Откри номера, който по-рано не можеше да си спомни, и позвъни в Службата за правна помощ в Полицейския съюз за защита. Съобщи името, чина и поста си в Управлението и каза, че трябва да разговаря с юридически съветник. Отговориха му, че в момента няма свободен, но че ще се свържат с него незабавно. Хари за малко да отбележи, че вече се бавят, ала просто благодари и затвори.

В същия момент върху бюрото му падна сянка и той вдигна глава. Беше О'Тул. Беше си облякъл сакото и това подсказа на Бош, че сигурно отива на десетия етаж.

— Къде беше, детектив?

— В лабораторията по криминалистика, за балистична експертиза.

Лейтенантът се замисли, сякаш запечатваше отговора в паметта си, за да може по-късно да провери верността му.

— При Пит Сарджънт — добави Хари. — Обадете му се. После обядвахме. Надявам се, че това не е нарушение на правилника.

О'Тул не обърна внимание на язвителната забележка, наведе се и посочи с показалец визитката на Менденхол.

— Обади ѝ се. Тя ще ти определи час за разговор.

— Разбира се. Веднага щом ми остане време.

В този момент се появи Чу и щом зърна лейтенанта на работното им място, спря, престори се, че е забравил нещо, обърна се и изхвърча през вратата.

О'Тул не го забеляза.

— Нямах намерение да се стига до такава ситуация — заяви лейтенантът. — Надявах се да установя стабилни и основаващи се на взаимно доверие отношения с детективите от моя отдел.

— Да де, ама това не продължи много, нали? — отвърна Хари, без да го поглежда. — И отделът не е ваш, господин лейтенант. Отделът си е отдел. Бил е тук преди да се появите вие и ще остане, след като си идете. Може би нещата са тръгнали на зле тъкмо защото не сте го разбрали.

Каза го достатъчно високо, за да го чуят другите в помещението.

— Ако това мнение не идваше от човек, чието досие е пълно с докладни и вътрешни разследвания, сигурно щях да се обидя.

Бош се отпусна назад и най-после вдигна поглед към О'Тул.

— Да. И въпреки всички тия докладни аз още съм тук. И пак ще съм тук, след като приключат с вашата.

— Ще видим.

Лейтенантът понечи да си тръгне, но не успя да се овладее. Опря длан върху бюрото на Бош, наведе се и заговори тихо и злобно:

— Ти си от най-лошите полицаи, Бош. Арогантен грубиян, който си мисли, че законите и правилниците просто не се отнасят за него. Аз не съм първият, който се опитва да отърве Управлението от теб. Обаче ще съм последният.

С тези думи О'Тул отлепи длан от бюрото, изправи се в цял ръст и изпъна сакото си.

— Пропуснахте нещо, господин лейтенант — каза Хари.

— Какво?

— Забравихте, че приключвам следствия. Не заради статистиките, които пращате за презентациите на десетия етаж. Заради жертвите. И техните семейства. А вие никога няма да го проумеете, защото не сте навън като нас.

И махна с ръка към отдела. Джексън очевидно следеше разговора и пронизваше О'Тул с немигащ осъдителен поглед.

— Ние вършим работата и приключваме следствията, а вие се качвате с асансьора, за да получите потупване по гърба.

Хари се изправи лице в лице с шефа си.

— Точно затова нямам време за вас и вашите глупости.

И тръгна към вратата, през която беше излязъл Чу.

— Какво става, Чу?

— Няма съвпадения, Хари. Съжалявам.

— Няма съвпадения ли?! Провери ли и десетте възможности?

— Проверих ги, обаче нито един от тях не е купен в Калифорния. Някой го е донесъл тук и не го е регистрирал.

Бош се загледа през стъклото към Градския съвет. Този път късметът му изневеряваше напълно.

— Имаш ли някой познат в Бюрото за контрол?

— Не — отвърна Чу. — А ти?

— И аз не. Поне не някой, който може да ускори процедурата. Чаках четири месеца само да проверят гилзата в компютрите си.

Не спомена, че освен това в миналото е имал противоречиви контакти с федералните органи на закона. Не можеше да разчита някой от Бюрото за контрол да му направи услуга, пък и откъдето и да било другаде. Знаеше, че ако тръгне по каналния ред и подаде заявка, може да получи резултати най-рано след месец и половина.

Оставаше му само една възможност. Той се отдръпна от стъклената стена и тръгна по коридора.

— Къде отиваш? — попита Чу.

— Имам работа.

Партньорът му го последва.

— Искам да поговорим за един от моите случаи. Трябва да отидем на гастрол в Минесота.

Бош спря. „Гастрол“ наричаха отиването в друг щат за арест на заподозрян по стар случай. Обикновено свързваха заподозрения със старо убийство с помощта на ДНК или пръстови отпечатъци. На стената в отдела висеше карта, на която с червени пинчета бяха отбелязани всички гастроли през десетте години на неговото съществуване. Картата беше осеяна с десетки пинчета.

— По кое дело? — попита се Хари.

— Стиллуел. Най-послед го открих в Минеаполис. Кога ще имаш възможност да отидем?

— Там на север ще ни замръзват картинките.

— Знам. Какво мислиш? Трябва да подам молба за командировка.

— Ще видим къде ще ме отведе Йесперсен през следващите няколко дни. А после пък и тая работа с Бюрото за професионални стандарти — може временно да ме отстранят от длъжност.

Чу кимна, но Бош усещаше, че партньорът му се е надявал да прояви повече ентузиазъм към ареста на Стиллуел. И на по-конкретен отговор за пътуването до Минесота. Никой в отдела не обичаше да чака, след като е идентифицирал заподозрения и е открил местонахождението му.

— Виж, известно време О’Тул сигурно няма да ми позволи да мръдна никъде. По-добре провери дали някой друг не може да дойде с тебе. Питай Триш Готината. Така ще имаш самостоятелна стая.

Правилата за командировки в Управлението задължаваха детективите да се настаняват само в двойни стаи, за да пестят пари. Само че никой не искаше да дели банята си с друг, а и неизбежно един от двамата партньори хъркаше. Веднъж Тим Марша трябваше да запише земетръсното хъркане на партньора си, за да убеди ръководството да му позволи самостоятелна стая. Ала имаше един лесен изход — когато партньорите бяха от различен пол. Затова и Триш Олмънд беше изключително търсена партньорка в „Неприключени следствия“. Не само защото бе привлекателна — откъдето бе прякорът ѝ — и опитна следователка: командировката е нея означаваше партньорът ѝ да е в самостоятелна стая.

— Но това следствие е наше, Хари! — възрази Чу.

— Значи ще се наложи да почакаш. Нищо не мога да направя.

Бош отиде на бюрото си и взе джиесема и бележника си. Замисли се за разговора, който щеше да проведе, и реши да не се обажда нито от своя, нито от служебния телефон.

Огледа се из огромния сектор „Грабежи и убийства“. Отдел „Неприключени следствия“ се намираше в южния край на помещението, голямо колкото футболно игрище. Заради замразяването на повишенията и новите назначения в ЛАПУ във всички отдели имаше по няколко незаети кабинки. Хари отиде до едно свободно бюро в „Убийства“ и седна, за да използва телефона. Погледна нужния му номер на екрана на джиесема си и го набра. Отговориха му веднага.

— „Тактическо разузнаване“.

Стори му се, че е познал гласа, но не можеше да е сигурен след толкова много време.

— Рейчъл?

Последва мълчание.

— Здравей, Хари. Как си?

— Добре. Ти как си?

— Не се оплаквам. Нов номер ли имаш?

— Не, просто се обаждам от чуждо бюро. Как е Джек?

Бош се опита бързо да отмине факта, че не използва собствения си телефон. Беше се опасявал, че тя няма да отговори, ако на дисплея ѝ се изпише неговото име. С Рейчъл Уолинг бяха преживели заедно много, не всичко от което приятно.

— Джак си е Джак. Добре е. Но се съмнявам, че се обаждаш от чужд телефон само за да ме питаш за него.

Той кимна, въпреки че Рейчъл не го виждаше.

— Да. Ами... както сигурно се досещаш, имам нужда от услуга.

— Каква услуга?

— Водя едно следствие. Жертвата е датчанка, казва се Анеке. Била е удивително смела, военна кореспондентка, ходила е на едни от...

— Хари, няма нужда да ми рекламираш жертвата си, като че ли така ще ме обземе непреодолимо желание да ти направя услуга, каквато и да е тя. Просто ми кажи какво искаш.

Бош отново кимна. Контактите с нея винаги го изнервяха. Някога бяха любовници, ала емоционалната им връзка не свърши добре. Макар че се беше случило отдавна, когато разговаряха, той все още изпитваше съжаление за провалените възможности.

— Добре де, добре, ето какво искам. Имам непълен сериен номер на берета, модел деветдесет и две, с която по време на безредиците преди двайсет години е убита тази жена. Съвсем наскоро намерихме оръжието и получихме номера. Липсва само една цифра, което свежда възможностите до десет. Проверихме ги в база данните на Калифорнийското министерство на правосъдието и не получихме резултат. Трябва ми някой в...

— Бюрото за контрол на алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и взривните вещества. Това е в тяхната юрисдикция.

— Известно ми е. Обаче нямам връзки там и ако просто тръгна по каналния ред, ще получа отговор след два-три месеца, а не мога да чакам толкова, Рейчъл.

— Не си се променил. Вечно припираш. Значи те интересува дали имам връзки в Бюрото за контрол, за да ускориш нещата.

— Да, точно така.

Последва дълго мълчание. Бош не знаеше дали нещо е разсеяло Рейчъл, или тя се колебае да му помогне. Запълни паузата с още един опит за лобиране.

— Ще им отдам дължимото, когато стигнем до арест. Сигурно няма да им е излишно да спомена за тяхното съдействие. Първоначалната улика по случая също идва от тях — съвпадение на

гилза от местопрестъплението с други две убийства. Това може да им пооправи имиджа.

Напоследък Бюрото за контрол се появяваше в новините главно заради пълния провал на една секретна операция, в резултат на която стотици оръжия бяха попаднали в ръцете на наркотерористи. Всеобщото възмущение придоби толкова големи размери, че фиаското даде хляб на кандидатпрезидентската кампания.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Уолинг. — Е, имам една приятелка там. Мога да говоря с нея. Мисля, че е най-добре да получи серийния номер от мен. Ако просто ти дам номера на джиесема ѝ, нищо няма да излезе.

— Няма проблем — побърза да се съгласи Бош. — Както смяташ за добре. Тя сигурно може да го въведе и да распечата данните за регистрациите за десет минути.

— Не е чак толкова лесно. Достъпът до такива проверки се контролира и всяка проверка си има отделен номер. Ще трябва да поиска разрешение от началника си.

— Дяволите да го вземат! Жалко, че не са били толкова строги с ония оръжия, дето са оставили да ги изнесат през границата миналата година.

— Много смешно, Хари. Ще я осведомя за мнението ти.

— Тъъ, май е по-добре да не го правиш.

Уолинг попита за серийния номер на беретата и Бош ѝ го продиктува, като отбеляза, че липсва осмата цифра. Рейчъл му каза, че или ще му се обади тя, или приятелката ѝ, агент Сюзан Уинго, ще се свърже с него лично. И накрая на разговора му зададе личен въпрос.

— Е, Хари, докога ще продължаваш?

— Кое да продължавам? — попита той, макар че много добре разбираше какво има предвид.

— Полицейската работа. Мислех, че вече си се пенсионирал, доброволно или не.

Бош се усмихна.

— Докогато ме оставят, Рейчъл. Тоест, според договора ми, още четири години.

— Дано пътищата ни пак се пресекат дотогава.

— Да, надявам се.

— Бъди здрав.

— Благодаря ти, че се съгласи да ми помогнеш.

— Е, първо нека стане. После ще ми благодариш.

Хари остави слушалката върху вилката. В момента, в който се изправи, за да се върне на бюрото си, джиесемът му започна да звъни. Изписването на номера беше блокирано, но той отговори, в случай че Рейчъл се опитва да се свърже с него.

Само че се оказа детектив Менденхол от БПС.

Трябва да си насрочим среща, детектив Бош. Какви са възможностите ви?

Хари тръгна обратно към отдел „Неприключени следствия“. Менденхол говореше спокойно и делово. Може би вече знаеше, че докладната на О’Тул е празна работа. Бош реши, че е най-добре веднага да приключи с вътрешното разследване.

— Тая докладна е бошлаф, Менденхол. Искам бързо да решим проблема. Какво ще кажете за утре рано сутринта?

Дори да се изненада, че Бош настоява да се срещна, колкото може по-скоро, гласът ѝ не го издаде.

Мога в осем часа. Съгласен ли сте?

Разбира се. При вас или при мен?

Предпочитам вие да дойдете тук, ако не ви затруднява.

Говореше за Бредбъри Билдинг, където се намираха повечето канцеларии на БПС.

— Няма проблем, Менденхол. Ще дойда със защитник.

— Отлично. Да се опитаме да се оправим с тази история. Имам една последна молба, детектив.

— Да?

— Наричайте ме „детектив“ или „детектив Менденхол“. Не е учтиво да се обръщайте към мен само на фамилия. Бих искала отношенията ни още отначало да се основават на професионализъм и взаимно уважение.

Бош тъкмо бе стигнал до работното си място и видя, че Чу седи зад бюрото си. Хрумна му, че никога не е наричал партньора си с малкото му име или чина му. Дали така постоянно не проявяваше неучтивост?

— Ясно, детектив — отвърна той. — До утре в осем.

Затвори и преди да седне, се надвеси над стената в кабинката на Рик Джексън.

— Утре в осем имам среща в Бредбъри. Не би трябвало да отнеме много. Още не са ми се обадили от Съюза. Искаш ли да дойдеш като мой защитник?

Въпреки че Съюзът осигуряваше защитници за разпитите в БПС, всеки полицай можеше да изпълнява тази функция, стига да не е страна в разследването.

Бош се спря на Джексън, защото той работеше отдавна в Управлението и самото му изражение някак си говореше „На мен не ми минават тия“. Излъчваше заплашителност при разпит на заподозрян и от време на време Бош го използваше тъкмо с такава цел — неговият безмълвно вторачен поглед често пречупваше заподозрения. Хари си мислеше, че Джексън може да му е от полза, когато седне срещу детектив Менденхол.

— Съгласен — отвърна старият му колега. — Какво искаш да направя?

— Хайде да се срещнем в седем в „Дайнинг Кар“. Ще закусим и ще ти обясня всичко.

— Дадено.

Бош се настани на бюрото си и осъзна, че може да е обидил Чу, като не го е поканил за защитник. Завъртя стола си към него и каза:

— Ей... ъъ, Чу... ъъ, Дейвид.

Партньорът му се обърна.

— Не мога да те използвам за защитник, защото Менденхол сигурно ще трябва да разговаря с теб за случая. Ще бъдеш свидетел.

Чу кимна.

— Разбираш ли?

— Естествено, Хари. Разбирам.

И това, че постоянно те наричам с фамилията ти, не е неуважение. Просто така се обръщам към всички.

Половинчатото извинение на Бош, изглежда, смути Чу и той повтори:

— Естествено, Хари. Разбирам.

— Значи всичко е наред, нали?

— Да, наред е.

Хубаво.

ЧАСТ 2
ОБРАЗ И СЛОВО

16.

Бош беше преполовил дисковете на Арт Пепър, които дъщеря му му беше подарила за рождения му ден. В момента слушаше разкошна версия на „Патриша“, записана преди три десетилетия в един клуб в Кройдън, Англия — по време на завръщането на музиканта след дългите години наркозависимост и присъди. Онази вечер през 1981-ва той бе невероятен. Дори само с тази песен Пепър доказваше, че никой никога няма да свири по-добре, мислеше си Хари. Не знаеше точно какво означава думата „ефирен“, но тъкмо тя му идваше наум. Съвършена песен, съвършен саксофон, съвършено взаимодействие между Пепър и другите трима от бенда — като движение на четирите пръста на една ръка. Съществуваха най-различни описания на джаз музиката. През годините му бяха попадали много от тях, в списания и върху обложки на плочи. Не винаги ги разбираше. Просто знаеше какво му харесва, и толкова. Въздействаща и безмилостна музика, и понякога тъжна.

Установи, че му е трудно да се съсредоточи върху компютърния екран, докато звучи песента, а тя продължи близо двацет минути. Имаше „Патриша“ и на, други плочи и дискове — тя бе едно от най-известните парчета на Пепър. Ала никога не я беше слушал изпълнена с такава настойчива страст. Погледна дъщеря си, която четеше книга, изтегната на дивана. Пак им я бяха възложили от училище. Казваше се „Вината в нашите звезди“.

— За дъщеря му е — каза Хари.

Мади вдигна очи от книгата.

— Какво?

— Тази песен. „Патриша“. Написал я е за дъщеря си. Бил е далече от нея през дълги периоди от живота ѝ, но я е обичал и му е липсвала. Можеш да го чуеш в нея, нали?

Мади се замисли за момент, после кимна.

— Да, струва ми се. Звучи почти като че ли саксофонът плаче.

Бош също кимна.

— Да, и ти го чуваш.

Върна се към работата си. Преглеждаше многобройните публикации, линкове за които му беше пратил с имейл Бон. Сред тях бяха последните четиринайсет репортажа и фотосета на Анеке Йесперсен за „Берлингске Тидене“, както и материалът за десетата годишнина от смъртта ѝ, пуснат от вестника през 2002-ра. Вървеше бавно, защото статиите бяха на датски и трябваше да използва един уебсайт за превод, като пействаше по един-два абзаца.

Анеке Йесперсен беше фотографирала и писала за кратката първа война в Залива от всички ъгли. Нейните образи и слово идваха от бойни полета, самолетни писти, командни постове, дори от един круизен кораб, който Съюзниците бяха използвали за отдих и възстановяване на военнослужещите. Материалите ѝ в „Берлингске Тидене“ представяха журналист, документиращ нов тип война, битки с високотехнологични оръжия, изстрелвани светкавично от небето. Ала Йесперсен не бе стояла на безопасно разстояние. С пренасянето на сраженията на земята в операция „Пустинна сабя“ тя бе напредвала заедно със съюзническата армия, отразявайки превземането на столицата Кувейт и Ал Хафджи.

Нейните репортажи разказваха фактите, снимките ѝ показваха цената. Имаше фотографии на американската казарма в Дахран, където при удар с ракета „Скъд“ бяха загинали двайсет и осем войници. Нямаше снимки на трупове, но димящите скелети на унищожени бронетранспортъри някак си предполагаха човешки жертви. Бяха заснети военнопленническите лагери в саудитската пустиня, където очите на иракските затворници излъчваха изтощение и страх. Обективът ѝ запечатваше черния дим на кувейтските петролни полета, горящи зад отстъпващата иракска войска. А най-въздействащите ѝ фотографии бяха от Пътя на смъртта — дълъг конвой вражески войски, наред с иракски и палестински цивилни, безпощадно бомбардирани от съюзническите сили.

Бош беше ходил на война. Война, която можеше да се опише с три думи: кал, кръв и смут. Ала там с другарите си бяха виждали отблизо хората, които убиват. Някои неща си спомняше кристално ясно — също като тези снимки на екрана. Спомените го връхлитаха най-често нощем, когато не можеше да заспи, или неочаквано, когато някаква банална гледка го навеждаше на асоциации с джунглите или тунелите. Познаваше войната от личен опит и образите и думите на

Анеке Йесперсен бяха най-точното ѝ представяне през погледа на журналист.

Оказваше се, че след примирието кореспондентката не се е върнала у дома. Че е останала в района месеци наред, отразявайки бежански лагери и разрушени села, хвърлените от Съюзниците усилия за възстановяване в така наречената операция „Осигури подкрепа“.

Ако изобщо имаше как да опознае невидимата личност зад обектива, онази, която държеше писалката, това бяха точно тези следвоенни репортажи и снимки.

Йесперсен търсеше майките и децата, най-тежко пострадалите, прокудените. Макар и само образи и слово, заедно те разкриваха човешката страна и цената на високотехнологичната война, нейните последици.

Може би се дължеше на акомпанимента на саксофона на Арт Пепър, но докато усърдно превеждаше и четеше материалите и гледаше снимките, Бош усещаше, че някак си се приближава до Анеке Йесперсен. Тя го докосваше през бездната на тези двайсет години и това още повече засилваше решимостта му. Преди две десетилетия той ѝ се беше извинил. Сега ѝ обещаваше. Щеше да открие кой ѝ е отнел всичко.

Последната спирка в неговото дигитално пътешествие из живота и творчеството на Анеке Йесперсен беше мемориалният уебсайт, направен от брат ѝ. За да влезе в него, трябваше да се регистрира с имейл адреса си, дигитален еквивалент на разписването в книга за съболезнования. Сайтът се състоеше от два раздела: фотографии, направени от Йесперсен, и нейни снимки.

Много от кадрите в първия раздел бяха от статиите, линкове на които му бе пратил Бон. Имаше много други фотоси за същите материали, някои дори по-добри от избраните за публикация, поне според Бош.

Вторият раздел по-скоро напомняше фотоалбум със снимки на Анеке — започваше от времето, когато е била слабичко момиченце с бялоруса коса. Хари ги прегледа и бързо стигна до серия фотографии, които журналистката си е правила сама. Всички бяха заснети пред различни огледала в продължение на няколко години. Йесперсен позираше с фотоапарат, повесен на ремък на шията ѝ, държеше го на равнището на гърдите си и снимаше, без да гледа през визьора. Когато

се разглеждаха заедно, по лицето ѝ можеше да се проследи ходът на времето. Оставаше си все така красива, но очите ѝ излъчваха все по-голяма мъдрост.

На последните снимки тя сякаш гледаше право и единствено в Бош. Детективът не можеше да откъсне очите си от нейните.

Имаше и раздел за коментари и детективът установи, че той съдържа най-различни текстове; започваше от 1996-а — тогава бе създаден сайтът. Те постепенно оредяваха и от предишната година имаше само един пост, от брат ѝ. За да го прочете на английски, Хари го копира и пейстна в интернет преводача.

Анеке, времето не може да излекува твоето отсъствие. Винаги ще ни липсваш — като сестра, творец и приятел.

Бош излезе от сайта и затвори лаптопа. Приключваше работата за тази вечер и макар че се доближаваше към Анеке Йесперсен, в крайна сметка нямаше представа какво я е пратило в Съединените щати една година след „Пустинна буря“. Нито защо е дошла в Лос Анджелис. Нямаше репортажи за военни престъпления, нищо, което да предполага допълнително журналистическо разследване, камо ли пътуване до Лос Анджелис. Хари продължаваше да е в неведение по следите на какво е вървяла Анеке.

Погледна си часовника. Времето летеше. Вече минаваше единайсет, а на сутринта трябваше да става рано. Не беше забелязал и че дискът е свършил и музиката е стихнала. Дъщеря му спеше на дивана с книгата си и Бош се поколеба дали да я събуди, за да я прати да си легне, или просто да я завие и да не я смущава.

Изправи се и сухожилията му запротестираха, докато се протягаше. Вдигна кутията от пица от масичката и като куцукаше, бавно я занесе в кухнята и я остави върху кошчето за боклук. Погледна я и мислено се укори, че за пореден път е поставил работата си пред правилното хранене на дъщеря си.

Когато се върна в дневната, Маделин седеше на дивана, все още сънена, и прикриваше прозявката си с длан.

— Ей, късно е — каза Бош. — Време е за лягане.

— А, не е.

— Хайде, ела.

Тя стана и се облегна на него. Хари я прегърна през раменете и двамата тръгнаха по коридора към спалнята ѝ.

— Утре пак си сама, малката. Ще се справиш, нали?

— Няма нужда да питаш, тате.

— Имам среща на закуска в седем и...

— Няма нужда да ми обясняваш.

На прага Бош я пусна и я целуна по темето. Усети аромата на нар от шампоана ѝ.

— Има, разбира се. Заслужаваш татко, който да прекарва повече време с тебе. Който да е при теб.

— Уморена съм, тате. Не ми се приказва за това.

Хари посочи назад към дневната.

— Ех, да можех да изсвирия оная песен като него. Тогава щеше да разбереш.

Беше прекалил — натрапваше ѝ угризенията си.

— Разбирам и без това! — сопна се Мади. — Хайде лека нощ.

Влезе в стаята си и затвори вратата.

— Лека нощ, миличка — каза Бош.

Хари отиде в кухнята, взе кутията от пица и излезе да я изхвърли в кофата, като провери дали капакът е затворен здраво — предпазна мярка срещу койоти и други нощни твари.

Преди да се върне вътре, отключи катинара на склада до задната стена на гаражния навес, дръпна шнурчето на лампата и плъзна поглед по претрупаните лавици. В прашните кашони имаше боклуци, които пазеше от памтивека. Пресегна се и свали един от тях на работния плот, после пак се повдигна на пръсти, за да вземе онова, което лежеше отзад — бялата каска, която беше носил в нощта на „срещата“ си с Анеке Йесперсен.

Впери очи в изподраната ѝ мръсна повърхност и избърса с длан праха от залепения отпред стикер. Крилатата емблема. Вторачен в каската, си спомни нощите, в които градът гореше. Бяха изтекли двайсет години. У Замисли се за тях, за всичко, което му се бе случило, за всички, които бяха тук или си бяха отишли.

Накрая върна каската на лавицата и я скри зад кашона. Заклучи склада и отиде да си легне.

17.

Детектив Нанси Менденхол се оказа дребна жена с искрена, дори подкупваща усмивка. Изобщо не изглеждаше заплашителна, което веднага го накара да е нащрек. Не че вече не беше подготвен за всичко, когато с Рик Джексън влязоха в Бредбъри Билдинг. Богатият му опит с вътрешни разследвания не му позволи да отговори на усмивката ѝ и го правеше подозрителен към нейното твърдение, че просто търси истината без предубеждения и диктат отгоре.

Тя имаше самостоятелен кабинет — малък, но с удобни столове и дори с камина, подобно на много от офисите в старата сграда. Прозорците зад нея гледаха към Бродуей и Кинотеатъра за един милион долара. Менденхол постави на бюрото дигитален диктофон, Джексън направи същото и започнаха. След като посочиха всички страни в стаята и минаха през рутинните предупреждения за показанията на полицейски служители, тя просто помоли:

— Разкажете ми за командировката си в понеделник до затвора в Сан Куентин.

През следващите двайсет минути Бош изложи фактите, свързани с посещението му в затвора, за да разпита Руфъс Колман за пистолета, с който е била убита Анеке Йесперсен. Описа всяка подробност, за която се сещаше, включително колко е трябвало да чака, преди да доведат затворника. По време на закуската преди срещата с Джексън бяха решили Хари да не спестява нищо с надеждата, че здравият разум на Менденхол ще ѝ наложи да приеме докладната на О'Тул за тъпотия.

Бош илюстрира разказа си с копия на документи от дневника на убийството, за да ѝ докаже, че е било абсолютно наложително да отиде в Сан Куентин и да разговаря с Колман, а не си е измислил тази командировка, за да може да се срещне с Шон Стоун.

Разговорът като че ли вървеше добре и Менденхол задаваше само общи въпроси, които позволяваха на Бош да допълва обясненията си. Когато свърши, тя се съсредоточи върху конкретни неща.

— Шон Стоун знаеше ли, че ще го посетите?

— Не, нищо подобно — отвърна Хари.

— Предупредихте ли майка му, че ще го видите?

— Не, получи се импровизирано. Както вече казах, имах билет за обратния полет. Оставаше ми време за една кратка среща и затова помолих да го видя.

— Но са го довели в стаята за разпити, нали така?

— Да. Не ме пратиха в залата за посещения на роднини и приятели. Казаха, че ще го доведат при мен.

Бош знаеше, че това е единственото му уязвимо място. Защото не е поискал да се види с Шон Стоун като редови гражданин, а е останал в стаята, в която бяха довели Руфъс Колман, и просто е помолил да се срещне с друг затворник, Стоун. Разбираше, че може да го изтълкуват като използване на служебно положение в лична полза.

Менденхол продължи да го притиска.

— Добре, а когато уреждахте пътуването си до Сан Куентин, предвидихте ли достатъчно време между полетите, за да имате възможност да посетите Шон Стоун?

— Категорично не. Когато ходиш там, никога не знаеш колко ще им отнеме да ти доведат затворника, нито колко ще разговаряш с него. Бил съм там за едноминутни разговори, бил съм и уж за едночасови, които са се проточвали до четири часа. Просто никога не знаеш, затова винаги си оставяш повече време.

— И затова сте предвидили четиричасов престой в затвора.

— Горе-долу толкова. Освен това трябва да се има предвид и трафикът. Взимаш самолет, после влак до центъра за автомобили под наем, оттам с колата до града, прекосяваш го целия, минаваш и по Голдън Гейт, и накрая се връщаш по обратния път. Предвиждаш си време за неочаквани изненади. Аз предвидих малко повече от четири часа в затвора и използвах само два от тях, докато чаках, а след това разговарях с Колман. Пресметнете сама. Остана ми свободно време и го използвах, за да се срещна с онзи младеж.

— Точно кога казахте на охраната, че искате да се срещнете със Стоун?

— Докато извеждаха Колман, си погледнах часовника. Видях, че е два и половина, и знаех, че полетът ми е в шест. Даже при тежък трафик и с връщането на колата пак ми оставаше поне час. Можех да стигна на летището по-рано, а можех и да опитам набързо да се срещна с друг затворник. Избрах второто.

— Не ви ли хрумна да проверите дали няма по-ранен полет?

— Не, защото нямаше значение. Когато се приберях в Лос Анджелис, работното ми време така или иначе щеше да е свършило. Нямаше да ходя в службата, затова нямаше значение дали ще кацна в пет, или в седем. Щях да съм приключил работния си ден. Вече няма заплащане за извънреден труд. Това ви е известно, детектив.

Тук се намеси Джексън: обаждаше се за пръв път по време на разпита.

— Освен това за смяна на полетите често се плаща допълнително от двайсет и пет до сто долара и ако е бил направил такава промяна, е щяло да му се наложи да дава обяснение пред счетоводството.

Бош кимна. Колегата му импровизираше, но допълнението си го биваше.

Менденхол, изглежда, имаше въпросник, по който се движеше, въпреки че на бюрото пред нея нямаше нищо написано. Тя мислено отметна въпроса за командировката и продължи нататък.

— По някакъв начин подведоохте ли служителите и Сан Куентин да смятат, че искате да разговаряте с Шоп Стоун в рамките на следствие, което водите?

Хари поклати глава.

— Не, няма такова нещо. И мисля, че това стана пределно ясно, когато попитах как да внесе пари в неговата сметка за затворническата лавка.

Но сте попитали чак след като сте разговаряли със Стоун, нали така?

— Да.

Последва пауза, през която тя прегледа донесените от него документи.

— Това е всичко засега, господа.

— Нямате ли повече въпроси? — учуди се Бош.

— Засега не. По-късно може да се наложи да доуточним някои неща.

— Може ли сега и аз да ви задам няколко въпроса?

— Моля. Ако мога, ще ви отговоря.

Той кимна. Разбираше.

— Колко ще продължи всичко това?

Менденхол се намръщи.

— Е, самото разследване едва ли ще отнеме много време. Освен ако не се наложи да отида до Сан Куентин, в случай че не получа нужната ми информация по телефона.

— Значи може да дадат пари, за да ви пратят чак там да проверите какво съм правил през един свободен час от времето си, така ли?

— Зависи от моя началник. Той със сигурност ще вземе предвид разходите и сериозността на разследването. Освен това му е известно, че в момента провеждам още няколко разследвания. Може да реши, че не си струва финансовите разноски и нужното време.

Бош не се съмняваше, че ще я пратят в Сан Куентин, ако се наложи. Тя можеше и да не е подложена на натиск отгоре, но същото не се отнасяше за началника ѝ.

— Нещо друго? — попита Менденхол. — Имам друга среща в девет, за която трябва да се подготвя.

— Да, само още нещо — каза Хари. — Откъде идва тази докладна?

Въпросът явно я изненада.

— Не мога да обсъждам тази тема, но мислех, че знаете. Струва ми се очевидно.

— Не. Знам, че я е подал О'Тул. Обаче цялата тази история с моето посещение при Шон Стоун — как е стигнало до него? Откъде е научил?

— За това не мога да разговарям с вас, детектив. Когато приключа следствието и дам заключението си, ще имате възможност да се запознаете с фактите.

Бош кимна, ала отвореният въпрос продължи да го тормози. Чудеше се дали някой от Сан Куентин се е обадил на лейтенанта и му е казал, че Хари е действал неправомерно, или О'Тул е стигнал чак дотам да провери какво е правил Бош в затвора. Така или иначе, това го смущаваше. На идване си мислеше, че лесно ще отхвърли обвиненията, като разкаже на Менденхол всичко. Сега виждаше, че нещата може би не са толкова ясни.

Джексън и Бош излязоха от БПС и се спуснаха във фойето с един от пишно украсените асансьори. Хари категорично смяташе едновековната Бредбъри Билдинг за най-красивата сграда в Лос

Анджелис. Имаше един-единствен недостатък: в нея се помещаваше Бюрото за професионални стандарти. Докато пресичаха фойето под атриума към изхода за Западна Трета улица, усети аромата на пресен хляб, който печаха за обедната навалица в заведението за сандвичи до главния вход. Това също винаги го бе дразнило. БПС не само се помещаваше в една от скритите перли на града, не само в някои от кабинетите имаше камини, но и всеки път, когато идваше тук, ухаеше адски приятно.

Джексън мълча по целия път към слабо осветеното фойе пред страничния изход. Там имаше пейка с бронзова статуя на Чарли Чаплин. Той седна до фигурата и даде знак на Хари да се настани от другата страна.

— Какво има? — попита Бош, докато седнаше. — Трябва да се връщаме.

Джексън изглеждаше разтревожен. Поклати глава, наведе се над скута на Чаплин и сниши глас.

— Струва ми се, че си прецакан, Хари.

Бош не разбираше песимизма му, нито очевидната му изненада, че Управлението ще стигне чак дотам заради един петнайсетминутен разговор в Сан Куентин. За самия Хари в това нямаше нищо ново. За пръв път си беше имал работа с Вътрешния отдел преди трийсет и пет години. Наказаха го, че се е отбил да си вземе униформите от химическо чистене на път за участъка в края на смяната си. Оттогава нищо в отношението на Управлението към собствените му служители не можеше да го изненада.

Голяма работа! — Той махна презрително с ръка.

Даже Менденхол да потвърди обвиненията в докладната, какво могат да ми направят? Да ми дадат три дни? Седмица? Ще заведе дъщеря си на Хаваите.

Джексън отново поклати глава.

— Май не разбираш, а?

Бош окончателно се обърка.

— Какво не разбирам? Това си е Вътрешният отдел, както и да му викат сега. Какво има да не разбирам?

— Не става въпрос само за едноседмично отстраняване от длъжност. Ти си на договор по ПОП бе, човек.

Той не ти осигурява същата защита — сигурно затова не ти се е обадил никой от Съюза. Договор по ПОП може да се прекрати въз основа на НПП.

Сега вече Хари разбра. Предишната година беше подписал петгодишен договор с Управлението по Плана за отсрочено пенсиониране, според който пенсията му се замразяваше, за да може да се върне на работа. В него имаше клауза, която позволяваше на ЛАПУ да го освободи, ако бъде намерен за виновен в извършване на престъпление или ако вътрешно разследване потвърди обвинение срещу него в „неподобаващо поведение на полицай“.

— Не виждаш ли какво прави О’Тул? — попита Джексън. — Опитва се да промени отдела, да го превърне в свой отдел. Стига да не харесва някой или ако не му се оказва дължимото уважение, той ще му извърти същия калташки номер, за да го изхвърли.

Бош кимна. Вече напълно проумяваше елементите на този план. Дори знаеше нещо, което не беше известно на колегата му: че О’Тул може би не действа сам, тоест само за да оплете собствената си кошница. Може да изпълняваше заповед от човека на десетия етаж.

— Има нещо, което не съм ти казал — рече той.

— Уф, мамка му — изпъшка Джексън. — Какво?

— Не тук. Да вървим.

Оставиха Чарли Чаплин сам и се върнаха в дирекцията на полицията пеш. По пътя Бош разказа на Джексън две истории, едната стара, другата нова. Първата представляваше фон на следствие, свързано със смъртта на сина на тогавашния градски съветник Ървин Ървинг. Началникът на полицията и бившата му партньорка го бяха използвали в успешен политически преврат, довел до невъзможността Ървинг да бъде преизбран. На негово място избраха съветник, който симпатизираше на Управлението.

— Това за пръв път ме изправи срещу Марти — допълни Хари. — А със следствието, което водя в момента, вече се сблъсках с него.

После обясни на Джексън, че човекът на десетия етаж се е опитал чрез О’Тул да го принуди да забави разследването на убийството на Анеке Йесперсен. Когато свърши, предполагаше, че Джексън вече съжалява, че се е съгласил да му стане защитник.

— Е, като имаш предвид сегашната ситуация, не си ли склонен да позабавиш нещата или даже тихичко да отложиш следствието за

догодина? — попита Джексън, докато влизаха в предния двор на дирекцията на полицията.

Хари поклати глава и отвърна:

— Анеке е чакала прекалено дълго. И убиецът ѝ е останал прекалено дълго на свобода. Нищо няма да забавя.

Минаха през автоматичната врата.

— Така си и мислех — каза Джексън.

18.

Бош тъкмо седна на бюрото си, когато при него цъфна лейтенант О'Тул.

Бош, определи ли си вече среща със следователката от БПС?

Хари се завъртя със стола, за да погледне началника си. Лейтенантът беше без сако и носеше тиранти с шарки, изобразяващи стикове за голф. Иглата на вратовръзката му представляваше миниатюрна емблема на ЛАПУ. Продаваха се в магазина за сувенири на Полицейската академия.

— Погрижих се за това — отвърна Бош.

— Добре. Искам колкото може по-скоро да приключим с този проблем.

— Убеден съм.

— Не влагам нищо лично, Бош.

Хари се усмихна.

— Искам да знам само едно нещо, господин лейтенант. Съвсем сам ли измислихте всичко, или получих те помощ от горния етаж?

— Хари? — обади се Джексън от съседната кабинка.

— Мисля, че не бива да влизаш в...

Бош вдигна ръка, за да не му позволи да се забърква.

— Всичко е наред, Рик. Въпросът ми беше реторичен. Няма нужда лейтенантът да отговаря.

— Не знам какво имаш предвид под „горния етаж“ — въпреки това отвърна О'Тул. Обаче за теб е типично да мислиш за това откъде идва докладната, вместо за нейното съдържание и собствените си постъпки. Джиесемът на Хари завибрира. Той го извади от джоба си и се извърна от лейтенанта, за да погледне дисплея. Изписването на номера беше блокирано.

— Въпросът е елементарен — продължи О'Тул. — Правомерни ли са били действията ти, докато си бил на посещение в затвора, или...

— Трябва да се обадя — прекъсна го Бош. — Водя следствие, господин лейтенант.

О'Тул излезе от кабинката. Хари прие обаждането, но каза на онзи отсреща да изчака и притисна микрофона на джиесема към гърдите си.

— Господин лейтенант.

Извика достатъчно високо, за да го чуят детективите в кабинките наоколо. О'Тул се обърна и го погледна.

— Ако продължите да ме тормозите, ще подам официално оплакване.

Продължи да се взира в лейтенанта още няколко секунди, после вдигна телефона до ухото си.

— Детектив Бош. С какво мога да ви помогна?

— Обажда се Сюзан Уинго от Бюрото за контрол на алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и взривите вещества. В Дирекцията ли сте в момента?

Връзката на Рейчъл Уолинг. Хари усети прилив на адреналин. Може би вече беше установила притежателя на пистолета, с който е била убита Анеке Йесперсен.

— Да, тук съм. Успяхте ли...

— Аз съм на една пейка на площада. Бихте ли слез ли? Имам нещо за вас.

— Тъъ, разбира се. Не искате ли да се качите? Мога.

— Не, предпочитам вие да слезете.

— Идвам след две минути.

— Елате сам, детектив.

Тя затвори. Бош остана на мястото си няколко секунди: чудеше се защо му каза да отиде сам. После се обади на Рейчъл Уолинг.

— Хари?

— Аз съм. Тая Сюзан Уинго... какво й е?

— Какво искаш да кажеш? Тя обеща да провери номерата. Дадох й джиесема ти.

— Знам. Току-що ми позвъни и ми каза да слеза при нея на площада пред Дирекцията. Предупреди ме да отида сам. В какво се забърквам, Рейчъл?

Уолинг се засмя.

В нищо, Хари. Просто си е такава. Много потайна, много предпазлива. Прави ти услуга и не иска никой да разбере.

Убедена ли си, че това е всичко?

— Да. И сигурно ще поиска нещо в замяна на услугата. Танто за танто.

— Какво например?

— Нямам представа, Хари. Може да не е веднага. Просто ще си й дължник. Така или иначе, ако те интересува кой е собственикът на онзи твой пистолет, слез долу и се срещни с нея.

— Добре. Благодаря, Рейчъл.

Бош затвори, изправи се и се огледа. Чу го нямаше. Този ден още не го беше виждал. Забеляза, че Джексън го гледа, даде му знак да го последва и щом излязоха в коридора, попита:

— Имаш ли няколко минути?

— Естествено — отвърна колегата му. — Какво е станало?

— Ела насам.

Бош отиде до стъклената стена и огледа бетонните пейки. На една от тях седеше жена с папка в ръце. Носеше спортен панталон, блуза с якичка и блейзър. Бош не пропусна да забележи острата гънка зад десния джоб на блейзъра явно носеше пистолет в кобур. Уинго. Хари я посочи.

— Виждаш ли жената на пейката? Със синьото сако?

— Да.

— Слизам да се срещна с нея за няколко минути. Искам просто да ни наблюдаваш и да ни снимаш с джиесема си. Ще го направиш ли?

— Разбира се. Но какво става?

— Сигурно нищо. Тя е от Бюрото за контрол и иска да ми даде нещо.

— Е?

— Изобщо не я познавам. Не пожела да се качи и ме предупреди да отида сам.

— Добре.

— Сигурно просто изпадам в параноя. Понеже О'Тул явно следи всеки мой ход...

— Май нямаше смисъл да му крещиш така. Като твой защитник, мисля, че не бива да...

— Майната му. Трябва да слизам. Ще наблюдаваш, нали?

— Разбира се.

— Мерси, приятел.

Бош го потупа по ръката и се отдалечи.

— Ти си най-параноичният човек, който познавам, знаеш ли? — подвикна подире му Джексън.

Хари присви очи с престорена подозрителност.

— Кой ти каза?

Джексън се засмя.

Бош слезе с асансьора и тръгна към жената. Беше около трийсет и пет годишна, със спортна фигура и късо подстригана кестенява коса. Първото му впечатление бе, че най-вероятно е опитна федерална агентка.

— Агент Уинго?

— Казахте две минути.

— Извинявайте, спря ме началникът ми, а той е адски досаден.

— Всичките са такива.

Това нейно изказване му допадна. Той седна до нея и погледна папката в ръцете ѝ.

— Е, каква е тази потайност? Защо не пожелахте да се качите? Помня, че никой не искаше да идва в старата ни сграда, понеже щеше да се срути при първото земетресение от шеста степен по скалата на Рихтер. Сега обаче си имаме чисто нова дирекция. Пълна противоземетръсна безопасност. Можехте да дойдете и да ви разведат.

— Рейчъл Уолинг ме помоли за услуга, но можеше да гарантира за вас само дотолкова, нали разбирате какво имам предвид?

— Не. Какво ви е казала за мене?

— Предупреди ме, че вечно си навличате проблеми и че трябва да внимавам. Е, не използва точно тези думи.

Бош кимна. Предполагаше, че Уолинг го е нарекла „магнит за беди“. Нямахше да е за пръв път.

— Женска солидарност, а?

— Живеем в мъжки свят. Налага се.

— Е, проверихте ли номерата на пистолета?

— Да. И не съм сигурна, че ще съм ви от голяма полза.

— Защо?

— Защото мисля, че пистолетът, който сте намерили, е изчезнал преди двайсет и една години.

Хари веднага усети, че адреналинът му започва да спада, и съжали, че толкова се е надявал серийният номер на оръжието да отвори черната кутия на убийството.

— Мястото, където е изчезнал обаче, прави случая извънредно интересен — прибави Уинго.

Съжалението на Бош моментално се смени с любопитство.

— Къде е изчезнал?

— В Ирак. Още по време на „Пустинна буря“.

19.

Уинго отвори папката, прегледа бележките си и каза:

— Да започнем отначало.

— Трябва ли да си водя записки, или после ще ми дадете папката? — попита Бош.

— Ваша е. Но първо нека ви разкажа историята.

— Разбира се.

Той се опита да си спомни точно какво е разкрил на Рейчъл Уолинг за случая. Беше ли й споменал, че Анеке Йесперсен е отразявала „Пустинна буря“? И дали тя е казала на Уинго? Накрая реши, че дори агентката да е знаела, това не би променило резултатите от проверката. А и тя не можеше да е имала представа, че тъкмо тази информация — изчезването на оръжието в Ирак — дава съвсем нова насока на следствието.

— Да започнем отначало — повтори Уинго. — Десетте серийни номера, които ми дадохте, са на партида, произведена в Италия през осемдесет и осма. Те са сред трите хиляди пистолета, продадени на иракското министерство на отбраната. Доставени са на първи февруари осемдесет и девета.

— Само не ми казвайте, че нататък следите им се губят!

— Не, не още. Иракската армия е запазила някои оскъдни данни, до които получихме достъп след Втората война в Персийския залив. Скромнен бонус от разпределението на архивите, които сме конфискували от дворците и военните бази на Саддам Хюсеин. Спомняте ли си за търсенето на оръжия за масово поразяване? Е, може и да не са открили ОМП, обаче са се натъкнали на купища документи за лазерни оръжия. И накрая ние получихме достъп до тях.

— Браво. И какво ви съобщават те за моя пистолет?

— Цялата пратка от Италия е отишла за Републиканската гвардия. Това е елитна бойна част. Знаете ли историята за случилото се там?

Бош кимна.

— Знам основните факти. Саддам нападна Кувейт и след като започнаха жестокостите, съюзническите сили казаха „Стига!“

— Точно така. Саддам нахлу в Кувейт през деветдесета, точно след като е получил тези оръжия. Затова според мен очевидното заключение е, че се е въоръжавал за нашествието.

— Значи пистолетът е отишъл в Кувейт.

Беше ред на Уинго да кимне.

— Най-вероятно, но няма как да сме сигурни. Следите стигат до там.

Хари се отпусна назад и впери очи в небето. Изведнъж си спомни, че беше помолил Рик Джексън да му пази гърба. Реши, че това вече не е нужно, и плъзна поглед по стъклената повърхност на дирекцията на полицията, ала отразяващите се слънчеви лъчи и острият ъгъл не му позволиха да види нищо. Той вдигна ръка и направи жест с палец нагоре. Надяваше се, че колегата му ще разбере и повече няма да си губи времето.

— Какво има? — попита Уинго. — Какво правите?

— Нищо. Оставих един приятел да ни наблюдава, защото ме поуплашихте, като казахте да дойда сам и прочее. Просто му дадох знак, че всичко е наред.

— Много ви благодаря.

Сарказмът ѝ го накара да се усмихне. Тя му подаде папката. Разказът ѝ беше свършил.

— Вижте, аз съм си параноик и вие задействахте защитните ми реакции.

— Параноята понякога е полезна — отбеляза агентката.

— Понякога. Та според вас какво се е случило с пистолета? Как се е озовал тук?

Бош обмисляше собствените си отговори на тези въпроси, но искаше да чуе и нейното мнение. В края на краищата тя работеше във федерална институция, упражняваща контрол върху огнестрелните оръжия.

— Ами, знаем какво се случи в Кувейт по време на „Пустинна буря“.

— Аха, отидохме там и видяхме сметката на Саддамовите войници.

— Да, самата война продължи по-малко от два месеца. Иракската армия първо отстъпи към столицата Кувейт, после се опита да се оттегли оттатък границата към Басра. Имаше много жертви, още повече бяха пленени.

— Нареккоха го Пътя на смъртта — рече Бош и си спомни репортажа и снимките на Анеке Йесперсен.

— Точно така. Вчера проверих всичко в Гугъл. Само по този път е имало стотици жертви и хиляди пленници. Качвали пленените войници в автобуси, а оръжията им товарели в камиони и пращали всичко в Саудитска Арабия, където били военнопленническите лагери.

— Значи моят пистолет може да е бил в един от онези камиони.

— Да. А може да е бил на войник, който не е оцелял или се е добрал до Басра. Няма как да разберем.

Хари се замисли. На следващата година пистолет на иракската Републиканска гвардия някак си се бе появил в Лос Анджелис.

— Какво са направили с плененото оръжие? — попита той.

— Събрали го и го унищожили.

— И никой не е записал серийните номера, така ли?

Уинго поклати глава.

— Това е война. Имало е прекалено много оръжия и недостатъчно време, за да записват серийните номера. Става дума за цели кервани с оръжие. Затова просто ги унищожили. Хиляди едновременно. Изкарвали ги наред пустинята, изсипвали ги в ями и ги взривявали с мощни експлозиви. Оставяли ги да горят един-два дни, после заривали ямите с пясък. И край.

Бош кимна.

— Край.

Продължи да разсъждава над всичко това. Нещо се въртеше в периферията на ума му. Нещо, което свързваше логическата верига, нещо, което щеше да му помогне да проумее нещата. Беше сигурен — просто още не го виждаше ясно.

— Ще ви попитам нещо — каза накрая той. — Случвало ли се е и друг път? Имам предвид, оръжие от там да изникне в някое престъпление, извършено тук. Оръжие, което уж е било пленено и унищожено.

— Сутринта проверих и отговорът е, че има такъв случай. Поне аз успях да открия само един. Е, не съвсем същия.

— А какъв?

— През деветдесет и шеста било извършено убийство във Форт Браг, Северна Каролина. Един войник убил друг в пиянски бой за жена. Оръжието също било берета, модел деветдесет и две, по-рано принадлежало на Саддамовата армия. Въпросният войник служил в Кувейт по време на „Пустинна буря“. Когато правил признания, той заявил, че го взел от убит иракски войник и по-късно си го донесъл вкъщи като сувенир. Но в архива не намерих нищо за това как е успял да го пренесе. Така или иначе обаче го е пренесъл.

Хари знаеше, че има най-различни начини за пренасяне на „сувенирно“ оръжие. Войниците го правеха, откакто съществувала армия. Когато служеше във Виетнам, най-лесният начин беше да разглобиш пистолета на части и в продължение на няколко седмици да ги пращаш по пощата една по една.

— За какво мислите, детектив?

— Мисля си... Мисля си, че трябва да открия кой е пренесъл пистолета в Щатите. Жертвата ми е била журналистка и фоторепортерка. Отразявала е тази война. Четох един неин материал за Пътя на смъртта. Видях снимките й...

Не биваше да отхвърля възможността Анеке Йесперсен сама да е донесла в Лос Анджелис пистолета, с който е била убита. Изглеждаше малко вероятно, ала не можеше да пренебрегне факта, че е била там, на последното известно местонахождение на оръжието.

— Откога използват детектори за метал на летищата? — попита той.

— А, от много отдавна — отвърна Уинго. — Всичко започва с епидемията от похищения на самолети през седемдесетте. Но не и проверката на багажа със скенер. Тя датира от много по-късно, пък и не се прави последователно.

Хари поклати глава.

— Йесперсен е пътувала с малко багаж. Едва ли е чекирала раницата си.

Нещо не се връзваше. Струваше му се нелогично Анеке някак си да е задигнала пистолет на убит или пленен иракски войник и да го е пренесла тайно в родината си, а след това и в Съединените щати, само за да бъде убита с него.

— Не изглежда особено обещаващо — отбеляза Уинго. — Но ако съставите списък на жителите на квартала, в който е убита вашата жертва, може би ще успеете да откриете кой е служил в армията и е участвал в Първата война в Персийския залив. Ако в близост до местопрестъплението е живял някой, който току-що се е завърнал... Нали знаете, по онова време се говореше много за Синдрома на войната в Залива — комбинация от въздействието на химическите вещества и жегата. Много случаи на насилие в Щатите се приписваха на войната. Онзи войник във Форт Браг — това е пледирала неговата защита.

Бош кимна, но вече не я слушаше. Нещата изведнъж започнаха да си застават на мястото, образ и слово, спомени... проблясъци от онази нощ на уличката край Креншоу. Гвардейци, патрулиращи на улицата. Черно-бели снимки на войници по Пътя на смъртта... взривената казарма в Дахран и димящият корпус на бронетранспортър... Фаровете на хъмвито, което бяха докарали в уличката...

Той се наведе напред, опря лакти върху коленете си и прокара пръсти през косата си.

— Добре ли сте, детектив Бош? — попита Уинго.

— Нищо ми няма.

— Хм, имате странен вид.

— Мисля, че те са били там...

— Кой? Къде?

Все още обхванал главата си с длани, Хари осъзна, че е разсъждавал на глас. Погледна я и каза:

— Вие успяхте, агент Уинго. Мисля, че отворихте черната кутия.

Изправи се.

— Благодаря ви. Благодаря и на Рейчъл Уолинг. Трябва да тръгвам.

Обърна се и тръгна към входа на дирекцията.

— Каква черна кутия? — извика подире му Уинго.

Хари не отговори.

20.

Чу беше на бюрото си, приведен над компютъра. Хари рязко дръпна стола си, премести го с облегалката напред до стола на своя партньор и го яхна.

— Върху какво работиш, Дейвид?

— Хм... просто проверявам полетите за Минесота.

— Без мене ли ще отидеш? Няма проблем, казах ти.

— Трябва или да отида, или да започна нещо друго, докато чакам.

— Прав си, трябва да отидеш. Пита ли кой може да дойде с тебе?

— Да. Готината Триш се съгласи. Имала роднини в Сейнт Пол, така че е навита, въпреки студеното време и всичко останало.

— Добре. Обаче я предупреди да внимава — О'Тул проверява всеки пътен лист.

— Вече я предупредих. Какво има, Хари? Виждам, че си развълнуван. Пак ли предчувствие?

— Адски си прав. Искам да видиш кои части от Калифорнийската национална гвардия са били пратени в Лос Анджелис по време на безредиците през деветдесет и втора.

— Би трябвало да е съвсем лесно.

— И после провери кои от тях са участвали в „Пустинна буря“ в Персийския залив предната година. Разбра ли?

— Да. Интересува те кои части са били и на двете места.

— Точно така. И щом съставиш списъка, искам да знам къде са били дислоцирани в Калифорния и какво са правили в „Пустинна буря“. Какви задачи са изпълнявали, такива неща. Ще се справиш ли?

— Няма проблем.

— Добре. Предполагам, че повечето части има онлайн архиви, уебсайтове, дигитални албуми и тем подобни. Търся имена. Имена на войници, които са участвали в „Пустинна буря“ през деветдесет и първа и на следващата година са били в Лос Анджелис.

— Ясно.

— Хубаво. Мерси, Дейвид.

— Знаеш ли, Хари, няма нужда да ме наричаш с малкото ми име, ако не ти харесва. Свикнал съм да ми викат на фамилия.

Докато го казваше, гледаше компютърния екран.

— Толкова ли е очевидно, а? — попита Бош.

— Просто ти се набива в ушите — отвърна партньорът му. — Нали разбираш, след като толкова време си ми викал Чу.

— Знаеш ли какво, ти само намери каквото ми трябва, и отсега нататък ще ти викам господин Чу.

— Няма нужда. Ще ми кажеш ли обаче защо са ти тия проверки? Какво общо има това с Йесперсен?

— Много общо, надявам се.

И Хари му изложи новата си хипотеза за случая: че Анекс Йесперсен е правила репортаж и е дошла в Лос Анджелис не заради безредиците, а защото е търсила човек от частите на Калифорнийската национална гвардия, които предишната година са били дислоцирани в Персийския залив.

— Какво се е случило там, че я е накарало да тръгне по дирите му? — попита Чу.

— Още не знам — призна Бош.

— Ти какво ще правиш, докато аз работя в тази насока?

— Ще работя по друга. Неколцина от тези хора вече ги има в дневника на убийството. Ще започна оттам.

Изправи се, върна стола си на мястото му, седна зад бюрото си и разтвори дневника на убийството. Преди да започне да преглежда свидетелските показания обаче джиесемът му завибрира.

На дисплея се изписваше името на Хана Стоун. Бош имаше работа и отново набираше инерция. При други обстоятелства щеше да остави да се включи гласовата поща, ала нещо му подсказваше, че трябва да отговори. Хана рядко му звънеше в работно време. Ако искаше да разговаря с него, първо му пращаше есемес, за да види дали е свободен.

Той прие обаждането.

— Хана? Какво има?

— Някаква жена от полицията е в чакалнята — настойчиво зашепна тя. — Иска да поговорим за теб и сина ми.

В гласа ѝ се долавяше страх, граничещ с паника. Хана не знаеше какво става и Бош осъзна, че е логично да се обърнат към нея.

Трябваше да се сети да я предупреди.

— Всичко е наред, Хана. Тя даде ли ти визитката си? Менденхол ли се казва?

— Да. Била детектив от „Полицейски стандарти“ или нещо подобно. Не ми даде визитка. Просто дойде, без преди това да ми се обади.

— Успокой се. Тя е от Бюрото за професионални стандарти и просто трябва да те попита какво знаеш за срещата ми с Шон.

— Какво?! Защо?

— Защото моят началник е подал докладна за случая. В общи линии ме обвинява, че съм вършил нещо лично в работно време. Виж, Хана, няма значение, просто ѝ кажи каквото знаеш. Кажи ѝ истината.

— Сигурен ли си? Тъй де, сигурен ли си, че трябва да разговарям с нея? Тя каза, че не съм длъжна.

— Можеш да разговаряш с нея, но просто ѝ кажи истината. Не ѝ говори неща, които си мислиш, че могат да ми помогнат. Кажи ѝ истината, доколкото ти е известна. Разбираш ли, Хана? Не е сложно.

— Ами Шон?

— Какво Шон?

— Може ли да му направи нещо?

— Не, Хана, това няма нищо общо с него. Става въпрос за мене, не за Шон. Покани я в кабинета си и отговори на въпросите ѝ откровено. Нали така?

— Щом казваш, че няма проблем...

— Да. Няма. Не се бой. Знаеш ли какво, обади ми се, след като тя си тръгне.

— Не мога, имам часове. Ще се събере опашка, докато приказвам с нея.

— Тогава бързо приключи с Менденхол и ми се обади, след като наваксаш с пациентите си.

— Защо просто не вечеряме заедно?

— Чудесна идея. Обади ми се или пък аз ще ти се обадя и ще се уговорим къде да се срещнем.

— Добре, Хари. Вече се чувствам по-добре.

— Хубаво. До скоро тогава.

Затвори и се върна към дневника на убийството. Чул половината от разговора, партньорът му го прекъсна от бюрото си.

— Значи не се отказват, а?

— Още не. Менденхол насрочи ли ти среща?

— Не, не ми се е обаждала.

— Спокойно, ще ти се обади. Ако не друго, май е много педантична.

Хари прелисти следствените материали и препрочете показанията на Франсис Джон Даулър, боеца от Калифорнийската национална гвардия, който открил трупа на Анеке Йесперсен на уличката край Креншоу. Материалът представляваше транскрипция на телефонен разговор, проведен от Гари Харъд, детектива от Спецчастта за разследване на престъпления, извършени по време на безредиците. Бош и Едгар така и не бяха имали възможност да разпитат Даулър през първата нощ от разследването. Харъд разговарял с него по телефона пет седмици след убийството. Даулър вече се бил завърнал към цивилния живот в градчето Мантека.

В доклада за разпит на свидетел и показанията се посочваше, че Даулър е два̀сет и седем годишен и работи като тираджия. Служел в Калифорнийската национална гвардия от шест години и бил разпределен в 237-а транспортна рота, дислоцирана в Модесто.

Във вените на Бош се освободи адреналин. Модесто. Десет години след убийството от Модесто се беше обадил някой, представил се като Алекс Уайт.

Завъртя се на стола си и съобщи информацията за 237-а рота на Чу, който отговори, че вече знаел: тя била една от трите части на Националната гвардия, участвали и в потушаването на безредиците в Лос Анджелис, и в „Пустинна буря“.

— Имаш двеста трийсет и седма в Модесто и две хиляди шестстотин шейсет и осма във Фрезно — прочете от компютъра си партньорът му. — И двете са транспортни роти, главно шофьори на камиони. Третата е двеста и седемдесета в Сакраменто. Това е военна полиция.

След като чу за шофьорите на камиони, Хари почти престана да го слуша. Мислеше за камионите, с които са превозили цялото пленено оръжие, за да го унищожат в саудитската пустиня.

— Да се съсредоточим върху двеста трийсет и седма. От нея е човекът, който е открил трупа. Какво друго намери за тях?

— Засега не е много. Служили дванайсет дни в Лос Анджелис. Съобщава се само за един ранен — останал в болница през нощта с мозъчно сътресение, след като някой го ударил с бутилка.

— А за „Пустинна буря“?

Чу посочи екрана.

— В момента съм на това. Ще ти прочета описанието на дейността им по време на войната. „Шейсет и двамата войници от двеста трийсет и седма рота бяха мобилизирани на двацети септември хиляда деветстотин и деветдесета година. Бойната част пристигна в Саудитска Арабия на трети ноември. По време на операциите «Пустинен щит» и «Пустинна буря» тя транспортира двацети и един хиляди тона товар и петнайсет хиляди военнослужещи и военнопленници и измина безаварийно един милион триста четирийсет и седем хиляди километра. Ротата се завърна в Модесто без нито една жертва на двацети и трети април хиляда деветстотин деветдесет и първа година“. Разбираш ли какво имам предвид? Тия хора са шофьори на камиони и автобуси.

Известно време Бош размишлява над тези сведения и статистики. После заяви:

Трябва да намерим имената на тия шейсет и двама.

— Работя по въпроса. Ти се оказа прав. Всяка част си има аматьорски уебсайт и архив. Нали разбираш, публикации във вестниците, какво ли не. Обаче не открих списъци с имена от деветдесет и първа и деветдесет и втора. Тук-там само се споменава за отделни хора. Например в момента един гвардеец от онова време е шериф на окръг Станислаус. И освен това се кандидатира за Конгреса.

Хари завъртя стола си и погледна екрана на Чу. Видя снимка на мъж със зелена шерифска униформа, който държеше табела с надпис „Дръмънд — конгресмен!“ Това уебсайтът на двеста трийсет и седма рота ли е?

— Да. Пише, че Дж. Дж. Дръмънд служил от девет-десета до деветдесет и осма. Значи трябва да е...

— Чакай малко... Дръмънд... това име май ми е познато.

Опита се да се сети откъде и насочи мислите си към онази нощ на уличката. Множество бойци, които стояха на пост и ги зяпаха. В ума му проблесна бегъл спомен за лице и име и той щракна с пръсти.

— Дръмъра. Това е оня, на когото викаха Дръмъра. Той беше там оная нощ.

— Е, сега Дръмънд е шериф — отбеляза партньорът му. — Сигурно ще може да ни помогне с имената.

Хари кимна.

— Възможно е. Но първо ще изчакаме да проучим нещата по-добре.

21.

Бош включи компютъра си и отвори карта на Модесто, за да получи по-добра географска представа къде е Мантека, родният град на Франсис Даулър, спрямо базата на 237-а рота.

И двете градчета се намираха в сърцето на долината Сан Хоакин, по-известна като Централната долина, най-богатия селскостопански район в щата. Месо, плодове, ядки, зеленчуци — всичко, което слагаха на масата в Лос Анджелис и повечето краища на Калифорния, идваше оттам. Както и част от виното на същата тази маса.

Модесто беше център на окръг Станислаус, а Мантека се намиреше точно отгатакъ северната граница, в окръг Сан Хоакин, чийто пък център бе Стоктън, най-големият град в Долината.

Хари не познаваше тези места. Почти не беше ходил в Централната долина, освен на път за Сан Франциско или Оукланд. Но знаеше, че от шосе 5 се усеща миризмата на оборите край Стоктън много преди човек да стигне до тях. Освен това можеше да отбиеш в почти всеки изход от шосе 99 и бързо да намериш сергия за плодове или зеленчуци с продукцията, която да затвърди убеждението ти, че живееш на правилното място. Тъкмо долината Сан Хоакин до голяма степен превръщаше Калифорния в „Златния щат“.

Бош се върна към показанията на Франсис Даулър. Въпреки че откакто бе поел следствието вече ги беше чел поне два пъти, ги препрочете в търсене на някой пропуснат детайл.

Аз, долуподписаният Франсис Джон Даулър (род. 21/7/1964), бях мобилизиран в 237-а рота на Калифорнийската национална гвардия и на 1 май 1992 г., петък, се намирах с нея в Лос Анджелис. Моята бойна част имаше за задача да обезопаси и охранява основни пътни артерии по време на гражданските безредици след оправдаването на полицаите за побоя над Родни Кинг. През нощта на 1 май моята част беше дислоцирана на Креншоу Булевард от Флорънс Авеню до Слаусън Авеню на север. Бяхме пристигнали в района късно вечерта, след като той вече значително беше пострадал от грабители и подпалвачи. Аз охранявах кръстовището на Креншоу и Шейсет и седма улица. Към

22.00 се отдалечих в една съседна уличка до магазина за автомобилни гуми, за да се облекча. Тогава забелязах труп на жена, просната до стената на една опожарена сграда. Не видях никого на уличката и не познавах жертвата. Стори ми се, че е застреляна. Уверих се, че е мъртва, като проверих за пулс на ръката ѝ, и след това отидох при радиста Артър Фогъл и му казах да се свърже с прекия ни началник, серж. Юджийн Бърстин, и да му съобщи за трупа на уличката. Серж. Бърстин дойде и направи оглед на трупа и уличката, след което уведоми по радиостанцията отдел „Убийства“ в ЛАПУ. Аз се върнах на поста си и по-късно се преместих нататък по Флорънс Авеню, когато на това кръстовище се наложи да бъде овладяна тълпа разгневени местни жители.

Това е пълно, вярно и точно изложение на моите действия в нощта на 1 май 1992 г., петък, за което свидетелствам с подписа си.

Бош си записа в бележника имената Франсис Даулър, Артър Фогъл и Юджийн Бърстин под името Дж. Дж. Дръмънд. Сега поне разполагаше с четирима от шейсет и двамата войници от набор 1992-ра в 237-а рота. Впери очи в показанията на Даулър, докато обмисляше какъв да е следващият му ход.

И тогава забеляза реда, отпечатан в долния край на страницата. Това беше факс. Хари разбра, че Гари Харъд е записал показанията и ги е пратил за одобрение и подпис на Даулър по факс. И че Даулър е върнал документа по същия начин. Данните за факса в долния край на страницата съдържаха телефонен номер и фирма: Козгроув Агрикълчър, Мантека, Калифорния. Бош предположи, че Даулър е работил там.

— Козгроув — произнесе той.

Същото име фигурираше в представителството на „Джон Диър“, откъдето преди десет години се бе обадил Алекс Уайт.

— Да, и аз го намерих — обади се зад него Чу.

Бош рязко се завъртя.

— Какво си намерил?

— Козгроув. Карл Козгроув. Служил е в ротата. Има го на няколко снимки. Явно е някаква голяма клечка там.

Хари осъзна, че са се натъкнали на връзка.

— Метни ми линка, моля те.

— Дадено.

Бош отново се обърна към компютъра си и зачака да получи имейла.

— Уебсайта на двеста трийсет и седма рога ли гледаш? — попита той.

— Да. Имат разни неща чак от времето на безредиците и „Пустинна буря“.

— А списък на личния състав?

— Няма списък, обаче в тия материали има имена и снимки. Например Козгроув.

Имейлът пристигна. Бош бързо го отвори и клики а върху линка.

Чу имаше право. Уебсайтът изглеждаше аматьорски, меко казано. Шестнайсетгодишната му дъщеря правеше по-хубави уебстраници за училищните си презентации. Този явно беше създаден преди години, когато уебсайтовете бяха ново културно явление. И не си бяха направили труда да осъвременят графиката и дизайна му.

Основното заглавие го представяше като „Официален уебсайт на бойната 237-а рота“. Отдолу бяха девизът и емблемата на ротата — думите „Карай напред“ и военен камион.

По-нататък имаше блокове информация за текущи учения и развлекателни дейности на ротата. Както и линкове за контакт с уебадминистратора или за групови дискусии. Един от линковете гласеше „История“ и Бош кликна върху него.

Това го прехвърли към блог, отразяващ дващсет години успехи на ротата. За щастие я бяха свиквали рядко и на големи промеждутъци, затова не му отне много, докато стигна до началото на 90-те години. Тези информации очевидно бяха качени на сайта при създаването му през 1996-а.

Имаше кратък разказ за участието ѝ в овладяването на безредиците в Лос Анджелис, ала текстът не съдържаше нищо, което Бош вече да не знае. С него обаче вървяха няколко снимки на бойци от 237-а рота, охраняващи позиции в Южен Лос Анджелис. Споменаваха се и неизвестни му имена. Той ги преписа в бележника си и продължи да скролва надолу.

Когато стигна до подвизите на ротата по време на „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“, пулсът му се ускори, защото видя фотоси като онези в репортажите на Анеке Йесперсен. Базата им се намирала в Дахран, в непосредствена близост до казармата, ударена от иракска

ракета „Скъд“. Транспортната рота превозвала войници, цивилни и военнопленници по главните пътища между Кувейт и Саудитска Арабия. Имаше и осем снимки на бойци от на 237-а на круизния кораб, закотвен в Персийския залив.

Тук се натъкна на още имена и продължи да ги преписва в бележника си, като си мислеше, че има голяма вероятност личният състав да не се е променил много от Войната в Залива до лосанджелиските събития. Бойците от военните снимки най-вероятно бяха пратени в Лос Анджелис през 1992-ра.

Група фотоси показваха неколцина бойци от ротата на кораба „Сауди Принсес“ по време на отпуск по болест. Или волейболен отбор, участващ в турнир по плажен волейбол. Повечето обаче бяха на видимо пияни мъже, позиращи пред обектива с шишета бира в ръка.

Бош се вцепени, когато прочете имената под една от фотографиите — четирима мъже на дъсчена палуба край корабен басейн. Бяха голи до кръста, държаха бутилки бира и показваха знака на мира. Мокрите им плувки всъщност бяха камуфлажни панталони с отрязани крачоли. Изглеждаха адски пияни и бяха силно почернели от слънцето. Отдолу бяха написани имената им: Карл Козгроув, Франк Даулър, Крие Хендерсън и Реджи Банкс.

Хари вече имаше още една връзка. Реджи Банкс, беше човекът, който преди десет години продал косачка на Алекс Уайт. Той записа новите имена в бележника си и подчерта три пъти това на Банкс.

Уголеми снимката на екрана и отново се вгледа в нея. Трима от мъжете — всички без Козгроув имаха еднакви татуировки на дясното рамо. Камион ротната емблема. После забеляза, че вдясно зад тях лежи съборена кофа за смет, от която по палубата са се разсипали шишета и кенове. Докато се взираше във фотографията, се сети, че я е виждал и преди. Същата сцена от друг ъгъл.

Отвори нов прозорец на екрана и влезе в мемориалния уебсайт на Анеке Йесперсен. Там кликна върху линка със снимките ѝ от „Пустинна буря“. Бързо ги прегледа, докато стигна до шестте фотоса от круизния кораб. На третия се виждаше корабният басейн. Един санитар изправяше съборена кофа за смет.

Като превключваше от прозорец на прозорец и 01 снимка на снимка, Хари сравни конфигурацията на пръснатите по палубата шишета, кенове и опаковки. Оказа се абсолютно еднаква. Това

категорично означаваше, че Анеке Йесперсен е била на круизния кораб едновременно с бойците от 237-а рота. За да се увери окончателно, Бош съпостави и други особености на фотосите. И на двата забеляза един и същи спасител в кабинката до басейна, с една и съща шапка с увиснала широка периферия и намазан с цинкова паста нос. На един шезлонг до ъгъла на басейна се печеше жена по бикини, потопила дясната си ръка във водата. И накрая, барманът под сламения навес. С една и съща крива цигара зад ухото.

Снимката на Анеке беше направена броени минути преди или след онази от уебсайта на 237-а рота. Нямаше съмнение, че журналистката е била там едновременно с тях.

Твърди се, че полицейската работа е деветдесет и девет процента скука и един процент адреналин — моменти на яростно напрежение, чийто изход е на живот и смърт. Бош не знаеше дали новото му разкритие е на живот и смърт, но усещаше яростното напрежение на момента. Бързо изтегли чекмеджето на бюрото и извади лупата си. После прелисти страниците на дневника на убийството, докато стигне до прозрачния джоб с контактните копия и снимките във формат дваайсет на дваайсет и пет сантиметра, проявени от четирите ролки, които бяха открили в елека на Анеке Йесперсен.

Фотосите бяха само шестнайсет, всички надписани отзад с номера на филма. Хари предполагаше, че следователите са избрали и проявили на случаен принцип по четири снимки от всеки филм. Той припряно започна да ги преглежда, като сравняваше бойците от тях с четиримата мъже на борда на „Сауди Принсес“. Търсенето му се увенча с успех едва на третия филм. И четирите кадъра показваха войници, строени, за да се качат на камион край стадиона „Колисиъм“. В центъра на фокуса обаче явно стоеше висок добре сложен мъж, който приличаше на Карл Козгроув от фотографията до басейна на круизния кораб.

Бош внимателно ги проучи с лупата, ала не можеше да е сигурен. Мъжът от снимката на Йесперсен носеше каска и не гледаше към обектива. Детективът разбираше, че ще се наложи да даде фотосите, контактните копия и негативите във фотолабораторията, за да ги анализират с по-съвършени методи от неговата лупа.

Хвърли последен поглед на снимката на 237-а рота и забеляза името на фотографа, отпечатано е малки букви отдясно:

Снимка: Дж. Дж. Дръмънд.

Подчерта Дръмънд в своя списък и се замисли за това съвпадение. От следствените материали вече имаше три имена — Банкс, Даулър и Дръмънд. И тримата се бяха намирали край басейна на „Сауди Принесе“ едновременно с фоторепортерката Анеке Йесперсен. На другата година единият от тях щеше да открие трупа ѝ на задна уличка в раздирания от безредици Лос Анджелис. Друг щеше да отведе Бош при тялото, а десет години по-късно трети щеше да се обади, за да се поинтересува за хода на разследването.

Следващата връзка се въртеше около Козгроув. Детективът знаеше, че през 1991-ва той е бил на кораба, а на другата година явно е участвал в потушаването на безредиците в Лос Анджелис. Името му се появяваше във фирмата, от която идваше факсът с показанията на Франсис Даулър, и в представителството на „Джон Диър“, в което беше работил Реджи Банкс.

Във всяко разследване настъпва момент, в който нещата започват да застават по местата си и интензивността на фокуса се нажежава до бяло. Същото се случваше и сега. Бош разбираше какво трябва да направи и къде да отиде.

— Дейвид? — повика партньора си той, без да откъсва поглед от образа на компютърния екран. Четирима пияни мъже под палещото слънце, щастливи, че са далеч от страха и непредсказуемостта на войната.

— Да, Хари?

— Престани.

— Какво да престана?

— Престани да се занимаваш с това.

— Какво искаш да кажеш? Защо?

Бош завъртя монитора, за да покаже снимката на Чу, и го погледна.

— Тия четиримата — посочи той. — Започни с тях. Провери ги. Открий ги. Научи всичко възможно за тях.

— Добре, Хари. Ами шериф Дръмънд? Да се свържем ли с него за тези хора?

Бош се замисли, после каза:

— Не. Включи и него в списъка.

Чу го погледна изненадано.

— И него ли искаш да проверя?!

Хари кимна.

— Да. И гледай никой да не усети.

Бош се изправи, излезе от кабинката и тръгна по централната пътека към кабинета на началник-отдела. Вратата беше отворена и лейтенантът пищеше в разтворена папка на бюрото си. Детективът почука по касата и О'Тул вдигна глава. Поколеба се, после му даде знак да влезе.

— Отбелязвам за протокола, че идваш по собствено желание. Без тормоз и принуда.

— Отбелязано е.

— Какво мога да направя за теб, детектив?

— Искам да подам молба за отпуската. Мисля, че имам нужда от време, за да премисля нещата.

О'Тул не отговори веднага — явно се боеше да не се хване в някакъв капан.

— Кога искаш да излезеш?

— Другата седмица — отвърна Бош. — Знам, че е петък и го съобщавам в последния момент, но партньорът ми може да поеме всичките ни текущи дела, а и вече подготвя един гастрол с Триш Олмънд.

— Ами убийството на Снежанка? Не ме ли убеждаваше преди няма и два дни, че нищо не можело да ти попречи да продължиш да работиш по него?

Бош разкаяно кимна.

— Ами да, но в момента положението се поуспокои. Чакам някои резултати.

О'Тул също кимна, сякаш още отначало е знаел, че Хари ще стигне до задънена улица.

— Нали ти е ясно, че това няма да отмени вътрешното разследване?

— Да. Просто имам нужда да се махна, да помисля за приоритетите си.

Бош виждаше, че лейтенантът се опитва да скрие самодоволната си усмивка. Нямахше търпение да се обади на десетия етаж и да

докладва, че Хари повече няма да създава проблеми, че блудният детектив най-после е съзрял светлината и се е върнал в стадото.

— Значи искаш да си вземеш една седмица, така ли?

— Да, само една — потвърди Бош. — Събрали са ми се два месеца отпуска.

— При други обстоятелства нямаше да се съглася без предупреждение, но в този случай ще направя изключение. Можеш да си вземеш отпуска, детектив. Ще си отбележа.

— Благодаря, господин лейтенант.

— Би ли затворил вратата на излизане?

— С удоволствие.

Бош го остави на спокойствие да се обади на началника на полицията. Когато се върна на работното си място, вече имаше план как да се погрижи за нещата вкъщи, докато го няма.

22.

„Ка Дел Соле“ беше станало любимото им място. Срещаха се там по-често, отколкото където и да е другаде в града. Изборът им се основаваше на романтика, вкус — и двамата харесваха италианската кухня — и цена, но главно на удобство. Ресторантът в Северен Холивуд се намираше на еднакво разстояние като време и трафик от домовете и службите им, с известно предимство за Хана Стоун.

Предимство или не, Бош стигна пръв и го настаниха в обичайното им сепаре. Хана го бе предупредила, че може да закъснее, защото часовете ѝ във възстановителния център в Панорама Сити се изместили след непредвидения разговор с Менденхол. Хари си носеше работа и нямаше нищо против да почака.

До края на работния ден в „Неприключени следствия“ Дейвид Чу бе успял да състави кратки предварителни биографии на петимата, към които Бош искаше да насочи вниманието си. Като използваше публични и служебни бази данни, за два часа Чу събра толкова информация, колкото преди двацет години Хари щеше да намери за две седмици.

За всеки от петимата имаше по няколко страници. Бош ги носеше в папка, наред с разпечатки на снимките, направени от Дръмънд и Анеке Йесперсен на борда на „Сауди Принсес“, както и превод на публикувания в „Берлингске Тидене“ репортаж с нейни фотографии.

Отвори папката и препрочете статията. Носеше дата 11 март 1991-ва, почти две седмици след края на войната и началото на мироопазващата операция. Публикацията беше кратка — просто пояснителен текст към фотосите. Поради използваната елементарна програма за превод, която не улавяше граматичните нюанси и стила, на английски материалът звучеше тромаво и грапаво.

Наричат го „Плаващия хотел“, но няма съмнение това боен кораб. Луксозният лайнер „Сауди Принсес“ никога не напуска пристанището, но винаги има строга охраната. Британският

плавателен съд е нает от Пентагона и временно се използва за отдих и възстановяване на американски военни от операция „Пустинна буря“.

Мъже и жени служещи в Саудитска Арабия от време на време получават тридневни отпуски и след примирието търсенето на лайнера е много огромно. „Принсес“ е единствено място в консервативния Персийски залив, където военни могат да употребяват алкохол, правят приятелства и не обличат камуфлажна униформа.

Корабът е закотвен в пристанището и строго охраняван от въоръжени и униформени морски пехотинци. (Пентагонът моли журналистите, които посещават, не могат да разкриват точното му местонахождение.) Но на борда няма униформи и животът е вечен празник. Има две дискотеки, десет денонощни барове и три басейни. Военните, които дислоцирани в района седмици и месеца и са избегнали ракети „Скъд“ и куршуми на иракчаните, разполагат със седемдесет и два часа за забавление, пиене и флирт с другия пол — всички от нещата, забранени в лагер.

„За три дни ние пак сме цивилни — казва Брайън Бентли, двайсет и две годишен войник от Форт Лоудърдейл, Флорида. — Миналата седмица участвах в престрелка в столицата Кувейт. Днес си пия биричката с приятели. Това с нищо не можеш да го замениш“.

Алкохолът в барове и около басейн се лее свободно. Победата на Съюзниците е чест празник. Мъже на корабния борд са повече от жени в съотношение петнайсет към едно, отразяващо състава на американската войска в Залива. И не само мъжете на „Сауди Принсес“ биха искали да е по-голямо равенство в процентите.

„Откакто съм тук, не ми се е налагало сама да си плащам пиенето — казва Шарлот Джексън, военнослужеща от Атланта, Джорджия. — Обаче постоянните свалки на момчетата започват да ми писват. Ще ми се да си бях взела хубава книга за четене. Сега щях да съм си в каютата“.

Въз основа на думите на Брайън Бентли за участието му в престрелка Бош реши, че репортажът е написан близо седмица преди да го публикуват в „Берлингскс Тидене“. Това означаваше, че Анеке Йесперсен сигурно е била на борда някъде през първата седмица на март.

До този момент не беше обръщал особено внимание на материала за „Сауди Принсес“. Ала положението се променяше с

установената връзка между журналистката и бойците от 237-а рота на кораба. Той разбираше, че се е натъкнал на двама потенциални свидетели.

Извади джиясема си и набра номера на Чу. Отсреща се включи гласова поща. Партньорът му вече си беше тръгнал от работа и Бош предположи, че си е изключил телефона. Остави му съобщение, като говореше тихо, за да не смуцава другите клиенти в ресторанта.

— Дейв, аз съм. Искам да ми провериш две имена. Открих ги в репортаж от деветдесет и първа, ама какво пък, по дяволите, дай да опитаме. Първото е Брайън Бенгли от Форт Лодърдейл, Флорида. Второто е Шарлот Джексън. Пише, че била от Атланта. И двамата са военнослужещи и са участвали в „Пустинна буря“. Не знам в кои войски, не се казва в статията. По онова време Бенгли е бил на двайсет и две, значи сега е на четирийсет и две-три. Възрастта на Джексън не е посочена, но може да е между трийсет и девет и петдесет, да речем. Виж какво ще намериш и ми се обади. Мерси, партньоре.

Затвори и погледна към входа на ресторанта. Все още нямаше и следа от Хана Стоун. Изпрати кратък есемес на дъщеря си, за да я попита дали си е взела нещо за ядене, после се върна към папката.

Прелисти събраните от партньора му биографични материали за петимата бойци. Четири от тях започваха със снимки, взети от шофьорските им книжки. Тази на Дръмънд липсваше, защото бе служител на закона и в база данните на Управлението за автомобилен транспорт нямаше информация за него. Бош се спря на сведенията за Кристофър Хендерсън. До снимката Чу с големи букви беше написал: „ПОЧИНАЛ“.

Хендерсън останал жив по време на „Пустинна буря“ и безредиците в Лос Анджелис като гвардеец в бойната 237-а рота, ала загинал в сблъсък с въоръжен крадец в популярния ресторант „Стиърс“ в Стоктън, където работел като управител. Чу бе приложил вестникарски репортаж, в който се казваше, че Хендерсън бил нападат, след като останал сам и затварял заведението.

Въоръжен мъж със ски маска и дълъг шлифер го принудил да влезе обратно в ресторанта. Случайно минаващ мотоциклетист станал свидетел на инцидента и се обадил в полицията, но когато пристигнали, ченгетата заварили входната врата отключена и Хендерсън мъртъв. Бил екзекутиран, застанал на колене в хладилното

помещение. Сейфът в кабинета на управителя, където нощем държали оборотните пари, бил отворен и празен.

В публикацията пишеше, че Хендерсън се канел да напусне работата си в Стоктън и да отвори собствен ресторант в Мантека. Така и не успял. Според събраните от Чу сведения в интернет убийството не било разкрито и стоктънската полиция дори не идентифицирала заподозрени.

Биографичните данни за Джон Джеймс Дръмънд бяха много по-подробни, защото шерифът беше публична личност. Постъпил в Шерифското управление на окръг Станислаус през 1990-а и уверено се издигнал, докато през 2006-а предизвикал тогавашния шериф и спечелил крайно оспорваните избори. През 2010-а бил преизбран за втори мандат, а сега се целел във Вашингтон. Кандидатирал се за Конгреса с надеждата да представлява областта, обхващаща окръзите Станислаус и Сан Хоакин.

В разпространената онлайн политическа биография от първото му кандидатиране за шериф Дръмънд се описваше като преуспяло местно момче. Израснал само с майка си в Грейшиада Парк, квартал на Модесто. Минал през всички стъпала на Шерифското управление, дори по едно време бил пилот на единствения им хеликоптер, но издигането му се дължало на изключителните му организаторски способности. Обявяваха го за военен герой, участвал в „Пустинна буря“ като боец от Националната гвардия. По време на безредиците в Лос Анджелис през 1992-ра бил ранен от грабители, докато охранявал магазин за облекло.

На Бош му хрумна, че Дръмънд е единственият пострадал от 237-а рота в безредиците. Метнатата навремето бутилка можеше да е едно от дребните неща, които сега го изстрелваха към Вашингтон. Освен това му направи впечатление, че той вече е служел в шерифството, когато са го мобилизирали е гвардията в Персийския залив и после в Лос Анджелис.

В хвалебствената предизборна биография се посочваше и че по време на мандата на Дръмънд престъпността в окръг Станислаус рязко намаляла. Всичко това бяха само политически приказки и Хари продължи нататък със сведенията за четирийсет и шест годишния жител на Мантека Реджиналд Банкс.

Банкс работел от осемнайсет години като продавач в представителството на „Джон Диър“ в Модесто. Женен, с три деца. Получил степен „специалист“ в Модесто Джуниър Колидж.

При тази по-задълбочена проверка Чу също беше открил, че освен присъдата за шофиране в нетрезво състояние Банкс бил арестуван за същото още два пъти, което останало без последици. Бош също забеляза, че той е получил присъдата след арест в окръг Сан Хоакин, където се намирал Мантека. Двата му ареста в съседния окръг Станислаус обаче не бяха довели до повдигане на обвинение. Детективът се зачуди дали с това няма нещо общо фактът, че са бойни другари с шерифа на окръг Станислаус.

Следваше информацията за Франсис Джон Даулър, чиято биография не се различаваше съществено от тази на неговото приятелче Банкс. Роден, израснал и все още живеещ в Мантека, той следвал в стоктънския Сан Хоакин Вали Колидж, но не успял да завърши.

Бош чу тих кикот, вдигна поглед и видя усмихнатото лице на Пино, техния обичаен келнер.

— Какво има? — попита Хари.

Зачетох се във вашите документи, извинявайте.

Детективът погледна разпечатката за Даулър, после пак се обърна към Пино. Роденият в Мексико сервитьор се представяше за италианец, понеже работеше и италиански ресторант.

— Няма нищо, Пино. Но какво му е смешното?

Келнерът посочи най-горния ред.

— Тук пише, че бил роден в Мантека. Това му е смешното.

— Защо?

— Мислех, че знаете испански, господин Бош.

— Съвсем малко. Какво означава „мантека“?

— Мазнина. Мас.

— Наистина ли?

— Si.

Бош сви рамене.

— Когато са кръщавали мястото, сигурно са си мислели, че звучи добре. Сигурно не са знаели.

— Къде е тоя град, дето се казва Мас? — поинтересува се Пино.

— На север отгук. На около пет часа път.

— Ако идете там, направете ми една снимка. „Добре дошли в Мас“.

Засмя се и тръгна към клиенти на друга маса. Хари си погледна часовника. Хана закъсняваше вече с половин час. Когато извади джиесема си, за да ѝ се обади и да провери какво става, установи, че дъщеря му е отговорила на есемеса с лаконичното „поръчах си пица“. Това означаваше пица втора вечер подред, докато той уж е на романтична вечеря със салата, паста и вино. Отново го обзеха угризения. Явно не беше способен да е онзи баща, какъвто знаеше, че трябва да бъде. Угризенията му прераснаха в гняв към самия него и това го изпълни с решимост да каже всичко, което възнамеряваше, на Хана — стига тя изобщо да се появеше.

Реши да ѝ даде още десет минути и се върна към работата си.

Даулър бил на четирийсет и осем години, точно през половината от които работел в „Козгроув Агрикълчър“. В графата за длъжност пишеше „транспортни услуги“ И Бош се зачуди дали това означава, че още е тираджия.

Също като на Банкс, в досието му фигурираше арест за шофиране в нетрезво състояние в окръг Станислаус, останал без съдебни последици. Освен това имаше издадена заповед за арест заради неплатени глоби за неправилно паркиране в Модесто, която чакаше в компютъра от четири години. Това щеше да е напълно разбираемо, ако живееше в окръг Лос Анджелис, където в компютъра отлежаваха хиляди такива заповеди. Докато някой полицай не спреше издирваната личност и не провереше името ѝ в системата. Ала на Бош му се струваше, че малък окръг като Станислаус би трябвало да разполага с достатъчно хора и време, за да издирва местните закононарушители. Явно връзките от „Пустинна буря“ и други места закриляха бившия боец от 237-а рота — поне в окръг Станислаус.

Тази очертаваща се схема обаче се губеше напълно в сведенията за Карл Козгроув. И той бил роден в Мантека, също четирийсет и осем годишен, но приликата с другите от папката свършваше с възрастта и службата в 237-а рота. Козгроув нямаше арести, имаше бакалавърска степен по селскостопански мениджмънт от Калифорнийския университет в Дейвис и беше президент и генерален директор на „Козгроув Агрикълчър“. В публикация от 2005-а на изданието „Калифорнийски производител“ се посочваше, че фирмата притежава

около осемстотин хиляди декара ниви, градини и пасища в Калифорния. Занимавала се с фермерство и била един от най-големите доставчици на говеждо, бадеми и грозде в щата. И не само това, но произвеждала дори вятърна енергия. Карл Козгроув превърнал голяла част от пасбищата си във вятърни паркове и имал двойна печалба от електропроизводство и говеждо.

Що се отнасяше до личния му живот, статията го описваше като отдавна разведен със страст към бързи коли, хубави вина и фини жени. Живеел в имение до Салида в западния край на окръг Станислаус, имението било заобиколено от бадемова гора и имало хеликоптерна площадка, за да може Козгроув бързо да стига по въздух до който и да е от другите си имоти, например мезонет в Сан Франциско и ски хижа в Мамът.

Класическата история за богатия наследник. Козгроув управляваше фирма, която създал през 1955-а баща му Карл Козгроув-ст., започвайки с двеста и петдесет декара ферма за ягоди и една сергия за плодове. Вече седемдесет и шест годишен, той все още бил председател на директорския борд, но преди десет години предал юздите на сина си. Публикацията се фокусираше върху това как Карл-старши подготвил своя наследник за бизнеса и се погрижил синът му да покрие всичките му аспекти — от отглеждане на говеда до напояване и винарство. И пак тъкмо старецът настоявал синът да отдава дължимото на обществото по най-различни начини, например с дванайсетгодишна служба и Калифорнийската национална гвардия.

Статията обаче отдаваше на Карл-младши издигането на половинвековната семейна фирма до нови висоти и впускането ѝ в смели нови начинания, главно с вятърните паркове, произвеждащи зелена енергия, и разрастването на веригата ресторанти „Стиърс“, която вече имала шест заведения из цялата Централна долина. Материалът завършваше със следното изречение: „Козгроув най-много се гордее с факта, че клиентите на който и да е от ресторантите «Стиърс» не могат да си поръчат обяд или вечеря, без да изядат или изпия нещо, произведено от неговата огромна компания“.

Бош препрочете последното изречение два пъти. То доказваше нова връзка между бойците от снимката на борда на „Сауди Принсес“. Оказваше се, че Кристофър Хендерсън е бил управител на един от

ресторантите на Карл Козгроув — до убийството му в същото заведение.

Под репортажа в „Калифорнийски производител“ имаше бележка от Чу: „Направих проверка и на таткото. Починал през 2010 г. — от естествена смърт. Оттогава Младши сам командва парада“.

Хари го изтълкува в смисъл, че Карл Козгроув е наследил пълния контрол над „Козгроув Агрикълчър“ и неговите многобройни клонове. Това го правеше истински цар на долината Сан Хоакин.

— Здравсти. Извинявай.

Бош вдигна поглед и видя, че Хана Стоун влиза в сепарето. Тя седна до него, целуна го по бузата и каза, че умираше от глад.

23.

Преди да поговорят за Менденхол и да разкажат как е минал денят им, двамата изпиха по чаша червено. Хана заяви, че имала нужда от няколко минути релаксация, преди да преминат към сериозни въпроси.

— Хубаво е — похвали тя поръчаното от Бош вино, пресегна се и завъртя бутилката, за да прочете етикета. После се усмихна.

— „Modus operandi“ — естествено, че ще поръчаш нещо такова.

— Разкри ме.

Хана отпи още една глътка, вдигна салфетката от скута си и ненужно я нагласи отново. Бош беше забелязал, че го прави често, когато са на ресторант и стане дума за сина ѝ.

— Детектив Менденхол ми каза, че в понеделник щяла да разговаря с Шон.

Той кимна. Не се изненадваше, че следователката ще ходи в Сан Куентин. Донякъде го учудваше само това, че е съобщила на Хана, защото при провеждане на разследване не бива да разкриваш на един разпитван намеренията си спрямо друг, дори да са майка и син.

— Няма значение, че ще ходи там — отвърна той. Шон не е длъжен да разговаря с нея, ако не желае. Но ако все пак реши да се срещне с Менденхол, трябва да ѝ каже само...

Хари млъкна, внезапно проумял какво навярно се опитва да постигне следователката.

— Какво има? — попита Хана.

— Прикриването винаги е по-лошо от първоначалното престъпление.

— Какво имаш предвид?

— Това, че ти е споменала за предстоящото си посещение в Сан Куентин. Може да го е направила, защото знае, че ще ми съобщиш. Така ще види дали ще се опитам да предупредя Шон и да го инструктирам какво да говори или да му кажа да не се съгласява на среща с нея.

Тя се намръщи.

— Не ми се стори подъл човек. Всъщност се държеше доста директно. Останах с впечатлението, че не е особено радостна от замесването ѝ в нещо, което е политически инспирирано.

— Тя ли се изрази така?

Хана се замисли.

— Възможно е аз първа да съм го намекнала, обаче за нея не беше нищо ново. Каза ми, че анализираше мотивите зад самата докладна. Това си го спомням със сигурност. Дойде от нея, не от мен.

Бош кимна. Предполагаше, че Менденхол е имала предвид О'Тул като автор на докладната. Може би трябваше да ѝ има доверие, че ще види нещата такива, каквито са.

Пино им сервира поръчаните салати „Цезар“ и те прекратиха дискусията за вътрешното разследване. След малко Хари насочи разговора в друга посока:

— Другата седмица заминавам на почивка.

— Наистина ли? Защо не ми каза? Можех да си взема отпуска. Освен ако... целта ти не е била тъкмо такава — искал си да останеш сам.

Бош знаеше, че тя ще стигне до това заключение или поне ще го допусне.

— Отивам по работа. Заминавам за централната част на щата. Модесто, Стоктън и едно градче на име Мантека.

— Със Снежанка ли е свързано?

— Да. О'Тул категорично нямаше да одобри такава командировка. Той не иска да разкрие убийството. Затова ще използвам отпуската си. За своя сметка.

— И без партньор, така ли? Хари, това не е...

Бош поклати глава.

— Няма да правя нищо опасно. Просто ще поговоря с някои хора, ще наблюдавам други. Отдалече.

Тя пак се намръщи. Явно не ѝ харесваше. Той продължи, преди тя да успее да повдигне ново възражение.

— Какво ще кажеш да отседнеш вкъщи при Мади, докато се върна?

Ясно видя изненадата на лицето ѝ.

— Преди Мади спеше при една своя приятелка, чиято майка предлагаше да се грижи за нея, обаче в момента с момичето нещо не са

в добри отношения. Неловко е така. Мади винаги настоява, че може да остане и сама, обаче тая идея не ми се струва добра.

— На мен също. Само че не знам, Хари. Питал ли си Мади?

— Още не. Ще ѝ кажа тази вечер.

— Не можеш да ѝ „кажеш“. Трябва да е и нейно решение.

Попитай я.

— Виж, знам, че тя те харесва и че си приказвате.

— Не си приказваме, приятелки сме във фейсбук.

— Добре де, за нея това е едно и също. Днешните хлапетии си приказват във фейсбук и с есемеси. Ти си ѝ купила бирата за рождения ми ден. Обърнала се е към тебе.

— Това е съвсем различно от отсядането у вас.

— Знам, но си мисля, че тя няма да има нищо против. Ако ще се почувстваш по-добре, довечера ще я попитам. Ако се съгласи, ще го направиш ли?

Пино дойде и отнесе чиниите от салатата. Бош повтори въпроса.

— Да, ще го направя — отвърна Хана. — С удоволствие. С удоволствие бих останала и когато и ти си си вкъщи.

Тя и по-рано беше споменавала да живеят заедно. Хари изпитваше удоволствие от връзката им, ала се колебаеше дали иска да направи следващата стъпка. Не знаеше защо. Вече не бе млад. Какво чакаше?

— Е, това ще е крачка в тази насока, нали? — каза той в опит да заобиколи проблема.

— По-скоро прилича на някакво странно изпитание. Ако издържа теста с дъщеря ти, значи съм подходяща.

— Нищо подобно, Хана. Но виж, точно сега не ми е до тази тема. Разследвам убийство, в неделя или понеделник трябва да пътувам и една следователка от Бюрото за професионални стандарти ми виси на главата. Искам да говорим за това. Важно е. Обаче може ли да почака, докато се оправя поне с част от другите неща?

— Естествено.

Начинът, по който му отговори, показваше, че не е доволна от отлагането на този въпрос.

— Хайде, не се разстройвай.

— Не се разстройвам.

— Виждам.

— Просто искам да сме наясно, че не съм в живота ти, за да играя ролята на детегледачка.

Бош поклати глава. Разговорът излизаше извън контрол. Той инстинктивно се усмихна. Винаги реагираше така, когато се почувстваше притиснат в ъгъла.

— Виж, просто те помолих за услуга. Ако не искаш или ако за тебе ще е свързано с такива неприятни емоции, тогава...

— Казах ти, че не се разстройвам. Може ли просто да оставим темата засега?

Хари вдигна чашата си, изпи я до дъно, взе бутилката, наля си още и каза:

— Разбира се.

24.

Бош раздели съботния ден между работата и семейството. Успя да убеди Чу сутринта да се срещнат в службата, за да поработят, без да ги наблюдават лейтенант О'Тул и колегите им от „Неприключени следствия“. Пустееше не само отделът, но и двете крила на огромния сектор „Грабежи и убийства“. След отмяната на заплащането за извънреден труд в елитните детективски отдели през уикенда се мяркаха хора само при сензационни дела. За техен късмет в момента нямаше такава.

След като спря да мърмори, че безплатно се отказвал от половин събота, Чу се зарови в компютъра и се зае с още по-сериозна проверка на мъжете от 237-а транспортна рота на Калифорнийската национална гвардия.

Въпреки че стесняваше фокуса си върху четиримата от снимката на борда на „Сауди Принесе“ и петия, самия фотограф, Бош съзнаваше, че изчерпателното разследване изисква да проверят всяко име, на което са се натъкнали във връзка с 237-а рота, особено онези, които са били на круизния кораб приблизително по едно и също време с Анеке Йесперсен.

Ако не друго, това упражнение поне щеше донесе дивиденди при евентуално повдигане на обвинение. Защитата винаги твърдеше, че полицията си е сложила конски капаци и се е съсредоточила само върху техните клиенти, докато истинският виновник се е изплъзнал. Като разширяваше обсега си и проверяваше всички известни гвардейци от 237-а рота през 1991-ва и 1992-ра, Хари лишаваше от основание защитната теза за ограничения фокус още преди да се е стигнало до съдебен процес.

Докато Чу работеше на компютъра си, Бош разпечата всичко, което бяха събрали за петимата — общо двайсет и шест страници информация. Повече от две трети от тях бяха посветени на шериф Дж. Дж. Дръмънд и Карл Козгроув, двамата, които имаха влияние в бизнеса, политиката и органите на закона в Централната долина.

След това принтира карти на районите в Сан Хоакин, които имаше намерение да посети през следващата седмица. Те също му позволяваха да види географските връзки между местата, където работеха и живееха петимата. Всичко това представляваше част от пакет, какъвто рутинно се подготвяше преди командировка, свързана с провеждане на разследване.

Междувременно се получи имейл от Хенрик Йесперсен. Датчанинът най-после отишъл до склада си и намерил данните за пътуванията на сестра му през последните месеци от живота ѝ. Те само потвърждаваха голяма част от нещата, които беше разказал на Бош за престоя ѝ в Съединените щати и Щутгарт.

Според данните на Хенрик през последната седмица на март 1992-ра Анеке прекарала в Германия само два дни. Отседнала в хотел „Швабиан Ин“ край казармата „Пач“ на американския военен гарнизон. Не знаел нищо повече за целта на посещението ѝ в Щутгарт, но проверката на Бош в интернет установи, че тъкмо там се помещава военната Служба за криминални разследвания. Детективът също научи, че щутгартската СКР разследва всички военни престъпления, свързани с „Пустинна буря“.

Изглеждаше ясно, че Анеке Йесперсен е проверявала в Щутгарт за евентуално престъпление, извършено по време на операцията. Бош обаче нямаше представа дали това я е отвело в Съединените щати. От личен опит знаеше, че дори неговото положение на служител на закона не му осигурява съдействие от страна на СКР. А една чуждестранна журналистка би имала още по-големи трудности в събирането на информация за престъпление, което по онова време най-вероятно още се е разследвало.

До обяд Хари приключи с приготовленията за пътуването си и можеше да си тръгва. Още повече че Чу очевидно нямаше търпение да си тръгне. За Бош това нямаше нищо общо със заплащането за извънреден труд. Просто имаше планове за останалата част от деня. Знаеше, че дъщеря му скоро ще се събуди, и се канеха да отидат в „Хенрис Такос“ в Северен Холивуд. За него това щеше да е обяд, а за нея — закуска. После си бяха запазили билети за един 3D филм, който Мади много искаше да гледа. Накрая щяха да отидат на вечеря с Хана в „Крейгс“ на Мелроуз.

— Готов съм за тръгане — каза Бош.

— И аз — отвърна Чу.

— Откри ли нещо, което си струва да обсъдим?

Говореше за проверката на другите имена от 237-а рота.

Чу поклати глава.

— Нищо сериозно.

— Направи ли нещо по съобщението, което ти оставих снощи?

— Кое?

— За военните, интервюирани в репортажа на Йесперсен за „Сауди Принсес“.

Чу щракна с пръсти.

— Съвсем забравих. Получих съобщението късно и днес просто забравих. Веднага ще се заема.

И отново се обърна към компютъра си.

— Не, тръгвай си — каза Хари. — Можеш да го направиш и утре от вас или в понеделник. И без това има нищожна вероятност да изскочи нещо.

Чу се засмя.

— Какво има? — попита Бош.

— Нищо. Просто при тебе всички вероятности са нищожни.

Хари кимна.

— И така да е. Обаче когато някоя от тях даде резултат...

Сега пък кимна Чу. Беше виждал достатъчно много нищожни вероятности на Бош да дават резултат.

— До скоро, Хари. И внимавай там.

Бош беше споделил с него плана за своята „отпуска“.

— Ще те държа в течение.

В неделя стана рано, направи си кафе и излезе с него и джиесема си на задната веранда, за да се наслади на утрото. Беше хладно и влажно, ала той обожаваше неделните утрини, защото бяха най-спокойното време през седмицата в Кауенга. Тих магистрален шум, никакъв грохот на пневматични чукове от многобройните строежи в планинския проход, никакъв лай на койоти.

Погледна си часовника. Трябваше да се обади по телефона, обаче щеше да изчака до осем. Остави джиесема на масичката и се отпусна на шезлонга. Усещаше как утринната роса навлажнява ризата му. Нямахше нищо против. Доставяше му удоволствие.

Обикновено се събуждаше гладен. Но не и днес. Предишната вечер в „Крейгс“ беше изял половин кошничка чеснов хляб, преди да омете салатата „Зелена богиня“ и говежда пържола. И за десерт — половината хлебен пудинг на дъщеря си. Вкусната храна и приятният разговор превърнаха вечерта в изключителен успех. На Мади и Хана също им хареса, макар че престанаха да обръщат внимание какво ядат, щом забелязаха актьора Райън Филип с група приятели в едно сепаре в дъното.

И сега Бош бавно си пиеше кафето, знаейки, че това ще е цялата му закуска. В осем затвори плъзгащата се врата и позвъни на своя приятел Бил Холоднак, за да се увери, че предварително уговореният им план за сутринта още е в сила. Говореше тихо, за да не събуди дъщеря си. Няма по-страшно нещо от тийнейджърка, събудена рано в неучебен ден.

— Готови сме, Хари — каза Холоднак. — Вчера фокусирах лазерите и оттогава никой не е бил там. Обаче имам един въпрос. Искаш ли да задействаме ответната опция? Защото тогава ще й дадем предпазно облекло, ама все пак не е зле да дойде със стари дрехи.

Холоднак беше инструктор в ЛАПУ и отговаряше за Симулатора за прилагане на силови действия в Полицейската академия в Илизиън Парк.

— Май този път ще прескочим ответната, Бил.

— По-малко чистене за мене. Кога ще стигнете там?

— Веднага щом я събудя.

— Минал съм по този път с моята. Обаче трябва да ми кажеш кога да дойда.

— В десет става ли?

— Абсолютно.

— Добре. Ще се видим...

— Ей, Хари, какво слушаш напоследък?

— Едни стари парчета на Арт Пепър. Малката ги намери за рождения ми ден. Защо, да не си попаднал на нещо?

Бош не познаваше толкова страстен любител на джаза като Холоднак. И съветите му обикновено си ги биваше.

— Дани Грисет.

Името говореше нещо на Хари, но трябваше да се сети точно с какво е свързано. Често играеха тази игра с инструктора.

— Пиано отвърна той накрая. — Свири в групата на Том Харъл, нали? И е тукашен.

Обзе го гордост от самия себе си.

— Позна, ама донякъде. Тукашен е, само че от известно време живее в Ню Йорк. Гледах го с Харъл в „Стандард“, когато за последен път бях на гости на Лили.

Дъщерята на Холоднак беше писателка и живееше в Ню Йорк. Той ходеше там често и нощем правеше много открития в джаз клубовете, когато дъщеря му го изритваше от апартамента си, за да може да пише.

— Грисет прави собствена музика — продължи инструкторът. — Препоръчвам ти един диск, казва се „Форма“. Не е най-новият му, но си струва да се чуе. Необоп. В групата му има един страхотен тенор-саксофонист, ще ти хареса. Шеймъс Блейк. Виж солото в „Да се обърнем към музиката и танца“. Супер е яко.

— Добре, ще го потърся — каза Бош. — Ще се видим в десет.

— Чакай малко. Недей да бързаш толкова — спря го Холоднак. — Сега е твой ред. Дай ми нещо.

Такива бяха правилата. Хари трябваше да даде, след като е получил. Трябваше да му каже нещо, което джаз радарът на приятеля му още не е засякъл. Той се замисли. Напоследък слушаше само дисковете, подарени му от Мади, но преди това се опитваше да поразшири хоризонтите си и също да запали дъщеря си, като се насочи към по-млади изпълнители.

— Грейс Кели — каза той. — Не принцесата.

Холоднак се изсмя на лесното предизвикателство.

— Не принцесата, а хлапето. Малката алтова сензация. Записва с Уде и Кониц. Според мене Кониц е по-добър. Опитай пак.

Явно беше безнадеждно.

— Добре, още веднъж. Какво ще кажеш за... Гари Смълиън?

— „Скрити съкровища“ — веднага отговори инструкторът назова същия диск, за който си мислеше Бош. — Смълиън на сакса, е акомпанимент само от контрабас и барабани. Много е добър, Хари. Ама печеля аз.

— Добре де, все някой ден ще те изненадам.

— Не и в тоя живот. Ще се видим в десет.

Хари затвори и погледна часовника на дисплея. Можеше да остави дъщеря си да поспи още час, да я събуди с аромата на прясно кафе и да намали вероятността Мади да мърмори, че я събужда в — според нея — толкова ранен час в неделя. Знаеше, че независимо от мърморенето накрая ще се разсъни и ще хареса плана му за деня.

Влезе вътре да си запише името Дани Грисет.

Симулаторът за прилагане на силови действия се помещаваше в Академията и се състоеше от голям колкото стената екран, на който се прожектираха различни интерактивни сценарии, предполагащи необходимост или не от стрелба. Образите не бяха компютърно генерирани. Бяха заснети различни движения на истински актьори, които се задействаха в зависимост от реакциите на обучавания полицаи. Той получаваше пистолет, стрелящ с лазер, вместо с патрони, свързан електронно с действието на екрана. Ако лазерът улучеше някой от хората на дисплея добър или лош, лицето падаше. Всеки сценарий се разиграваше, докато полицаят предприеме действие или реши, че правилната реакция е бездействие.

Имаше ответна опция — пушка за пейнтбол, монтирана над екрана, която стреляше срещу обучаемия и същия момент, в който някоя фигура от симулацията натисне спусъка.

На път за Академията Бош обясни на Мади какво ще правят и дъщеря му беше обзета от радостно вълнение. Тя постигаше отлични резултати в местните състезания по стрелба, но там се търсеше само точност и се стреляше по хартиени мишени. Момичето знаеше за симулатора от една книга на Малкълм Гладуел, ала сега за пръв път щеше да му се наложи да взема решения на живот и смърт с оръжие в ръка, при това за стотни от секундата.

На предния паркинг на Полицейската академия почти нямаше коли. В неделя сутрин не се провеждаха учебни занимания, пък и заради замразяването на щатове в града кадетските курсове бяха помалобройни, тъй като Управлението можеше да назначава нови служители само на мястото на пенсионирани полицаи.

Влязоха в спортния комплекс и пресякоха баскетболното игрище на път за стария склад, в който бяха инсталирали Симулатора. Холоднак, приветлив мъж със сива грива, вече ги очакваше. Бош представи дъщеря си като Маделин и инструкторът им връчи по един

пистолет, снабден с лазер и свързан чрез кабел със симулаторния компютър.

След като им обясни какво трябва да правят, той зае мястото си зад компютъра в дъното на помещението, угаси осветлението и стартира първия сценарий. Започваше с гледка през предното стъкло на патрулка, която се приближаваше зад кола, спряла върху банкета на пътя. Електронен глас от тавана обяви ситуацията.

— Вие и партньорът ви сте спрели криволичещ автомобил.

Почти незабавно от двете страни на колата пред тях слязоха двама младежи и започнаха да крещят и ругаят спрелите ги полицаи.

— Що се ебавате с мене бе, хора? — извика шофьорът.

— К'во сме направили бе? — включи се другият. — Не е честно!

Оттам положението ескалира. Бош нареди на двамата да се обърнат и да поставят ръце върху покрива на колата си. Те обаче не се подчиниха. Хари забеляза татуировки, провиснали панталони и бейзболни шапки, сложени с козирката назад. Каза им да се успокоят. Никакъв резултат.

— Успокойте се! — включи се Мади. — Поставете ръце върху колата. Не...

Двамата моментално посегнаха към коланите си. Бош също извади оръжието си и щом видя шофьора да вдига дясната си ръка, откри огън. Чу изстрели и откъм дъщеря си.

Мъжете на екрана се строполиха.

Осветлението се включи.

— Е, какво видяхме? — обади се иззад тях Холоднак.

— Бяха въоръжени — отвърна Мади.

— Сигурна ли си? — попита инструкторът.

— Моят имаше оръжие. Видях го.

— А ти, Хари? Какво видя?

— Видях пистолет — каза Бош.

— Добре — рече Холоднак. — Хайде да го пуснем пак.

И стартира сценария на бавни обороти. Естествено, двамата бяха посегнали за оръжията си и ги вдигаха, за да открият огън, само че детективът и дъщеря му ги бяха изпреварили. Попаденията бяха маркирани на екрана с червени хиксове, а пропуските с черни. Мади имаше три попадения в тялото на втория младеж, без пропуски. Бош

видя, че е улучил шофьора два пъти в гърдите, а третият му изстрел е минал високо, тъй като онзи вече е падал по гръб на земята.

Холоднак заяви, че и двамата са се справили добре.

— Не забравяйте, ние винаги сме в неизгодно положение — напомни им той. — Нужна е секунда и половина, за да забележиш оръжието, и още толкова, за да прецениш ситуацията и да стреляш. Три секунди. Това е предимството, което има пред нас нападателят. Тъкмо с това трябва да се подготвим да се справяме. Три секунди са прекалено много. За толкова време могат да загинат хора.

В следващия сценарий пристигнаха по време на банков обир. Както и в първото упражнение, и двамата откриха огън и повалиха мъжа, който излезе от стъклената врата на банката и се прицели в полицаите.

Оттам нататък сценариите станаха по-сложни. В единия се разнасяше почукване по врата и собственикът ядосано я отваряше, като жестикулираше с черен джипс в ръка. Последва семеен скандал, при който караците се мъж и жена едновременно се нахвърлиха върху отзовалите се полицаи. Холоднак одобри реакциите им в тези ситуации — и в двата случая не бяха използвали оръжие. После пусна серия самостоятелни сценарии за Маделин, в които тя се отзоваваше на сигнали без партньор.

В първото упражнение момичето се сблъска с психопат с нож и го уговори да хвърли оръжието. Второ то пак представляваше семеен скандал, само че в този случай мъжът замахна с нож срещу нея от три метра разстояние и Мади основателно откри огън.

— Три метра се минават на две крачки — коментира Холоднак. — Ако го беше изчакала да се приближи, щеше да стигне до теб в момента, в който стреляш щяхте да сте наравно. Кой губи при равен резултат?

— Аз — отвърна Маделин.

— Точно така. Ти реагира правилно.

В следващия сценарий тя влизаше в училище след сигнал за стрелба. Докато вървеше по един пуст коридор, чу детски писъци някъде напред. Когато зави, видя мъж пред вратата на класна стая, насочил пистолет срещу свита на пода жена, която се опитваше да скрие главата си с ръце.

— Недейте, моля ви — скимтеше жената.

Мъжът стоеше с гръб към Мади. Тя веднага откри огън, улучи го в гърба и главата и го повали преди да е успял да стреля по жената. Въпреки че не се представи като полицаи, нито му нареди да хвърли оръжието, Холоднак ѝ каза, че се е справила добре и е действала по правилата. После посочи дъската на лявата стена, на която имаше диаграми на престрелки. Най-отгоре с големи главни букви пишеше НЗЖ.

— Незабавна защита на живота — разчете съкращението инструкторът. — Действаш по правилата, ако реагираш в незабавна защита на живота. Това може да означава както твоя, така и живота на някой друг. Няма значение.

— Ясно.

— Обаче ще ти задам един въпрос. Как прецени ситуацията, която видя? Искам да кажа, какво те накара да решиш, че става въпрос за учителка, заплашена от престъпник? Как разбра, че жената не е престъпничка, току-що разоръжена от учител?

Бош моментално беше стигнал до същото заключение като дъщеря си. Основаваше се на чист инстинкт. И той щеше да стреля като нея.

— Ами, първо по дрехите — отвърна Мади. — Той беше с извадена от панталона риза, а един учител едва ли би ходил така. А тя имаше очила и прическата ѝ беше учителска. Видях на китката ѝ ластик — една моя учителка носеше същия.

Холоднак кимна.

— Преценката ти е вярна. Просто ми е интересно как си познала. Направо е смайващо какво може да асимилира мозъкът за толкова кратко време.

Продължиха нататък и инструкторът ѝ пусна необичаен сценарий, в който тя летеше с пътнически самолет, както често се случва на детективите. Беше въоръжена и седеше на мястото си, когато един пътник два реда пред нея скочи, сграбчи стюардесата през шията и я заплаши с нож.

Маделин се изправи, вдигна оръжието си, представи се като полицаи и нареди на мъжа да пусне пиццата жена. Вместо това той придърпа заложицата като щит пред себе си и доближи острието до гърлото ѝ. Другите пасажери се развикаха и започнаха да се щурат из самолета в търсене на място, където да се скрият. Накрая настъпи

момент, в който стюардесата се опита да се отскубне и ножът се оказа само на сантиметри от нея. Мади стреля.

Стюардесата се свлече на пода.

— Мамка му!

Момичето ужасено се преви.

— Кой е следващият? — изкрещя мъжът на екрана.

Маделин! — извика Холоднак. — Свърши ли? Опасността премина ли?

Мади разбра, че се е разконцентрирала. Изправи се, стреля още пет пъти по мъжа с ножа и той се строполи.

Осветлението се включи и инструкторът излезе иззад компютъра си.

— Аз я убих — произнесе Маделин.

— Хайде да го обсъдим — предложи Холоднак. Защо стреля?

— Защото той щеше да я убие.

— Добре. Това отговаря на правилото за НЗЖ — незабавна защита на живота. Можеше ли да постъпиш по друг начин?

— Не знам. Той щеше да я убие.

Трябваше ли да се надигаш и да показваш оръжието си, да се представяш?

— Не знам. Май че не.

— Това беше твоето предимство. Той нямаше представа, че си ченге. Нямаше представа, че си въоръжена. Ти го провокира, като се изправи. Щом извади пистолета си, нямаше връщане.

Мади кимна и провеси нос. Бош веднага съжали, че, я е довел тук.

— Ти се справяш по-добре от повечето ченгета, които идват тук, малката — окуражи я Холоднак. — Хайде да пуснем още един сценарий и да приключим оптимистично. Забрави този случай и се пригответи.

Върна се при компютъра и момичето изигра още един рунд. Не беше на служба и я нападна въоръжен крадец на коли. Тя го повали с изстрел в гърдите още щом той понечи да извади оръжието си. После успя да се съдържи, когато случаен минувач ненадейно се втурна към нея, размахал джиесема си, и ѝ изкрещя:

— Какво направи?! Какво направи?!

Холоднак каза, че се е справила със ситуацията майсторски, и това като че ли я поободри. Той отново подчерта, че е впечатлен от стрелбата и светкавичните ѝ решения.

Хари и Мади му благодариха за отделеното време и си тръгнаха, но докато излизаха, инструкторът викна:

— Майкъл Форманек!

И насочи показалец към Бош в жест, с който искаше да каже „Пипнах те“. Мади се засмя, макар да не знаеше, че говори за джаз. Бош се обърна, тръгна заднишком и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Контрабасист от Сан Франциско — поясни приятелят му. — Страхотни импровизации. Трябва да си разшириш кръгозора, Хари. Не всеки достоен за слушане е мъртъв. Маделин, когато наближи следващият рожден ден на баща ти, обърни се към мене.

Бош му махна с ръка за довиждане.

25.

Отбиха се да обядват в кафетерията на Академията, чиито стени бяха украсени със сувенири на ЛАПУ, а сандвичите носеха имената на бивши началници на полицията и прочути ченгета, истински и измислени.

Мади си поръча бургер „Братън“, а Бош — „Джо Фрайди“^[1]. Настроението на момичето, повдигнато от Холоднак в края на симулаторния сеанс, отново се развали и то се умълча.

— Я по-весело, миличка — опита се да я успокои Хари. — Това е просто симулатор. Като цяло ти се представи много добре. Чу какво каза инструкторът. Имаш три секунди да прецениш и да стреляш. Когато се случва в действителност, нещата сякаш се забавят. Стават... не знам... по-ясни.

Това явно не ѝ направи впечатление. Той опита отново.

— Пък и лазерът на пистолета сигурно не е бил фокусиран съвсем точно.

— Много ти благодаря, тате. Това означава, че всичките ми попадения всъщност са били извън мишената, защото лазерът не е бил фокусиран.

— Не, аз...

— Трябва да си измия ръцете.

Рязко стана и тръгна към тоалетната. Бош си даде сметка, че е постъпил глупаво, приписвайки неточния ѝ изстрел на настройките.

Докато я чакаше, погледна една поставена в рамка първа страница на „Лос Анджелис Таймс“, която висеше на стената над сепарето. Цялата ѝ горна част беше посветена на престрелката на полицията със Симбионистката освободителна армия на кръстовището на Петдесет и четвърта улица и Комптън през 1974-та. Като млад патрулен полицай Бош регулираше трафика и участваше в овладяването на тълпата по време на смъртоносното сражение, а на другия ден стоеше на пост, докато ченгетата претърсваха развалините на изгорялата къща в търсене на останките на Пати Хърст.

За нейно щастие, богатата медийна наследница се беше намирала на друго място.

Мади се върна и изсумтя:

— Защо се бавят толкова?

— Спокойно — отвърна Хари. — Поръчахме преди не повече от пет минути.

— Тате, защо си станал полицай?

Неочакваната смяна на темата го свари неподготвен.

— По много причини.

— Като например?

Той се замисли. Дъщеря му задаваше този въпрос за втори път тази седмица. Разбираше, че е важно за нея.

— Лесният отговор е, че исках да закрилям и служа. Но понеже ме питаш ти, ще ти призная истината. Не, не изпитвах желание да закрилям и служа или пък да съм някакъв благотворителен държавен служител. Като се замисля, всъщност просто се стремях да закрилям себе си и да служа на себе си.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, току-що се бях върнал от Виетнамската война и такива като мене, нали разбираш, бивши войници, не се приемаха добре. Особено от хора на собствената ни възраст.

Бош се озърна, за да види дали им носят поръчката. Чакането започваше да изнервя и него. Той отново погледна дъщеря си.

— Разбираш ли, върнах се и не бях сигурен с какво ще се занимавам. Постъпих в Лос Анджелис Сити Колидж на Върмонт Авеню. Там почнахме да ходим с едно момиче и аз не му казах къде съм бил — нали разбираш, във Виетнам, — защото знаех, че може да има проблеми.

— Тя не ти ли видя татуировката?

Тунелният плъх на рамото му веднага би го издал.

— Не, не бяхме стигнали чак дотам. Изобщо не си бях събличал ризата пред нея. Обаче един ден след лекция минавахме през мензата и тя изневиделица ме попита защо съм толкова мълчалив... И не знам, просто реших, че моментът е подходящ, че мога да ѝ разкрия тайната си. Помислих си, че тя ще го приеме, нали разбираш.

— Само че тя не го е приела.

— Да, не го прие. Отговорих ѝ нещо от рода на „Ами, последните няколко години бях в армията“ и тя веднага попита дали това значи, че съм бил във Виетнам. И аз ѝ казах — казах „да“.

— И какво каза тя?

— Нищо не каза. Просто направи пирует като танцьорка и се отдалечи. Без да каже абсолютно нищо.

— Господи! Адски гадно!

— Всъщност тогава разбрах къде съм се върнал.

— А какво стана, когато отиде на лекции на другия ден? Каза ли ѝ нещо?

— Не. Защото не отидох. Повече не се веснах там, понеже бях наясно какво ще се случи. Така че това до голяма степен е причината една седмица по-късно да постъпя в полицията. Управлението беше пълно с ветерани от армията и мнозина от тях бяха служили в Югоизточна Азия. Затова знаех, че ще има хора като мене, които ще ме приемат. Все едно да излезеш от затвора и първо да минеш през възстановителен център. Вече не бях вътре, но бях с хора като мен.

Бош виждаше, че дъщеря му явно е забравила за убийството на стюардесата. Това го радваше, но ровенето в собствените му спомени не му доставяше удоволствие.

Той неочаквано се усмихна.

— Какво има? — попита Мади.

— Нищо. Просто се сетих за нещо друго от онова време. Шантава история.

— Хайде, разкажи ми. Току-що ми разказа една адски тъжна история — разкажи ми и шантавата.

Хари изчака келнерката да им сервира. Жената работеше тук още от времето на кадетската му подготовка преди близо четирийсет години.

— Мерси, Марджи — каза той.

— Моля, Хари.

Маделин си сложи кетчуп на бургера и изядоха по няколко хапки, преди Бош да започне разказа си.

— Когато завърших Академията и станах патрулен полицай, пак се повтори същото. Нали разбираш, антикултурата, антивоенното движение, ставаха безумни неща.

Посочи страницата от вестника на стената до тях.

— Много хора смятаха, че полицията почти по нищо не се различава от завръщащите се от Виетнам детеубийци. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Горедолу.

— Затова първата ми задача като бомбе беше да...

— Какво е „бомбе“?

— Новобранец. Току-що дошъл от цивилния свят, където не се носи фуражка.

— Ясно.

— След Академията първо ме пратиха пешеходен патрул на Холивуд Булевард. А по онова време там беше адски мрачно. Всичко беше порутено.

— В някои райони пак е доста кофти.

— Вярно. Както и да е, за партньор ми определиха един старец, Пепин, който щеше да ме обучава. Помня, че му викаха Сладоледа, понеже на смяна всеки ден се отбиваше да си вземе сладолед от „Дипс“ на Холивуд и Вайн. Като часовник. Всеки ден. Та Пепин служеше в полицията отдавна и аз му станах партньор. Смяната ни минаваше винаги по един и същи начин. Тръгнахме от участъка по Уилкокс, завивахме надясно по Холивуд, излизахме на Бронсън, после продължавахме чак до Ла Бреа и оттам се връщахме в участъка. Сладоледа имаше биологичен часовник и знаеше точно с какво темпо да се движим, за да се приберем в края на смяната.

— Звучи адски скучно.

— Така си и беше, освен когато получавахме сигнал. Но и сигналите бяха за дреболии. Кражби от магазини, проституция, търговия с дрога — нищо сериозно. Както и да е, почти всеки ден ни крещяха обиди от подминаващи коли. Нали разбираш, викаха ни „фашисти“, „куки“, такива неща. А Сладоледа не можеше да понася да го наричат „кука“. Та когато някоя кола ни подминаваше и от нея ни викаха „куки“, той си записваше марката, модела и номера, вадеше кочана и им тръсваше фиш за неправилно паркиране. После откъсваше копието, което би трябвало да оставиш под чистачката на предното стъкло, смачкваше го и го хвърляше.

Бош отново се засмя и отхапа от сандвича си с печено сирене, домати и лук.

— Не разбирам — каза Мадри. — Какво му е смешното?

— Ами, той предаваше своето копие на фиша и естествено, собственикът на колата си нямаше и представа за това. Глобата оставаше неплатена и тогава издаваха заповед за арест. Тъй че все някога щяха да спрат оня, който ни беше нарекъл „куки“, и тогава щеше да се окаже, че има заповед за ареста му. И така Сладоледа се смееше последен.

Лапна един пържен картоф и завърши:

— Засмях се, защото си спомних, че Пепин го направи още първия път, когато излязох на смяна с него. Когато ми обясни номера, аз го попитах: „Това не е по правилник, нали?“ И той ми отговори: „Ама е по моя правилник!“

Бош пак се усмихна, но дъщеря му само поклати глава. Хари реши, че историята е смешна само за него, и се зае със сандвича си. Скоро най-после стигна до онова, което отлагаше да ѝ каже през целия уикенд.

— Виж, трябва да замина за няколко дни. Тръгвам утре.

— Къде отиваш?

— В Централната долина, в района на Модесто, за да разговарям с едни хора по работа. Ще се върна или във вторник вечерта, или в сряда. Ще разбере чак когато отида там.

— Добре.

Той се приготви за най-важната част.

— И затова искам Хана да остане при теб.

— Няма нужда никой да остава при мен, тате. Вече съм на шестнайсет и имам оръжие. Ще се оправя.

— Знам, обаче искам тя да дойде при тебе. Така просто ще съм по-спокоен. Ще го направиш ли заради мен?

Мади поклати глава, но неохотно се съгласи.

— Ами, да. Просто не...

— На нея ще ѝ е приятно. И няма да ти досажда и да ти казва кога да си лягаш и така нататък. Вече го обсъдих с нея.

Дъщеря му остави недоядения си хамбургер по начин, който означаваше, че е приключила с яденето.

— Защо Хана никога не остава, когато ти си вкъщи?

— Не знам. Но не става въпрос за това.

— Например снощи. Прекарахме си страхотно и ти после я остави у тях.

— Мади... това са лични неща.

— Няма значение.

Всички подобни разговори винаги свършваха с „няма значение“. Хари се огледа наоколо и се опита ли измисли друга тема. Съзнаваше, че е оплескал ситуацията с Хана.

— Защо преди малко ме попита защо съм станал полицай?

Маделин сви рамене.

— Не знам. Просто ми се прииска да разбера.

Той се замисли, преди да продължи.

— Виж, ако се чудиш дали това е правилният избор за теб, всъщност имаш още много време.

— Знам. Не е това.

— И ти е ясно, че искам сама да направя избора си. Искам да си щастлива — тогава и аз ще съм щастлив. Не си мисли, че трябва да го правиш заради мене, да следваш моя път. Нищо подобно.

— Знам, тате. Просто те попитах, нищо повече.

Бош кимна.

— Добре. И все пак вече съм сигурен, че ще си адски добро ченге, адски добър детектив. Не става въпрос как стреляш, а как мислиш — принципното ти разбиране за справедливост. Ти притежаваш всичко необходимо, Мадс. Просто трябва да решиш дали искаш точно това. Каквото и да избереш, аз винаги ще те подкрепям.

— Благодаря, тате.

— И да се върнем само за малко към симулатора. Адски се гордея с тебе. Не само заради стрелбата. Имам предвид хладнокръвието ти, увереността в действията ти. Бива си те.

Това насърчение явно й подейства добре, но в следващия миг тя се намръщи и се тросна:

— Кажете го на стюардесата.

[1] Уилям Джоузеф Братън — началник на ЛАПУ (2002–2009); Джо Фрайди — герой от сериала „Полицейска мрежа“. — Б. пр. ↑

ЧАСТ 3
БЛУДНИЯТ ДЕТЕКТИВ

26.

В понеделник сутринта Бош тръгна по тъмно. До Модесто имаше най-малко пет часа шофиране и не искаше да изгуби целия ден за път. Предната вечер беше взел под наем един форд „Краун Виктория“ от офиса на „Херц“ на летището в Бърбанк, защото правилникът на ЛАПУ не позволяваше да използва служебната си кола по време на отпуск. При други обстоятелства можеше да направи нарушение, ала напоследък О’Тул следеше всеки негов ход и затова той реши да заложи на сигурно. Все пак прехвърли от багажника си един полицейски буркан и кашоните с екипировка. Доколкото знаеше, това не бе забранено. Ако се наложеше, с взетия под наем форд нямаше да се различава от полицаи на служба.

Модесто се намираше почти точно на север от Лос Анджелис. Хари излезе от града по магистрала 5 и мина по Грейпвайн, преди да отбие по шосе 99, което щеше да го преведе през Бейкърсфийлд и Фрезно. Докато шофираше, си бе пуснал дисковете на Арт Пепър. В момента слушаше концерт, по случайност записан в Щутгарт през 1981-ва. Имаше страхотна версия на едно от най-известните парчета на Пепър, „Нормален живот“, но той натисна бутона за повторение главно заради сантименталното изпълнение на „Отвъд дъгата“.

В Бейкърсфийлд улучи сутрешния час пик и за пръв път намали под сто. Реши да изчака трафика и спря да закуси в „Ноти Пайн Кафе“. Знаеше това заведение, защото се намираше само на няколко преки от шерифството на окръг Кърн, където му се беше случвало да идва по работа.

Поръча си яйца с бекон и кафе и разгъна разпечатаната на два листа карта — беше ги залепил един за друг. Картата обхващаше шейсет и пет километровата отсечка от Централната долина, оказала се важна за разследването на делото Анеке Йесперсен. Всички обозначени от него точки бяха по шосе 99 — започваха от Модесто на юг и продължаваха на север през Рипън, Мантека и Стоктън.

Картата обхващаше части от два окръга, Станислаус на юг и Сан Хоакин на север. Модесто и Салида бяха в окръг Станислаус, под

юрисдикцията на шериф Дръмънд. Мантека и Стоктън обаче бяха под юрисдикцията на шерифа на окръг Сан Хоакин. Нищо чудно, че Реджи Банкс, който живееше в Мантека, предпочиташе да пие в Модесто. Същото се отнасяше и за Франсис Даулър.

Бош огради местата, които искаше да посети до края на деня. Представителството на „Джон Диър“, където работеше Реджи Банкс, Шерифското управление на окръг Станислаус, офиса на „Козгроув Агрикълчър“ в Мантека и домовете на хората, които идваше да проучи. Възнамеряваше да се потопи колкото може повече в света, в който живееха тези мъже. Оттам щеше да планира следващия си ход — ако изобщо имаше възможен ход.

Докато продължаваше на север по шосе 99, Хари нагласи на дясното си бедро разпечатка на имейла от Дейв Чу, получен в неделя вечер. Партньорът му беше проверил Брайън Бентли и Шарлот Джексън, двамата военни, цитирани в репортажа на Анеке Йесперсен за „Сауди Принсес“.

Първото име бързо се оказа задънена улица. В брой на фортлодърдейския вестник „Сън Сентинъл“ 01 2003-та бил публикуван некролог за Брайън Бентли, ветеран от Войната в Залива, починал от рак на трийсет и четири години.

Чу бе извадил малко повече късмет с Шарлот Джексън. По дадените му от Бош възрастови параметри бе открил в Джорджия седем жени с това име. Пет от тях бяха регистрирани в Атланта или нейните предградия. Беше намерил и телефонните номера на шест от седемте жени. Докато шофираше, Хари започна да ги набира.

В Джорджия беше ранен следобед. Свърза се с първите два номера. И в двата случая жените не бяха онази Шарлот Джексън, която търсеше. Третият и четвъртият номер не отговаряха. Остави съобщения, че е детектив от ЛАПУ, разследва убийство и ги моли спешно да му позвънят.

Последните две жени също не бяха участничката във Войната в Залива.

Той затвори и си напомни, че издирването ѝ сигурно е чиста загуба на време. Името се срещаше често, а и бяха изтекли двайсет и една години. Нямахше гаранция, че още е в Атланта или изобщо в Джорджия, нито дори, че е жива. Освен това имаше вероятност да се е омъжила и да си е сменила фамилията. Можеше да поиска проверка

във военния архив в Сейнт Луис, ала както при всички бюрократични процедури, отговорът най-вероятно щеше да пристигне след цяла вечност.

Сгъна разпечатката и я прибра в джоба на самото си.

След Фрезно пред него се ширна равнина. Слънцето прежуряше, от сухите ниви навяваше прах. Пътят беше неравен. В бетонните шевове на тънкия асфалт зееха дупки и гумите на форда се блъскаха в ръбовете, като от време на време караха музиката да прескача. При това не по начин, по какъвто би желал Арт Пепър.

Калифорния имаше шестнайсет милиарда дългове и по новините постоянно говореха за ефекта на бюджетния дефицит върху инфраструктурата. В сърцето на щата тези теории вече бяха факт.

Стигна в Модесто по обед. На първо място в програмата му фигурираше Центърът за обществена безопасност, където господстваше шериф Дж. Дж. Дръмънд.

Сградата изглеждаше сравнително нова, както и затворът непосредствено до нея. Отпред имаше статуя на полицейско куче, загинало при изпълнение на служебните си задължения, и Хари се зачуди защо същата почит не е оказана на човек.

При други обстоятелства, когато водеше следствие извън Лос Анджелис, Бош се отбиваше в Полицейското или Шерифското управление. Освен че бе проява на любезност, това оставяше видима следа, в случай че нещо се обърка. Ала не и този път. Не знаеше дали шерифът е замесен по някакъв начин в убийството на Анеке Йесперсен, но имаше прекалено много дим, прекалено много съвпадения и връзки, за да рискува да предупреди Дръмънд за разследването.

Сякаш в потвърждение на тези съвпадения откри „Козгроув Трактър“, представителството на „Джон Диър“, в което работеше Реджи Банкс, само на пет преки от шерифския комплекс. Подмина го, направи обратен завой, върна се и спря до отсрещния тротоар.

Пред офиса, чиято фасада изцяло беше обхваната от френски прозорци, по големина бяха подредени зелени трактори. Зад тях имаше един ред места за паркиране. Бош слезе от колата и извади от един от кашоните в багажника малък, но мощен бинокъл. После се върна зад волана и насочи бинокъла към сградата В двата предни ъгъла имаше

бюра, зад които седяха продавачи. Между тях също бяха подредени трактори, до един лъскави и тревистозелени.

Бош отвори папката с материалите, за да си припомни снимката от шофьорската книжка на Бапкс. Когато отново погледна през бинокъла, лесно позна бившия гвардеец в оплешивяващия мъж с провиснали мустаци в по-близкия ъгъл. Наблюдаваше го в профил, заради ъгъла на бюрото. Макар продавачът да се преструваше, че е много зает с нещо на компютърния екран, Хари виждаше, че всъщност реди пасианс. Беше завъртял монитора така, че да не го забележат откъм шоурума — най-вероятно се криеше от шефа си.

След известно време на Бош му омръзна, запали двигателя и потегли. В същото време погледна в огледалото и видя, че от тротоара на пет коли зад него се отделя син автомобил. Насочи се обратно към шосе 99 по Кроус Ландинг Роуд, като час по час хвърляше поглед към огледалото и установяваше, че колата все още го следва. Това не го безпокоеше. Движеше се по основна пътна артерия и в неговата посока пътуваха много автомобили. Но когато поотпусна газта и остави другите да го изпреварват, синята кола също намали и остана зад него. Накрая Хари спря до тротоара пред магазин за авточасти и впери очи в огледалото. Половин пряка назад синият автомобил зави надясно и изчезна, оставяйки го да се чуди дали го следят.

Бош отново се вля в трафика и продължи към изхода за шосе 99. По пътя мина покрай сякаш безкраен низ будки за мексиканска храна и автокъщи за коли втора употреба. Гледката се нарушаваше единствено от магазини за автомобилни гуми и части и автосервизи. Изобщо, пълно обслужване: купуваш си бракма от едно място и я даваш да ти я поправят на друго. И докато чакаш, можеш да си вземеш едно тако с риба. Хари се опита да не мисли за уличния прах по храната.

Тъкмо зърна изхода за шосе 99, когато видя и първия билборд „Дръмънд — конгресмен!“, метър и двайсет на метър и осемдесет, издигнат върху оградата, пресичаща надлеза. Всички, които пътуваха на север по шосето, виждаха усмихнатото лице на шерифа. Бош забеляза, че някой е нарисувал върху горната му устна хитлерови мустачки.

Докато се спускаше по рампата към шосето, погледна в огледалото и му се стори, че зърва синята кола да завива след него.

Когато се вля в трафика, пак погледна, но автомобилите отзад му пречеха и той отхвърли съмнението си като параноя.

Продължи на север и само няколко километра след Модесто видя изхода за Хамит Роуд. Отново отби от шосето и пое на запад по Хамит сред гора от бадеми, посадени в идеални редици — тъмни дънери, издигащи се над изкуствено наводнената равнина. Водата беше толкова неподвижна, че дърветата сякаш растяха в грамадно огледало.

Нямаше как да пропусне входа на имението на Козгроув. Широка отбивка бе преградена с тухлена стена и черен железен портал. За онези, които искаха да влязат, имаше камера и домофон. На портала бяха написани инициалите КК.

Бош обърна на широкото асфалтирано пространство пред входа, сякаш се е заблудил. Когато потегли обратно по Хамит, забеляза, че се охранява само пътят към имението. Никой не можеше да мине с кола, без да му отворят портала. Но можеше да влезе пеш. Нямаше ограда. Стига да не се боеше, че ще си намокри краката, човек можеше да преджапа през бадемовата гора. Типичен недостатък на охраната, освен ако не бяха инсталирани скрити камери и сензори за движение. Лъскава фасада и нищо повече.

Щом излезе на шосе 99, подмина билборд, поздравяващ го с добре дошъл в окръг Сан Хоакин. Следващите три изхода бяха за градчето Рипън и Хари видя табела за мотел, издигаща се над гъстите храсти с розови и бели цветове покрай пътя. Отби на първия изход и се върна до мотел „Блу Лайт“, стара сграда от 50-та години на ХХ век, напомняща ранчо, до която имаше и магазин за спиртни напитки. Бош търсеше уединено място, където никой да не вижда кога пристига и излиза. Този мотел му се стори подходящ, защото пред многобройните стаи беше паркирана само една кола.

Плати в магазина за алкохол — избра си най-скъпата стая с кухненски бокс, четирийсет и девет долара на нощ.

— Случайно да имате безжичен интернет? — попита служителя той.

— Не официално — отвърна мъжът. — Но ако ми дадеш пет долара, ще ти кажа паролата за интернета на къщата зад мотела. Сигналът е силен.

— Петачката само за тебе ли е?

— Делим парите със собственика на къщата.

Бош се замисли за миг.

— Връзката е сигурна — прибави служителят.

— Добре — съгласи се Хари.

Паркира пред вратата на номер 7, внесе сака си, остави го на леглото и се огледа. В кухненския бокс имаше малка маса с два стола. Стаята щеше да му свърши работа.

Преди да тръгне, съблече синята си риза и я закачи в гардероба, в случай че остане и в сряда и се наложи да я носи пак. Отвори сака и извади черна блуза. Облече я, заключи стаята и се върна в колата си. Докато потегляше, от уредбата отново се носеше „Отвъд дъгата“.

Следващата му спирка беше Мантека и много преди да стигне в града, видя водонапорна кула с надпис „Козгроув Агрикълчър“. Фирмата се намираше на локално платно, успоредно на шосето. Състоеше се от сграда и огромен склад, пред който бяха паркирани десетки камиони и цистерни, готови да транспортират продукцията. От двете страни на комплекса се простираха лозя, които стигаха чак до извисяващата се на запад пепелявосива планина. Естественият пейзаж се нарушаваше единствено от стоманените гиганти, спускащи се по склоновете като нашественици от друг свят. Огромните ветрогенератори, докарани в Долината от Карл Козгроув.

След като подobaващо се впечатли от мащабността на империята Козгроув, Бош снижи нивото. Като се ориентираше по разпечатаните в събота карти, посети адресите от шофьорските книжки на Франсис Джон Даулър и Реджиналд Банкс. На нито едно от двете места нямаше нищо особено, освен че земята явно пак принадлежеше на Козгроув.

Банкс живееше в малка къща до бадемовата гора край Брънзуик Роуд. На картата нямаше обозначени пътища между Брънзуик на север и Хамит на юг и Хари реши, че зад дома на Банкс може да се влезе в гората и да се излезе на Хамит — естествено, след доста часове.

Къщата имаше нужда от боядисване, а прозорците — от измиване. Дори Банкс да живееше тук със семейството си, нямаше такива признаци. На двора бяха пръснати бирени шишета, всички на един хвърлей от веранда със стар диван с разпорени шевове. Виждаше се, че Банкс не е чистил след уикенда.

Последната спирка преди вечеря беше двойната каравана на Даулър със сателитна чиния на покрива. Намираше се в парк за каравани край локалното платно и от двете ѝ страни имаше площадки

за паркиране на тир, дълги колкото самата каравана. Тук живееха шофьорите на Козгроув.

Докато Бош наблюдаваше дома на Даулър, вратата под гаражния навес се отвори и отвътре се подаде жена и подозрително се вторачи в него. Детективът ѝ махна като стар приятел и с това донякъде я разоръжи. Тя излезе на отбивката, като бършеше ръцете си в пешкир. Някогашният му партньор Джери Едгар наричаше този тип жени „петдесет плюс двайсет“ — петдесетгодишна, с двайсет кила отгоре.

— Търсиш ли някой? — попита жената.

— Да. Надявах се да заваря Франк вкъщи, ама виждам, че камиона му го няма. — Той посочи пустата площадка. — Ще се прибере ли скоро?

— Закара пратка сок в Америкън Кениън. Може да се наложи да изчака там, докато имат нещо за насам. Сигур ще се прибере до утре вечер. Ти кой си?

— Негов приятел съм, просто минавам оттук. Познаваме се отпреди двайсет години в Залива. Предай му много поздрави от Джон Багнъл.

— Ще му предам.

Хари не си спомняше дали името на жената на Даулър фигурира в събрания от Чу материал. Ако го знаеше, щеше да го използва, докато се сбогуваше с нея. Тя се обърна и тръгна към отворената врата. Под една от тентите на караваната Бош забеляза мотор с резервоар, боядисан като муха синя месарка, и предположи, че когато не кара гроздов сок с тира си, Даулър обича да се вози на „Харли Дейвидсън“.

Потегли с надеждата, че не е породил достатъчно подозрение, за да предизвика нещо повече от любопитство от страна на жената. Надяваше се също, че Даулър не е от съпрузите, които се обаждат вкъщи всяка вечер по време на командировка.

Предпоследната спирка от пътуването му в Централната долина го отведе в Стоктън, където спря на паркинга на „Стиърс“, ресторанта, превърнал се в лобно място на Кристофър Хендерсън.

Трябваше обаче да признае, че не е тук само заради разследването. Умираще от глад и цял ден си беше мечтал за една хубава пържола. Едва ли щеше да е по-вкусна от онази в „Крейте“ предишната събота вечер, но бе достатъчно гладен, за да опита.

Настаниха го на маса за двама до охладителя за вино и той избра мястото, от което можеше да наблюдава цялото заведение. По навик го правеше от съображения за сигурност, но и винаги се опитваше да се подготви за неочакван късмет. Карл Козгроув случайно можеше да се отбие да вечеря в собствения си ресторант.

През следващите два часа не видя познато лице, ала идването му тук си заслужаваше. Поръча си говежда пържола с картофено пюре и си облиза пръстите. И изпи чаша мерло „Козгроув“, което идеално вървеше с месото.

По едно време обаче джиесемът му зазвъня и високият сигнал отекна в помещението. Беше усилил звука докрай, за да е сигурен, че ще го чуе в колата, и после бе забравил да го настрои на обичайната ненатрапчива вибрация. Другите клиенти го гледаха намръщено. Една жена дори презрително поклати глава — очевидно го смяташе за простак от големия град.

Простак или не, Бош отговори, защото видя на дисплея, че кодът е 404 — Атланта. Както и очакваше, обаждаше се Шарлот Джексън, на която бе оставил съобщение. Само с няколко въпроса установи, че и тя не е онази, която търси. Благодарил я и затвори, после се усмихна и кимна на жената, която бе поклатила глава на лошите му обноски.

Отвори папката и зачеркна четвъртата Шарлот Джексън. Сега оставаха само две възможности, номер три и седем, а дори не знаеше телефона на едната.

Когато излезе на паркинга, навън вече тъмнееше. Изпитваше умора от дългото шофиране и се поколеба дали да не подремне около час в колата, но се отказа. Трябваше да продължи.

Мина зад форда и вдигна поглед към небето. Нямаше луна, ала звездите над Централната долина сияеха ярко в безоблачната нощ. Това не му хареса. Трябваше му тъмнина.

Отвори багажника.

27.

Когато подмина портала на имението на Козгроув, угаси фаровете. По Хамит Роуд нямаше нито една друга кола. Той измина още двеста метра и когато пътят леко зави надясно, спря отстрани.

Вече беше изключил вътрешното осветление и когато отвори вратата, купето остана тъмно. Излезе в хладната нощ, огледа се и се послуша. Цареше пълна тишина. Бош бръкна в джоба на дънките си, извади сгънато на две квадратно листче и го пъкна под чистачката. На листчето пишеше:

Свърши горивото — ще се върна скоро.

Носеше гумените ботуши, които бе взел от един от кашоните в багажника. Имаше и фенерче, което се надяваше да не се наложи да използва. Спусна се по еднометровия Банкст и предпазливо навлезе във водата, над която се издигаше бадемовата гора. Около краката му плъзнаха искрящи вълнички.

Имаше намерение да се върне при портала и да продължи успоредно на пътя към къщата на Козгроув. Не знаеше точно какво ще прави или ще търси там. Следваше инстинкта си, който му подсказваше, че богатият, със своите пари и влияние, е в дъното на нещата.

Усещаше, че трябва да се доближи до него, да види къде и как живее.

Водата беше дълбока само няколко сантиметра, но ботушите му затъваха в тинята и това затрудняваше напредването му. На няколко пъти едва не се изхлузиха от краката му.

Звездите се отразяваха във водната повърхност и му се струваше, че се вижда отвсякъде. На всеки двајсетина метра се прикриваше под някое дърво, за да си почине и да се послуша. Мъртвешката тишина не се нарушаваше дори от жужене на насекоми. Само в далечината се

разнасяше някакъв звук, ала Бош не знаеше какво го издава — беше равномерно свистене, което можеше да е от водна помпа.

След известно време започна да се чувства като в лабиринт. Дърветата бяха високи почти десет метра и изглеждаха абсолютно еднакви. Освен това бяха посадени в поразително прави редици. Накъдето и да погледнеше, виждаше едно и също. Започваше да се опасява, че ще се изгуби, и му се искаше да е взел нещо, с което да маркира пътя си.

След половин час най-после се добра до входа на имението. Вече беше изтощен, ботушите му сякаш бяха от бетон, ала реши да не се отказва и продължи нататък, като се придвижваше от дърво до дърво в първата успоредна на пътя редица.

След почти цял час видя светлините на имението между клоните на последните няколко редици бадеми. Колкото повече се приближаваше, толкова повече се усилваше свистящият звук.

Стигна до края на гората, приклепна край банкета и се огледа. Сградата представляваше вариант на френско шато. Беше висока само два етажа, но скатовете на покривите бяха стръмни и по ъглите се издигаха кули. Заприлича му на умалена версия на лосанджелиския хотел „Шато Мармон“.

Отвън я осветяваха прожектори, насочени нагоре. Отпред имаше голямо обръщало и отбивка, която завиваше зад главната сграда. Детективът предположи, че гаражът е отзад. Не се виждаха коли и той установи, че всички светлини, които е видял през гората, са външни. Вътре цареше мрак и като че ли нямаше никого.

Изправи се, изкатери се по банкета, тръгна към къщата и скоро се озова на издигнат бетонен квадрат. Буквата X в средата показваше, че това е хеликоптерна площадка. Продължи нататък, като се движеше право към сградата, но някаква промяна в периферното му зрение го накара да погледне наляво към едно ниско хълмче.

Отначало не забеляза нищо. Шатото беше толкова ярко осветено, че звездите едва се виждаха и всичко наоколо изглеждаше черно като в рог. После обаче отново зърна движение — високо над хълма. Изведнъж разбра, че това са тъмните перки на ветрогенератор, които цепеха въздуха и за миг засенчваха слабата звездна светлина.

Свистенето, което чуваше по време на придвижването си през гората, идваше от ветрогенератора. Козгроув до такава степен вярваше

в силата на вятъра, че бе издигнал един от железните си гиганти в собствения си заден двор. Бош предположи, че прожекторите, осветяващи шатото отвън, работят с ток от ветровете, които неуморно кръстосваха Долината.

Отново насочи вниманието си към осветената сграда и почти моментално го обзе колебание, съмнение в правилността на действията му. Човекът, който живееше зад тези стени, беше достатъчно умен и богат, за да впрегне вятъра. Живееше зад стена от пари и фаланга — не, цяла армия — дървета. Нямаше нужда да огражда огромното си имение, защото знаеше, че гората ще уплаши всеки натрапник, който посмее да я пресече.

Живееше в замък със защитен ров и кой бе Бош, та да си мисли, че може да го надвие? Дори не знаеше точния характер на престъплението. Анеке Йесперсен беше мъртва и Хари следваше инстинкта си. Нямаше никакви улики. Само едно съвпадение с двайсетгодишна давност и нищо повече.

Изведнъж го връхлетя вълна от механичен шум и вятър и иззад гората се появи хеликоптер и увисна във въздуха. Бош се затича обратно към дърветата, изпързая се надолу по банката и отново се озова в тинята. Погледна назад и видя, че вертолетът, черен силует на фона на тъмното небе, се спуска към площадката. Под корпуса се включи прожектор, който освети огромната буква Х. Детективът се приведе още по-ниско и продължи да наблюдава машината, която сякаш се бореше с вятъра в опит да не се отклони от отвесното си приземяване. Кацна бавно и леко, прожекторът угасна и воят на двигателя утихна.

Роторите се завъртяха още няколко пъти и спряха. Лявата врата се отвори и от вертолета слезе някой. Бош се намираше на поне трийсет метра и виждаше само човешка фигура, която определи като мъжка. Пилотът отиде при задната врата и я отвори. Хари очакваше да слезе друг човек, но оттам изскочи куче. Мъжът извади отвътре раница, затвори вратата и закри към шатото.

Кучето се затича подире му, ала след няколко метра внезапно спря и се обърна точно към мястото, където се криеше Бош. Детективът виждаше, че е едро, но в тъмнината не можеше да определи породата. Първо го чу да изръмжава, после животното се стрелна към него.

Хари се вцепени. Нямахме къде да избяга. Зад него имаше тиня. Притисна се още по-плътнo към банкета, като си мислеше, че гневното животно може да го прескочи и да затъне в калта.

И измъкна пистолета от пояса си. Ако кучето не спреше, той щеше да го спре.

— Козмо! — извика мъжът от алеята към имението.

Кучето се закова на място и задните му крака се хлъзнаха.

— Ела тук!

Кучето погледна Бош и на него му се стори, че за миг зърва очите му да проблясват в червено. После се втурна към господаря си. Въпреки това получи наказание.

— Лошо куче! Няма да ми бягаш! И никакъв лай!

Мъжът плесна кучето по задника и то приклегна в покорна поза. Допреди миг беше готово да прегризе гърлото на Бош. Сега Хари дори го съжаляваше.

Детективът изчака мъжът и кучето да влязат в шатото и тръгна обратно през гората с надеждата, че няма да се изгуби по пътя към колата си.

Прибра се в мотел „Блу Лайт“ към единайсет. Влезе направо в банята, съблече мокрите си и кални дрехи и ги хвърли във ваната. Тъкмо се канеше да пусне душа, когато чу вибрирането на джииесема си — след инцидента в „Стиърс“ беше намалил звука.

Върна се в стаята с твърдия като картон пешкир, увит около кръста му. Изписването на номера беше блокирано. Хари седна на леглото и прие повикването.

— Бош.

— Аз съм, Хари. Всичко наред ли е?

Дейвид Чу.

— Да, защо?

— Щото не ми се обаждаш и не отговаряш на имейлите ми.

— Цял ден бях на път и не съм си проверявал пощата. Току-що се прибрах в мотела и още не съм сигурен дали има безжичен интернет.

— Нали имаш имейл в джииесема, Хари!

— Да, знам, ама е голям зор с паролата и всичко останало. Прекалено е малък и не обичам да го ползвам за това. Пиша само есемеси.

— Както и да е. Искаш ли да ти разкажа какво съм ти пратил?

Бош беше зверски уморен. Изтощението от целодневното шофиране и джапането из бадемовата гора се просмукваше до мозъка на костите му. Мускулите на бедрата го боляха от дългото ходене в лепкавата тиня. Искаше да се изкъпе и да си легне, но въпреки това прие предложението на партньора си.

— Има две неща — започна Чу. — Първо, установих доста здрава връзка между две от имената в списъка, който ми даде.

Хари се огледа за бележника си и се сети, че го е оставил в колата. Точно сега нямаше как да излезе и да го вземе.

— Казвай!

— Нали знаеш, че Дръмънд се кандидатира за Конгреса?

Да, днес видях един билборд, но нищо повече.

— Защото изборите са догодина. Положението няма скоро да стане напечено. Пък и той още няма съперник. Сегашният конгресмен се пенсионира и Дръмънд сигурно е обявил кандидатурата си отрано, за да сплаши конкуренцията.

— И какво от това? Каква е връзката?

— Козгроув. Лично той и „Козгроув Агрикълчър“ са два от най-големите спонсори на предизборната му кампания. Намерих подадения от него доклад, когато е обявявал кандидатурата си.

Бош кимна. Партньорът му имаше право за връзката между двамата от съучастниците. Сега само трябваше да разкрие в какво са участвали.

— Чуваш ли ме, Хари? Само да не вземеш да ми заспиш!

— Не съм много далече от това. Браво, Дейв. Щом го подкрепя сега, сигурно е подкрепил и двете му предизборни кампании за шериф.

— И аз така си мислех, обаче тези данни още не са достъпни онлайн. Може би ще успееш да ги получиш от окръжния архив.

Бош поклати глава.

— Не, градчето е малко. Ако го направя, ще стигне и до двамата, а още не искам да ги подплашвам.

— Ясно. Как върви при тебе?

— Върви. Днес бях само на разузнаване. Утре ще се задействам по-сериозно. Какво е второто нещо? Каза, че имало две неща.

Чу не отговори веднага и Хари разбра, че втората новина няма да е добра.

— О’Тул ме повика днес в кабинета си.

Естествено О’Тул.

— Какво искаше?

— Интересуваше се върху какво работя, обаче съм сигурен, че се тревожеше за твоята „отпуска“. Пита ме дали знам къде си заминал, такива неща. Казах му, че доколкото ми е известно, боядисваш у вас.

— Боядисвам значи. Добре, ще го запомня. Предупреждаваш ли ме за това в имейла?

— Да, пратих го веднага след обедната почивка.

— Не ми пращай такива съобщения. Просто ми се обаждай. Кой знае докъде ще стигне О’Тул, ако иска да разкара някой от отдела.

— Добре, Хари, няма. Съжалявам.

Джиесемът сигнализира за ново повикване. Бош погледна дисплея и видя, че е дъщеря му.

— Не се тревожи за това, Дейв, но сега трябва да затварям. Дъщеря ми ме търси. Ще поговорим утре.

— Добре, Хари, гледай да поспиш.

Бош превключи на второто повикване. Мади говореше тихо, почти шепнешком.

— Как мина денят ти, тате?

Той за миг се замисли какво да й каже.

— Всъщност малко скучно. А твоят?

— И моят. Кога се прибиращ?

— Ами... Чакай да видим, утре имам още малко работа. Няколко разговора. Тъй че сигурно няма да е преди сряда. В твоята стая ли си в момента?

— Аха.

Което означаваше, че е сама и Хана не я чува. Бош се отпусна на възглавниците. Въпреки че бяха тънки и твърди, му се сториха като в „Риц-Карлгън“.

— Е, как върви с Хана? — попита той.

— Май нормално.

— Сигурна ли си?

— Искаше да ме накара да си легна рано. Към десет.

Бош се усмихна. Последниците му бяха известни. Резултатът от ранното събуждане на една тийнейджърка не се различаваше от опита да я пратиш рано в леглото.

— Преди да замина ѝ казах да те остави сама да решаваш тези неща. Мога пак да поговоря с нея, да ѝ напомня, че познаваш собствения си биологичен часовник.

Тя му беше изтъкнала този аргумент, когато Хари направи същата грешка като Хана.

— Не, няма нужда. Ще се оправя.

— А какво вечеря? Само не ми казвай, че пак си поръчала пица!

— Не, тя стотви и беше много вкусно.

— Какво?

— Пиле със сметана. И макарони със сирене.

— Трябва да си направим макарони със сирене.

— Тя ги готви по друг начин.

Което означаваше, че нейните ѝ харесват повече. Бош усети, че заспива, и се опита да се стигне.

— Ами, то си зависи от готвача. Всеки готви както си знае.

— Така е. Казах ѝ, че утре ще стотвя аз, ако нямам много домашни.

— Хубаво. А аз може да стотвя в сряда.

И се усмихна. Предполагаше, че дъщеря му също се усмихва.

— Да, нудълси. Божичко, нямам търпение.

— И аз. Трябва да лягам, миличка. Утре ще се чуем, нали?

— Да, тате. Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя затвори и Бош чу трите изпиуквания при прекъсването. Остана легнал, неспособен да се изправи. Осветлението беше включено, ала той затвори очи и заспа за секунди.

Сънува безкраен поход през калта. Само че вместо бадеми имаше изгорели стволоче с остри черни клони, които се протягаха към него като ръце. В далечината се чуваше яростен кучешки лай. И колкото и бързо да бягаше, кучето все повече го настигаше.

28.

Вибриращият на гърдите му джиесем го измъкна от дълбокия съм. Първата му мисъл беше, че е дъщеря му — или някакъв проблем, или ядосана на Хапа. Часовникът на нощното шкафче показваше 04.22.

Той вдигна телефона, но не видя снимката на Мади с изплезен към него език, която се появяваше при нейните обаждания. Погледна номера на дисплея и видя, че кодът е 404. Атланта.

— Детектив Бош.

Надигна се и се огледа за бележника си, ала отново се сети, че го е оставил в колата. Установи, че е гол, само на кръста му беше увит пешкир.

— Казвам се Шарлот Джексън и вчера сте ми оставили съобщение. Получих го късно снощи. Много ли е рано при вас?

Главата му се проясни. Спомни си разговора в ресторанта с Шарлот Джексън номер четири. Това трябваше да е номер три. Последното останало обаждане. Жената живееше на Ора Авеню в Източна Атланта.

— Няма проблем, госпожо Джексън — отвърна Бош. — Радвам се, че ми се обаждате. Както ви казах и в съобщението, аз съм детектив от Лосанджелиското полицейско управление. Работя в отдел „Неприключени следствия“, в който разследваме стари престъпления, ако това ви говори нещо.

— Гледала съм „Забравени досиета“ по телевизията. Много хубав сериал.

— Добре, вижте, разследвам едно старо убийство и се опитвам да се свържа с някоя си Шарлот Джексън, която през деветдесет и първа е служила в армията и е участвала в „Пустинна буря“.

Последва мълчание, но Бош изчака отговора ѝ.

— Ами... това съм аз. Но не познавам никой в Лос Анджелис, нито пък някой мой познат е бил убит. Адски странно.

— Да, разбирам, и съм наясно, че всичко това може да ви се стори смуцаващо. Ако се съгласите да ви задам няколко въпроса, нещата може би ще ви се поизяснят.

Отново зачака отговор. Не получи.

— Госпожо Джексън? Чувате ли ме?

— Да, чувам ви. Задайте въпросите си. Нямам много време, скоро трябва да тръгна за работа.

— Добре тогава, ще се опитам да съм по-кратък. Първо, това вашият домашен номер ли е, или джииесем?

— Джииесем. Нямам друг номер.

— Добре. Казахте, че сте служили във въоръжените сили и сте участвали в „Пустинна буря“. В какви войски сте служили?

— В Сухопътни.

— Още ли сте на служба?

— Не.

Каза го така, като че ли въпросът му е глупав.

— В коя база бяхте, госпожо Джексън?

— В Бенинг.

Когато служеше в армията, Бош също беше прекарал известно време във Форт Бенинг. Последната спирка преди Виетнам. Затова знаеше, че е на два часа път с кола от Атланта, първата дестинация на Анеке Йесперсен в Съединените щати. Започваше да изпитва усещането, че се приближава до нещо. Скоро щеше да изплува някаква скрита истина. Опита се да придаде на гласа си хладнокръвно звучене.

— Колко време бяхте в Персийския залив?

— Общо около седем месеца. Първо в Саудитска Арабия за „Пустинен щит“, после се прехвърлихме в Кувейт за сухопътната операция. „Пустинна буря“.

Всъщност изобщо не съм била в Ирак.

— През това време излизали ли сте в отпуск и били ли сте на круизния кораб „Сауди Принсес“?

— Разбира се — потвърди Джексън. — Всъщност всички ходеха там в един или друг момент. Това какво общо има с убийството в Лос Анджелис? Наистина не разбирам защо ме търсите и както казах, трябва да ходя на работа, тъй че...

— Госпожо Джексън, уверявам ви, че имам основание да ви безпокоя и е възможно да ни помогнете да разкрием убиеца. Може ли да ви попитам как се издържате сега?

— Работя в Центъра за медиация в Атланта. Намира се в Инман Парк.

— Адвокатка ли сте?

— Не. Господи, не.

Същият тон, като че ли Бош е задал глупав или очевиден въпрос, въпреки че той разговаряше с нея за пръв път.

— Какво работите в Центъра за медиация?

— Медиатор съм и шефът ми не обича да закъснявам. Вече трябва да тръгвам.

Бош някак си се беше отдалечил от основната цел на разговора. Такова изместване на посоката винаги го ядосваше. Приписа го на факта, че обаждането го е събудило.

— Само още няколко въпроса. Много е важно. Да се върнем на „Сауди Принсес“. Спомняте ли си кога сте били на кораба?

— Беше през март, точно преди моята част да се върне в Щатите. Тогава си мислех, че нямаше да отида, ако знаех, че само месец покъсно ще съм си в Джорджия. Обаче в армията не ме предупредиха и затова излязох в тридневен отпуск.

Хари кимна. Бяха се върнали на верния път. Сега просто трябваше да продължат по него.

— Спомняте ли си дали ви е интервюирала една журналистка? Анеке Йесперсен.

Отговорът на Джексън се забави съвсем малко.

— Холандката ли? Да, помня я.

— Датчанка. За една и съща жена ли става дума? Бяла, руса, красива, около трийсетгодишна?

— Да, да, само веднъж са ме интервюирали. Холандка, датчанка — помня, че се казваше така. Спомням си и нея.

— Добре, къде ви интервюира, спомняте ли си?

— Бях в един бар. Не помня кой, обаче беше до басейна. Постоянно киснех там.

— Спомняте ли си нещо друго за интервюто?

— За интервюто ли? Ами, не. Тя ми зададе само няколко кратки въпроса. Интервюира много хора. А наоколо беше шумно и всички бяха пияни, нали разбирате?

— Разбирам.

Сега беше моментът. Единственият въпрос, който всъщност трябваше да ѝ зададе.

— След това виждали ли сте пак Анеке?

— Ами, първо я видях на другата вечер. На същото място. Само че не интервюираше никого. Каза, че пратила репортажа си или поне снимките и сега си почивала. Оставали й още два дни на кораба и повече нямало да работи.

Бош не очакваше да чуе такова нещо. Замисли се за пътуването на Йесперсен до Атланта.

— Защо разпитвате за нея? — попита Джексън. — Тя ли е убитата?

Да. Преди двайсет години, в Лос Анджелис.

— О, божичко!

— По време на безредиците през деветдесет и втора. Една година след „Пустинна буря“.

Изчака да види дали жената ще реагира, но отсреща му отговори само мълчание.

— Струва ми се, че по някакъв начин е свързано с кораба — продължи Бош. — Спомняте ли си нещо друго за нея? Пияна ли беше, когато сте я видели на другия ден?

— Не знам дали е била пияна. Обаче държеше бутилка. Всъщност и двете държахме шишета. Това правехме на оня кораб. Наливахме се.

— Ясно. Спомняте ли нещо друго?

— Помня само, че каквато си беше руса сексбомба, на нея й беше по-трудно да държи момчетата на разстояние, отколкото на която и да е от нас.

„Нас“ означаваше жените в бара и на кораба.

— Точно това ме попита, когато дойде да ме види в Бенинг.

Бош се вцепени. Не издаваше никакъв звук, дори не дишаше. Чакаше. И тъй като не последва нищо повече, се опита предпазливо да доизкопчи историята.

Кога беше това?

— Около година след „Бурята“. Оставаха ми само две седмици до уволнението. Тя някак си ме откри и дойде в базата, зададе ми цял куп въпроси.

— Точно какво ви пита, спомняте ли си?

— Разпитва ме за втория ден, нали разбирате, когато не беше на работа. Първо ме пита дали съм я видяла и аз казах: „Да, не си ли

спомняш?“ После ме попита с кого е била и кога за последен път съм я мяркала.

— И вие какво ѝ отговорихте?

— Помнех, че тя тръгна с няколко от момчетата. Отиваха на дискотека, а не мен не ми се ходеше. След това я видях чак във Форт Бенинг.

— Попитахте ли я защо ви пита за това?

— Не. Подозирах каква е причината.

Бош кимна. Сигурно тъкмо затова жената си спомняше последния разговор толкова ясно след двайсет години.

— Нещо ѝ се е случило на кораба каза той.

— И аз така мисля — потвърди Джексън. — Обаче не я разпитвах за подробности. А и тя едва ли щеше да ми ги разкаже. Искаше само отговори. Искаше да знае с кого е била.

Хари си помисли, че вече разбира много от загадките в това дело. Какво военно престъпление е разследвала Анеке Йесперсен и защо не е споделила с никого какво прави. Обзе го още по-силна тъга за жената, която всъщност не познаваше.

— Разкажете ми за мъжете, с които е отишла на дискотека. Колко бяха?

— Не помня, трима-четирима.

— Спомняте ли си нещо друго за тях? Каквото и да е?

— Бяха от Калифорния.

Бош отново се вцепени — отговорът проехтя в главата му като камбана.

— Това ли е всичко, детектив? Трябва да тръгвам.

— Още съвсем малко, госпожо Джексън. Много ми помагате. Откъде знаете, че мъжете са били от Калифорния?

— Нямам представа. Просто го знам. Сигурно са ни казали, защото знаех, че са калифорнийци. Точно това ѝ казах, когато ме посети в базата.

— Спомняте ли си имена, нещо друго?

— Не, вече не. Оттогава мина цяла вечност. И това, което ви разказах — спомням си го само защото тя дойде в базата.

— Ами навремето? Помните ли дали сте ѝ казали името на някой от онези мъже?

Последва дълга пауза.

— Не си спомням дали съм ги знаела. Тъй де, може и да съм знаела малките им имена, когато бяхме на кораба, но нямам представа дали съм си ги спомняла след цяла година. На кораба имаше адски много мъже. Спомням си само, че бяха от Калифорния и им викахме „тираджиите“.

— Тираджиите ли?

— Да.

— Защо сте ги наричали така? Да не са ви казали, че карат камиони?

— Може, обаче си спомням, че имаха и татуирани камиони, нали разбирате?

Бош кимна — не в отговор на нейния въпрос, а в потвърждение на собствените си мисли.

— Да, разбирам. Значи онези мъже са имали такива татуировки, така ли? Къде?

— На раменете. На кораба беше горещо и бяхме на бара край басейна, тъй че или са били голи до кръста, или са били по потници. Поне двама от тях имаха еднакви татуировки, затова ние, момичетата в бара, искам да кажа, почнахме да им викаме „тираджиите“. Не си спомням повече подробности, а и вече закъснях за работа.

— Добре, госпожо Джексън. Нямам думи да ви изразя благодарността си.

— Те ли са я убили?

— Още не знам. Имате ли имейл?

— Разбира се.

— Може ли да ви пратя един линк? Снимка в уебсайт — на нея са неколцина мъже на борда на „Сауди Принсес“. Бихте ли я погледнали, за да ми кажете дали познавате някой от тях?

— Може ли да го направя от работа? Трябва да тръгвам.

— Да, няма проблем. Ще ви пратя линка веднага щом затворим.

— Добре.

Тя му продиктува имейл адреса си и Хари го записа в оставения на нощното шкафче мотелски бележник.

— Благодаря, госпожо Джексън. Съобщете ми за снимката колкото може по-скоро.

Затвори, отиде при масата в кухненския бокс, включи лаптопа си и се свърза с безжичната мрежа на къщата зад мотела. Като прилагаше

умения, усвоени от своя партньор и дъщеря си, откри линка на снимката в уебсайта на 237-а рота и го прати по имейла на Шарлот Джексън.

После отиде до прозореца и погледна навън. Още нямаше и намек за разсъмване. През нощта паркингът някак си почти се беше напълнил. Реши да вземе душ и да се приготви за деня, докато чака отговора за снимката.

След двацет минути, докато се бършеше с пешкир, пран хиляди пъти, чу компютърния сигнал за получен имейл и отиде да го прочете. Шарлот Джексън му отговаряше:

Мисля, че са те. Не съм сигурна, но така ми се струва. Татуировките са същите, както и корабът. Само че беше много отдавна и бях пила. И все пак смятам, че са те.

Бош седна на масата и препрочете имейла. Изпитваше едновременно все по-силен страх и възбуда. Шарлот Джексън не ги беше разпознала категорично, но и това стигаше. Събития отпреди двацет и повече години си заставаха по местата с яростна бързина. Ръката на миналото се пресягаше през времето и не се знаеше кого и как ще сграбчи и повали.

29.

Бош прекара утрото в стаята си — излезе само да си купи кутия мляко и донъти за закуска от магазина отгатък паркинга. Закачи на вратата табелката „Не ме безпокойте“, обади се на дъщеря си преди да е тръгнала за училище, после се чу и с Хана. И двата разговора бяха кратки и общо взето се свеждаха до пожелания за приятен ден. След това се захвана за работа и през следващите два часа подробно актуализира резюмето на разследването. Щом свърши, прибра лаптопа и всички документи в раницата си.

Преди да излезе, подготви стаята си. Избута леглото до едната стена, за да освободи пространство под лампата на тавана, и пренесе там масата от кухненския бокс. Накрая свали абажурите на двете нощни лампи и ги обърна така, че да осветяват лицето на онзи, който то седи от лявата страна на масата.

На прага бръкна в задния джоб на панталона си, за да се увери, че не е забравил ключа от стаята, и напипа пластмасовия ключодържател и още нещо.

Когато го извади, видя, че е визитката на детектив Менденхол.

Помисли си дали да ѝ позвъни и да провери дали с ходила в Сан Куентин, както беше казала на Хана. После се отказа и реши да се съсредоточи върху инерцията, набрана след разговора с Шарлот Джексън. Прибра картичката, отвори вратата, намести табелката „Не ме безпокойте“ и излезе.

Това беше стандартен следователски подход. Най-добрият и най-бърз начин да разкриеш едно престъпно сдружение е да намериш най-слабото звено във веригата и да го използваш. Когато се скъса една брънка, цялата верига се разпада.

Най-слабото звено обикновено се оказваше човек. Бош смяташе, че си има работа с престъпно сдружение отпреди двацет години, в което участват най-малко четирима души, може би петима. Единият бе мъртъв, двама се намираха под закрилата на властта, парите и закона. Оставаха Франсис Джон Даулър и Реджиналд Банкс.

Даулър отсъстваше от града и Хари не искаше да чака връщането му. Трябваше да запази инерцията си. Оставаше Банкс, не само по подразбиране, но и защото детективът смяташе, че тъкмо той се е обаждал преди десет години да се интересува за хода на следствието. Кое то предполагаше тревога. Страх. А това бяха признаци за слабост, която Бош можеше да използва.

След ранен обяд в „Ин & Аут Бъргър“ на Йосемити Авеню и отбиване до един недалечен „Старбъкс“ Хари се върна на Кроус Ландинг Роуд на същото място до тротоара, от което можеше да наблюдава Реджиналд Банкс на работното му място.

Не го видя на бюрото, на което бе седял предишния ден. Другият продавач си беше там, но не и Банкс. Бош обаче търпеливо изчака и след двадесет минути бившият гвардеец се появи от една задна стая, носеше чаша кафе. Седна, натисна шпацията на клавиатурата си и проведе поредица телефонни разговори, като всеки път прокарваше показалец по компютърния екран. Детективът предположи, че се обажда наслуки на бивши клиенти, за да провери дали са готови да сменят стария си трактор с нов.

Хари го наблюдава в продължение на половин час, като междувременно обмисляше плана си. Когато вторият продавач отиде да обслужи клиент, Бош реши, че моментът е настъпил. Слезе от колата, пресече улицата, влезе в шоурума и се насочи към градинския трактор до бюрото, на което седеше и разговаряше по телефона Банкс.

Започна да обикаля машината, четириколесен двуместен градински трактор с малко ремарке. На пластмасова стойка отстрани имаше табела с цената. Както и се очакваше, Банкс скоро затвори телефона и попита високо:

— „Гейтър“ ли търсиш?

Хари се обърна и го погледна, като че ли го е забелязал едва сега.

— Може би — отвърна той. — Имате ли? Ама втора ръка?

Банкс се изправи. Носеше спортно сако и вратовръзка с разхлабен възел. Дойде при детектива и погледна трактора, сякаш му беше приятел.

— Това е най-добрият модел от серията. Двойно предаване, инжекцион, четиритактов двигател, тъй че е тих... и... я да видим... настройващи се амортизатори, дискови спирачки и най-страхотната гаранция, каквато ще намериш за такива красавци. Всичко, каквото ти

трябва. Върви като танк, но наред с това имаш комфорта и надеждността на „Джон Диър“. Между другото, аз съм Реджи Банкс.

Протегна ръка и Бош я стисна.

— Хари.

— Много ми е приятно да се запознаем, Хари. Искаш ли да ти покажа проспекта?

Бош се усмихна като нервен купувач.

— Знам, че има всичко, каквото ми трябва. Само не знам дали искам да е чисто нов. Нямах представа, че тия неща са толкова скъпи. Почти колкото нова кола.

— Обаче си струва всеки цент. Освен това имаме програма за отстъпки, което намалява цената.

— И колко е тая отстъпка?

— Петстотин в брой и двеста и петдесет в талони за сервиз. Мога да поговоря с управителя да смъкнем още някой и друг долар. Само че няма да е много. Продаваме доста от тия градински трактори.

— Добре де, но защо са ми талони за сервиз, щом твърдиш, че вървял като танк?

— За поддръжка и ремонти, мой човек. Тия талони ще ти покрият поне две години, нали си чат к'во искам да кажа?

Бош кимна и се вторачи в малкия трактор, като че ли обмисляше предложението. После попита:

— Значи нямате втора ръка, а?

— Може да поогледаме отзад.

— Няма да е зле. Поне ще мога да кажа на жената, че съм проверил всичко налично.

— Така трябва. Само да взема ключовете.

Банкс влезе в кабинета на управителя до задната стена на шоурума и след малко се върна с голяма връзка ключове. Поведе Бош по коридора към дъното на сградата и излязоха на ограден паркинг, на който имаше употребявани трактори. Градинските бяха подредени до задната стена.

— Ей ги там — каза Банкс. — За отдих или за работа?

Бош не разбра точно какво го пита, затова не отговори. Държеше се така, сякаш не е чул въпроса, хипнотизиран от лъскавите машини.

— Ферма ли имаш, или просто си падаш по офроуда? — изясни нещата продавачът.

— Наскоро си купих лозе край Лодай. Трябва ми нещо, което да минава между редовете и да стигам бързо дотам. Прекалено съм стар да вървя пеша толкова далече.

Банкс кимна, за да покаже, че тази история му е позната.

Джентълмен фермер, а?

— Нещо такова, да.

— Всички купуват лозя, защото е гот да си във винарския бизнес. Моят шеф тука, собственикът де, и той има много лозя в Лодай. Знаеш ли го масива на Козгроув?

Хари кимна.

— Няма как да го пропуснеш. Обаче самия него не го познавам. Аз съм дребна риба.

— Добре де, все отнякъде трябва да почнеш, нали така? Сигурно ще измислим нещо тук. Кой от тия красавци ти харесва?

И посочи шестте градински трактора. На Бош му изглеждаха абсолютно еднакви. Всичките бяха зелени и доколкото можеше да прецени, единствените разлики помежду им бяха дали ремаркетото им е с каната, или с цял кафез и до каква степен е очукано. Тук нямаше лъскави пластмасови стойки с цени.

— Произвеждат ги само в зелено, тъй ли? — попита той.

— В момента втора ръка имаме само зелени отвърна Банкс. — Това е „Джон Диър“. Гордеем се със зеления цвят. Но ако се навиеш на нещо ново, може да ти го поръчаме в камуфлаж.

Детективът кимна замислено и каза:

— Искам с цял кафез.

— Добре, безопасността на първо място отбеляза продавачът. — Правилен избор.

— Да — потвърди Бош. — Винаги безопасността на първо място. Хайде пак да погледнем оня трактор вътре.

— Няма проблем.

Един час по-късно Хари се върна в колата си, след като уж реши да купи градинския трактор в шоурума, но накрая се разколеба и каза, че трябвало да си помисли. Банкс се ядоса, че е пропуснал продажбата, но все пак му даде визитката си и му каза да се обади; обеща да помоли направо големия шеф за по-сериозна отстъпка през главата на управителя. С шефа били много гъсти, приятелството им датирало от двайсет и пет години.

Бош не целеше с тази среща нищо друго, освен да влезе в пряк контакт с бившия гвардеец, да го прецени и евентуално мъничко да наруши душевния му комфорт. Щеше да направи същинския си ход по-късно, когато започнеше изпълнението на втората част от плана си.

Запали колата и потегли, в случай че Банкс го наблюдава. След две преки направи обратен завой, върна се към представителството и спря до тротоара на половин пряка от него, пак така, че да вижда бюрото на продавача.

До края на деня така и не се появи друг купувач. От време на време Банкс говореше по телефона и работеше на компютъра, ала едва ли с особен успех, поне според Бош. Въртеше се нервно на мястото си, барабанеше с пръсти по плота и час по час ходеше да пълни чашата си с кафе. Хари го видя на два пъти скришом да си сипва в кафето от една половинлитрова бутилка, извадена от чекмеджето на бюрото.

Точно в шест Банкс и останалите служители затвориха офиса и си тръгнаха. Бош знаеше, че Банкс живее на север от Модесто, в Мантека, така че подкара форда, подмина представителството и обърна малко по-нататък, за да е в нужната посока да го проследи до къщи.

Банкс се качи в сребриста тойота и потегли ма север, както се очакваше. После обаче изненада Хари, като зави наляво по Хач Роуд и се отдалечи от шосе 99. Отначало детективът си помисли, че минава по пряк път, но скоро му стана ясно, че се е излъгал. По шосето вече щяха да са стигнали в Мантека.

Озоваха се в район, който представляваше комбинация от промишлена зона и жилищен квартал. От едната страна плътно една до друга бяха наблъскани бедняшки и средноимотни къщи, а от другата се точеше безкрайна върволица автоморги и фирми за рециклиране на коли за скрап.

Бош поизостана, защото се опасяваше Банкс да не го забележи, и го изгуби от поглед, когато Хач Роуд се изви покрай река Туалъми.

Увеличи скоростта и излезе от завоя, ала тойотата я нямаше. Продължи нататък, настъпи газта и със закъснение го осени, че преди малко е подминал клуб на ВВЧ — Ветерани от войните в чужбина. Интуитивно намали и обърна, после спря на паркинга на заведението. Веднага видя сребрилата тойота до сградата. Предположи, че Банкс пътъом се е отбил да обърне едно и не иска никой да разбере.

Влезе в слабо осветения бар и се огледа. Нямаше нужда.

— Ей, здрасти!

Беше Банкс. Седеше сам на бара. Спортното сако и вратовръзката му бяха изчезнали. Младата барманка тъкмо слагаше пред него пълна чаша.

Хари се престори на изненадан.

— О, ти ли си?... Реших да ударя едно бързо, преди да продължа на север.

Банкс му даде знак да се настани на столчето до него.

— Добре дошъл в клуба.

Бош се приближи, като вадеше портфейла си.

— Отдавна съм в клуба.

Извади ветеранската си карта и я подхвърли на бара. Преди барманката да успее да я провери, Банкс я грабна, погледна я и изсумтя:

— Нали каза, че името ти е Хари?

— Да, така ми викат.

— Йе... ро... Какво е това шантаво име?

— Йеронимус. Така се е казвал един някогашен художник.

— Нищо чудно, че предпочиташ да ти викат Хари.

Банкс подаде картата на барманката.

— Гарантирам за него, Лори. Свестен пич е.

Лори хвърли бегъл поглед на картата и я върна на Бош.

— Хари, да ти представя Трите Л — каза продавачът. — Лори Лин Лукас, най-добрата барманка в бранша.

Бош й кимна и седна на стола до него. Май беше успял. Съвпадението не събуждаше подозрения у Банкс. А ако продължеше да се налива, изобщо нямаше да заподозре нищо.

— Пиши поръчката му на моята сметка, Лори — заяви Банкс.

Хари му благодари и си поръча бира. След миг пред него се появи леденостудена бутилка и Банкс вдигна чашата си за поздравница.

— За нас — бойците!

Чукнаха се и Банкс изгълта една трета от скоча си на една глътка. Бош забеляза, че носи голям военен часовник с различни датчици, и се зачуди как се съвместява това с продажбата на трактори.

Банкс го погледна с присвити очи.

— Чакай да се сетя. Виетнам.

Хари кимна и попита:

— А ти?

— „Пустинна буря“, готин. Първата Война и Залива. Чукнаха се отново.

— „Пустинна буря“ — одобрително повтори Бош. Виж, такава нямам.

Банкс пак присви очи.

— Какво нямаш?

Хари сви рамене.

— Падам си малко колекционер. По нещо от всяка война, такива работи. Главно вражески оръжия. Жена ми ме мисли за луд.

Банкс не отговори, затова Бош продължи в същия дух:

— Най-ценната ми вещ е самурайско танто, взето от убит японец в една пещера на Иво Джима. Използвано.

— Какво е това, пистолет ли?

— Не, нож.

Хари имитира прокарване на нож отляво надясно през корема си. Лори Лин изсумтя отвратено и се отдалечи в другия край на бара.

— Броих два бона за него — поясни Бош. — Щеше да е поевтино, нали разбираш, ако не беше използвано. Ти донесе ли си нещо интересно от Ирак?

— Всъщност изобщо не съм бил там. Базата ни беше в Саудитска Арабия и няколко пъти съм бил в Кувейт. Служих в транспортна рота.

Банкс допи скоча си и Хари попита:

— Значи не си участвал в бойни действия, а?

Банкс почука с празната си чаша по бара.

— Лори, ще работиш ли днеска, или ще си почиваш?

После се обърна към Бош.

— Дяволите да го вземат, мой човек, видял съм доста боеве. Един „Скъд“ за малко да унищожи цялата ни част. Пък и ние избихме бая народ. И както ти казах, служих в транспортна рота, тъй че имахме достъп до всичко и знаехме как да го пренесем тук.

Хари го погледна, сякаш внезапно заинтригуван, но изчака Дори Лин да напълни чашата на Банкс и отново да се отдалечи. После заговори с тих, заговорнически глас.

— Търся нещо от Републиканската гвардия. Знаеш ли някой да има такава? Тъкмо затова винаги се отбивам в клубовете на ВВЧ,

когато съм в друг град. Така си попълвам колекцията. Взех тантото от един старец, с който се запознах в Темпи. Преди двайсет години.

Банкс кимна. Опитваше се да следи какво му говори детективът през сгъстяващата се алкохолна мъгла.

— Ами... познавам някои хора. Пренесли са всякакви неща. Оръжия, униформи, каквото поискаш. Обаче трябва да си платиш и можеш да започнеш, като купиш оня шибан „Гейтър“, дето го зяпа цял ден.

Бош кимна.

— Разбирам. Ще се договорим. Утре пак ще дойда в представителството. Какво ще кажеш?

— Виж, това е приказка, приятел.

30.

Бош успя да излезе от клуба на ВВЧ, без да почерпи Банкс и явно без онзи да забележи, че детективът е изпил по-малко от половината си бира. Качи се в колата, премести я в отсрещния край на паркинга, където имаше рампа към реката, и паркира до ред пикапи е празни колесари за лодки. Наложил се да почака двайсет минути, докато Банкс най-после се появи и се настани зад волана на тойотата.

По време на разговора им продавачът беше изпил три уискита. Бош предполагаше, че е обърнал едно преди и поне още едно след това, и се боеше, че ако Банкс демонстрира очевидна невъзможност да шофира, ще се наложи да го спре прекалено рано, за да не допусне някой да пострада.

Бившият гвардеец обаче се оказа опитен пияч. Потегли обратно на изток по Хач Роуд, откъдето бяха дошли. Хари го следваше на разстояние, но наблюдаваше задните му светлини. Не забелязал лъкатушене, увеличаване на скоростта или необяснимо набиване на спирачки. Банкс явно добре владееше и себе си, и колата си.

И все пак преживя десет изключително напрегнати минути, докато шофираше зад него до рампата за шосе 99, където Банкс се насочи на север. Щом излязоха на шосето, Бош скъси дистанцията. След пет минути подминаха изхода за Хамит Роуд и стигнаха до табелата, приветстваща пътниците с добре дошли в окръг Сан Хоакин. Хари сложи полицейския буркан на таблото, включи го, приближи се още повече и превключи на дълги, осветявайки купето на Банкс.

Нямаше сирена, но продавачът не можеше да не забележи какво става и след няколко секунди даде десен мигач.

Бош разчиташе, че Банкс няма да спре отстрани на шосето, и се оказало прав. Първият изход за Шиън беше на по-малко от километър. Банкс намали и отби, после спря на чакълена площадка до една затворена сергия за плодове и угаси двигателя. Наоколо бе тъмно и пусто, което напълно устройваше Хари.

Банкс не слезе от колата, както често постъпваха пияните шофьори. Не отвори и прозореца. Бош се приближи, вдигнал големия

си фенер на рамо, за да го заслепи, в случай че се опита да види лицето му. Почука по стъклото и Банкс неохотно го спусна.

— Нямах основание да ме спираш бе, човек — каза бившият гвардеец още преди Хари да отвори уста.

— Криволичехте през цялото време, докато шофирах след вас, господине. Пили ли сте?

— Глупости!

— Слезте от колата, господине.

— На, дръж.

И подаде шофьорската си книжка през прозореца. Бош я взе и я вдигна към светлината, сякаш я проверява, но всъщност без да откъсва очи от Банкс.

— Хайде, обади се — предизвикателно рече Банкс. — Обади се на шериф Дръмънд и той ще ти нареди да си седнеш в цивилната кола и да се разкараш от тука.

— Няма нужда да се обаждам на шериф Дръмънд отвърна Хари.

— Има, приятел, щото мястото ти виси на косъм. Послушай ме. Обади му се, по дяволите.

— Не, вие не разбирате, господин Банкс. Няма нужда да се обаждам на шериф Дръмънд, защото не се намираме в окръг Станислаус, а в окръг Сан Хоакин и нашият шериф се казва Брус Или. Мога да му се обадя, само че не искам да го ядосвам заради такава дреболия като пиян шофьор.

Банкс наведе глава, осъзнал, че е пресякъл границата на окръга и е навлязъл в територия, в която няма закрила.

— Слезте от колата — каза Хари. — Повече няма да повтарям.

Дясната ръка на продавача се стрелна към контактния ключ. Бош обаче го очакваше: пусна фенера, светкавично се пресегна през прозореца и дръпна ръката му, преди да е успял да запали. После отвори вратата, измъкна го от седалката, завъртя го и притисна гърдите му към автомобила.

— Вие сте арестуван, господин Банкс. За оказване съпротива на полицаи и по подозрение за шофиране в нетрезво състояние.

Докато му извиваше ръцете отзад, за да му сложи белезници, Банкс продължи да се дърпа и успя да обърне глава и да го погледне. Лампичката в купето хвърляше достатъчно светлина и той го позна.

— Ти?!

— Да, аз.

Хари закопча белезниците.

— Какво става бе?

— Става това, че си арестуван. Сега ще отидем при моята кола и ако продължаваш да се съпротивляваш, ще вземеш да се препънеш и да се проснеш по лице, ясно ли ти е? И устата ти ще се напълни с чакъл, Банкс. Това ли искаш?

— Не. Искам адвокат.

— Ще получиш адвокат, след като влезеш в ареста. Хайде!

Бош рязко го изправи от колата и го поведе към форда. Бурканът продължаваше да пулсира. Хари отвори задната дясна врата, натика го вътре и му закопча колана.

— Ако мръднеш от това място, докато пътуваме, ще ти напъхам задния край на фенера в устата. Тогава освен адвокат ще поискаш и зъболекар. Ясен ли съм?

— Да. Няма да се съпротивлявам. Само повикай адвоката ми.

Детективът затръшна вратата, върна се при тойотата, извади контактния ключ и я заключи. После взе табелката „Свърши горивото“ от своята кола и я пъкна под чистачката на Банкс.

Докато вървеше към форда, забеляза на банкета на изходната рампа паркиран автомобил — силуетът му се очертаваше на фона на светлината от шосето. Не си спомняше да го е подминал на идване.

В купето му беше прекалено тъмно, за да види дали вътре има някой. Бош отвори предната лява врата, седна зад волана, изключи полицейския буркан и бързо потегли по пътя, който минаваше успоредно на шосето. През цялото време поглеждаше в огледалото Бош успя да излезе от клуба и заради Банкс, и заради тайнствения автомобил.

В паркинга на „Блу Лайт“ имаше само още две коли, при това далеч от номер 7. Той паркира на заден, така че задната дясна врата да е максимално близо до неговата стая.

— Какво искаш?! — попита Банкс.

Без да отговори, Бош слезе и отиде да отключи стаята си. После се върна при форда и огледа паркинга, преди да измъкне арестанта от задната седалка. Бързо го поведе към вратата, като го прегръщаше през кръста, сякаш подкрепя пиан.

Щом влязоха, светна лампата, затвори вратата с крак и отведе Банкс при стола от лявата страна на масата.

— Нямах право! — възрази Банкс. — Трябва да ме закараш в ареста и да повикаш адвоката ми.

Бош застана зад него, откопча едната му китка и прехвърли веригата през двете вертикални пръчки на облегалката. После пак му щракна гривната и го окова за стола.

— Сега вече загази адски кофти! — изсумтя Банкс. — Не ми пука кой окръг е тука, ти прекали, мама ти стара! Свали ми белезниците!

Хари мълчеше. Отиде в кухненския бокс, наля пластмасова чаша с вода от чешмата, върна се и седна на другия стол. Отпи глътка и остави чашата на масата.

— Ти чуваш ли ме бе, мама ти стара? Познавам важни хора. Хора, които имат власт в Долината, тъй че здравата си загазил!

Бош само го гледаше втренчено. Секундите течаха. Банкс напрегна мускули и белезниците изтракаха в пръчките на облегалката. Опитът му да се освободи се провали и той се наведе напред и изкрещя:

— Ще кажеш ли нещо най-последно?!

Хари извади джиесема си и го остави на масата. Отпи още глътка вода и заговори спокойно и делово, повтаряше вариант на встъплението, което беше използвал предишната седмица с Руфъс Колман.

— Това е най-важният момент в целия ти живот. Предстои ти да направиш най-важния избор в живота си.

— Какви ги дрънкаш, мама ти стара?

— Много добре знаеш. Знаеш всичко. И ако искаш да се спасиш, ще ми го разкажеш от игла до конец. Това е изборът — да се спасиш или не.

Банкс поклати глава, сякаш се опитваше да се събуди от кошмар.

— Уф бе, човек... к'ва е тая шантава работа?! Ти не си ченге, нали? Ти си няк'ъв луд. Ако беше ченге, щеше да ми покажеш служебната си карта. Дай да я видя бе, задник такъв!

Бош отпи още една глътка вода. Чакаше. Откъм паркинга проблеснаха фарове и за миг осветиха прозореца.

— Ей! — развика се Банкс. — Помощ! Аз съм...

Хари грабна чашата и я лисна в лицето му, за да го накара да млъкне. След това бързо отиде в банята, донесе пешкир и докато Банкс още кашляше и плюеше, му запуши устата с пешкира и го завърза на врата му, сграбчи го за косата, дръпна главата му назад и изсъска в ухото му:

— Ако извикаш пак, няма да съм толкова нежен.

Отиде при прозореца и надникна през щорите. Видя само двете коли, които вече бяха там при пристигането им, и реши, че онзи, който преди малко е влязъл в паркинга, очевидно просто е обърнал и си е тръгнал. Озърна се към Банкс, съблече си сакото и го хвърли на кревата, нагласи пистолета в кобура на кръста си и отново седна на масата.

— Така, докъде бяхме стигнали? А, да, до избора. Тази вечер ти предстои да направиш избор, Реджи. Основният въпрос е дали да ми разкажеш всичко, или не. Обаче това решение ще има извънредно сериозни последици за тебе. Всъщност избираш дали да прекараш остатъка от живота си в затвора, или да облекчиш участието си и да ми съдействаш.

Банкс поклати глава, ала това не означаваше отказ, а по-скоро смайване, че с него е възможно да се случи такова нещо.

— Сега ще ти отпуша устата и ако пак се опиташ да викаш, ще... е, ще ти се случи нещо неприятно. Обаче първо се съсредоточи върху това, което ще ти разкажа през следващите няколко минути, защото искам да проумееш в какво положение се намиращ. Разбираш ли ме?

Банкс покорно кимна и дори направи усилие да изрази съгласието си през пешкира, но резултатът беше нечленоразделен звук.

— Добре — продължи Бош. — Сделката е следната. Ти участваш в престъпно сдружение, създадено преди повече от двайсет години на кораба „Сауди Принсес“.

Щом осъзна какво му казват, Банкс се облещи и в очите му проблесна страх, бързо прерастващ в ужас.

— Така че или ще влезеш за много дълго зад решетките, или ще ни съдействаш и ще ни помогнеш да разкрием съдружието. Ако ни съдействаш, ще можеш да се надяваш на известно снизхождение, тоест ще имаш шанс да избегнеш доживотния затвор. Сега да ти махна ли пешкира?

Банкс енергично закима. Бош се пресегна през масата и грубо смъкна пешкира от главата му.

— Готово.

Двамата дълго се взираха един в друг. Когато Банкс заговори, гласът му издаваше неподправено отчаяние.

— Моля ви, господине, нямам представа за какви сдружения говорите, дяволите да го вземат. Аз продавам трактори. Това ви е известно. Нали сам ме видяхте? С това се занимавам. Ако искате да ви разкажа за трак...

Хари силно удари с длан по масата.

— Малък!

Банкс млъкна и Бош се изправи. Отиде при раницата си, извади папката със следствените материали и я сложи на масата. Беше подредил всичко вътре така, че да може да показва снимките и документите в нужната му последователност. Сега я разтвори на една от снимките на трупа на Анеке Йесперсен, както го бяха открили в уличката. Плъзна я по масата пред Банкс.

— Това е жената, която сте убили вие петимата. И после сте прикрили следите си.

— Това е безумие! Това е толкова...

Бош плъзна към него следващата снимка — оръжието на убийството.

— А ето го и пистолета, с който е убита. Едно от оръжията, за които вече ми призна, че сте пренесли от Залива.

Банкс сви рамене.

— И какво от това? Какво ще ми направят? Ще ми вземат ветеранската карта?! Голяма работа. Разкарай тия снимки.

Детективът продължи с поредната снимка. Банкс, Даулър, Козгроув и Хендерсън до басейна на „Сауди Принсес“.

— Тук сте четиримата заедно на кораба преди да се напиете и да изнасилите Анеке Йесперсен.

Банкс поклати глава, но Бош виждаше, че снимката е попаднала право в целта си. Банкс беше ужасен, защото разбираше, че е слабото звено. Същото се отнасяше и за Даулър, обаче сега на стола беше прикован Банкс.

Страхът и тревогата му взеха връх и той допусна колосална грешка.

— Давността за изнасилване е седем години и освен това нямаш никакви доказателства срещу мене. А с другото нямам нищо общо!

Това беше изключително важно признание. Бош разполагаше само с хипотезата си за престъпното сдружение и нямаше доказателства, с които да я подкрепи. Театърът с Банкс имаше единствена цел. Да го обърне срещу другите. Да го превърне в доказателство срещу тях.

Банкс обаче явно не разбираше какво е казал, какво е издал, и Хари се възползва от това.

— Това ли е казал Хендерсън? Че нищо не ви заплашва за изнасилването? Затова ли е тръгнал срещу Козгроув и му е поискал пари да открие собствен ресторант?

Банкс не отговори. Изглеждаше смаян, че Бош знае толкова много. Хари се наведе към него.

— Само че това му е изиграло кофти номер, нали?

И кимна, сякаш за да потвърди собствените си думи, и позна по очите на Банкс, че той най-после започва да разбира. Бош тъкмо това чакаше.

— Точно така — продължи той. — Даулър е при нас. И не иска да влезе на топло до края на живота си. Затова ни оказва съдействие.

Банкс поклати глава.

— Невъзможно. Преди малко се чух с него. По телефона. Точно след като ти си тръгна от клуба.

Това им беше проблемът на импровизациите. Не се знаеше кога версията ти ще се препъне в неопровержими факти. Бош се опита да замаже гафа си и се усмихна лукаво.

— Е, той беше при нас, когато му се обади. Каза ти точно каквото го бяхме инструктирали. И след това продължи да ни разправя за вас с Козгроув и Дръмънд... Дръмъра, както сте му викали навремето.

Сега вече видя по очите на Банкс, че започва да вярва. Все някой трябваше да е разказал на Бош за Дръмъра. Не можеше просто да си го е измислил.

Детективът запрелиства материалите в папката, уж че проверява дали не е забравил нещо.

— Не знам, Реджи. Когато разширеният състав съдебни заседатели чуе всичко това и ви повдигнат обвинение в убийство,

изнасилване, престъпно сдружение и така нататък, според тебе какви адвокати ще си вземат Козгроув и Дръмънд? А ти за какъв ще имаш пари? И когато решат да те хвърлят на вълците и заявят, че вие с Даулър и Хендерсън сте създали сдружението, на кой според тебе ще повярват съдебните заседатели? На тях или на теб?

Банкс понечи да се наведе напред, ала с окованите си зад стола ръце успя да помръдне само няколко сантиметра. Затова просто вирна глава, обзет от яростен страх и отчаяние.

— Давността е изтекла — изпъшка той. — Не могат да ме обвинят за онова на кораба, а не съм направил нищо друго.

Бош бавно поклати глава. Престъпният ум никога не преставаше да го удивява със способността си да се дистанцира от престъпленията и да ги оправдава.

— Даже не можеш да го изречеш, нали? Наричаш го „онова на кораба“. Било е изнасилване. Вие сте я изнасилили. И не познаваш добре закона. Престъпното сдружение за прикриване на престъпление удължава давността. Пак могат да те обвинят, Банкс, и ще го направят.

Продължаваше да импровизира, да играе театър, макар че си измисляше сценария в движение.

Налагаше се, защото му вършеше работа само един резултат. Трябваше да пречупи Банкс, да го накара да проговори, да го принуди да даде показания и да осигури доказателства срещу другите. Всичките заплахи за съдебен процес и затвор в крайна сметка бяха празни. Разполагаше единствено с косвени доказателства, при това крайно неубедителни, свързващи продавача и останалите с убийството на Анеке Йесперсен. Нямахте свидетели и веществени доказателства. Бяха открили оръжието на убийството, ала не можеше да го постави в ръцете на нито един от заподозрените. Да, можеше да разположи жертвата и заподозрените в непосредствена близост в Персийския залив, а една година по-късно и в Южен Лос Анджелис. Само че това не доказваше убийството. Знаеше, че не е достатъчно и че дори най-неопитният лосанджелески прокурор няма да го приеме. Имаше само един шанс — да убеди един от самите тях да ги издаде. С трикове, театър или по какъвто и да е друг начин трябваше да пречупи Банкс и да го накара да разкрие истината.

Бившият гвардеец поклати глава, сякаш се опитваше да пропъди някаква мисъл или образ. Сякаш смяташе, че по този начин

действителността, пред която се е изправил, няма да влезе в ума му.

— Не, не бе, човек, не можеш... трябва да ми помогнеш — изпъшка той. — Ще ти разкажа всичко, обаче трябва да ми помогнеш. Обещай ми.

— Нищо не мога да ти обещаая, Реджи. Но мога да ходатайствам за тебе пред Окръжна прокуратура и знам едно: прокурорите винаги се грижат за главните си свидетели. Ако си съгласен, ще ми разкажеш всичко. Абсолютно всичко. И без никакви лъжи. Само една лъжа и всичко отива на кино. А ти отиваш в затвора до края на живота си.

Остави го да осмисли думите му. Трябваше да събере доказателства срещу другите още сега и тук, иначе щеше да пропусне шанса и никога нямаше да получи втори.

— Е, готов ли си да ми разкажеш?

Банкс колебливо кимна.

— Да. Готов съм.

31.

Хари въведе паролата в джиясема си и го включи на запис. След това започна разпита. Представи се, посочи делото, с което е свързан разпитът, и съобщи името, възрастта и адреса на Реджиналд Банкс. Прочете му правата от картичката, която винаги носеше в портфейла си, и продавачът отговори, че ги разбира и е готов да окаже съдействие, като изрично заяви, че не желае първо да се посъветва с адвокат.

Банкс разказа започналата преди двайсет години история за час и половина, като подхвана от „Сауди Принсес“. Нито веднъж не използва думата „изнасилване“, ала призна, че четиримата с Даулър, Хендерсън и Козгроув правили секс с Анеке Йесперсен в една каюта, докато тя била в безпомощно състояние след изпития алкохол и опиата, който Козгроув скришом поставил в чашата ѝ — „Ромпун“, седатив, който се давал на добитъка, за да го успокоят преди транспортиране. Бош знаеше за този транквилант от други свои разследвания.

По-нататък бившият гвардеец обясни, че Йесперсен специално била нарочена от Козгроув, който им казал, че тя сигурно е естествена блондинка и че никога не е бил с такава жена.

Когато Бош го попита дали Дж. Дж. Дръмънд с бил в каютата по време на изнасилването, Банкс категорично отрече. Дръмънд знаел какво става, обаче не участвал. Петимата не били единствените от 237-а рота на кораба в този момент, но не бил замесен никой друг.

Докато разказваше, Банкс се разплака; непрекъснато повтаряше колко съжалявал, че се е включил в случилото се в каютата.

— Заради войната, разбираш ли? На човек просто му става нещо.

Бош и преди беше чувал това извинение — идеята, че смъртоносното напрежение и страхът по време на война дават на някого право да извършва отвратителни престъпления, за каквито иначе не би и помислил. Така можеше да се оправдава всичко, от избиването на всички жители на едно село до груповото изнасилване на безпомощна жена. Той не го приемаше и си помисли, че Анеке

Йесперсен е била права. Това бяха военни престъпления и нищо не ги оправдаваше. Според него войната изкарваше най-вече истинския характер на човек, добър или лош. Не изпитваше съчувствие към Банкс и неговите съучастници.

— Затова ли Козгроув е носел лекарството чак от Щатите? В случай че му стане нещо заради войната? Още на колко жени го е давал, докато бяхте там? А преди това? В гимназията? Всички сте учили в една гимназия, бас държа. Нещо ми подсказва, че на оня кораб не сте проверявали действието му за пръв път.

— Не бе, човек, не бях аз. Никога не съм го използвал онова нещо. Даже и тогава не знаех, че го е използвал. Мислех си, че е просто, нали разбираш, пияна. Дръмънд ми каза после.

— Какви ги говориш? Нали Дръмънд го нямало там?

— Нямахме го. Говоря за по-късно. След като се върнахме тука. Той знаеше какво се е случило в каютата. Знаеше всичко.

Бош се нуждаеше от повече информация, за да прецени ролята на Дръмънд в престъпленията срещу Анеке Йесперсен. И за да попречи на Банкс да замаже нещата, изненадващо скочи на безредиците в Лос Анджелис през 1992-ра.

— Сега ми разкажи за Креншоу Булевард.

Продавачът поклати глава.

— Какво?... Не мога.

— Как така не можеш? Нали си бил там?

— Бях, ама не бях там, нали ти е ясно какво имам предвид?

— Не, не ми е ясно. Обясни ми.

— Ами, естествено, че бях там. Нали ни бяха мобилизирали. Но когато са застреляли онова момиче, аз бях далече от уличката. Бяха ни пратили с Хендерсън да проверяваме личните документи в другия край на нашите позиции.

— Значи твърдиш, и ти напомням, разпитът се записва, че изобщо не си виждал „онова момиче“, Анеке Йесперсен, жива или мъртва, докато си бил в Лос Анджелис, така ли?

Официално зададеният въпрос накара Банкс да се замисли. Разбираше, че детективът стяга примката. По-рано ясно му беше заявил, че ако каже истината, има надежда за него. Ако обаче излъжеше дори само веднъж, Бош нямаше да се опита да облекчи положението му.

Като свидетел, оказващ съдействие на следствието, Банкс вече не бе с белезници. Вдигна ръце и прокара пръсти през косата си. Допреди два часа си седеше на бара в клуба на ВВЧ, а сега буквално се бореше за живота си, живот, който по един или друг начин след тази вечер щеше да се промени.

— Добре, чакай, не твърдя такова нещо. Видях я. Да, видях я, обаче не знаех, че са застреляли точно нея в оная уличка. Бях далече оттам. Научих, че е била тя, чак след като се прибрахме тука, някъде две седмици по-късно, честно.

— Добре тогава, разкажи ми как я видя.

По думите на Банкс, скоро след като 237-а рота пристигнала в Лос Анджелис, за да участва в овладяването на безредиците, Хендерсън съобщил на другите, че видял „русото момиче“ от кораба сред журналистите пред стадиона „Колисиъм“, където частите на Калифорнийската национална гвардия се строявали след слизането им от камионите.

Отначало никой не му повярвал, но Козгроув пратил Дръмънд да огледа репортерите, защото той не бил в каютата на „Сауди Принсес“ и тя нямало да го познае.

— Добре де, но как е щял да я познае той? — попита Бош.

— Беше я виждал на кораба и знаеше как изглежда. Просто не беше в каютата с нас. Твърдеше, че дори четирима са прекалено много.

Хари реши, че обяснението звучи правдоподобно, и му каза да продължи нататък.

Банкс каза, че Дръмънд се върнал и потвърдил думите на Хендерсън.

— И значи всички се питахме какво иска тя и как ни е открила. Обаче Козгроув не се притесняваше, защото тя не можела да докаже нищо. Цялата тая история беше преди неща като ДНК и „От местопрестъплението“, нали ти е ясно какво имам предвид?

— Да, разбирам. И кога я видя самият ти?

Банкс отговори, че видял Йесперсен, когато тяхната част получила заповед и се отправила към Креншоу. Репортерката последвала транспортната рота и фотографирала мъжете от частта, докато се разгръщали по булеварда.

— Преследваше ни като призрак, правеше ни снимки. Направо се побърквах от шубе. Хендерсън също. Мислехме, че ще пусне във

вестника материал за нас или нещо подобно.

— Тя разговаря ли с теб?

— Не, с мене не. Изобщо.

— Ас Хендерсън?

— Поне аз не съм видял, а той беше с мене през повечето време.

— Кой я е убил, Реджи? Кой я е завел в оная уличка и я е застрелял?

— Ще ми се да знаех бе, човек, защото щях да ти кажа. Ама не бях там.

— Петимата после не сте ли разговаряли за това?

— Ами, да, разговаряхме, ама изобщо не стана дума кой го е извършил. Дръмъра взе нещата в свои ръце и каза, че трябвало да се договорим никога повече да не споменаваме за тая история. Карл бил богат и щял да се погрижи за всички ни, стига да си държим езика зад зъбите. В противен случай щял да се погрижи всички да си го получим.

— Как?

— Каза, че имал доказателства. Случилото се на кораба било мотивът и щели да ни съдят всичките. Престъпно сдружение за извършване на убийство.

Бош кимна. Всичко съвпаднаше със собствената му хипотеза за престъпното сдружение.

— Кой може да я е застрелял? Карл ли? С такова впечатление ли остана?

Банкс сви рамене.

— Ами, да, винаги съм си мислил така. Той я е замъкнал в оная уличка или я е примамил там, а другите са го вардили. Те бяха заедно, Карл, Франк и Дръмъра. Ама ние с Хендерсън не бяхме там бе, човек, казвам ти.

— И после същата вечер Франк Даулър отива на уличката да се облекчи и случайно „открива“ група.

Банкс само кимна.

— Защо? Защо изобщо си е направил труда? Защо просто не са оставили тялото там? Сигурно са щели да го намерят чак след няколко дни.

— Не знам. Предполагам, са си мислили, че ако го открият по време на безредиците, следствието ще се обърка тотално. Нали

разбираш, че ще го проведат през куп за грош. Дръмъра бачкаше в шерифството и ги разбираше полицейските работи. Момчетата разправяха, че всичко било напълно замряло. Беше си пълен хаос.

Хари го гледа дълго, без да каже нищо.

— Да, и са били напълно прави — въздъхна накрая.

Замисли се какви още въпроси да зададе на Банкс.

Понякога, когато свидетелите правеха пълни признания, делото и самото престъпление придобиваха толкова много аспекти, че човек им губеше края. Спомни си, че до този момент всъщност го е довело оръжието на убийството. „Проследи пистолета“ — помисли си.

— Чий е пистолетът, е който са я убили?

— Не знам. Не е мой. Моят е вкъщи, пазя го в сейф.

— Всички ли си донесохте барети от Ирак?

Банкс кимна и му разказа, че тяхната бойна част карала камиони с пленени иракски оръжия до една яма, изкопана в саудитската пустиня, където ги взривявали и заравяли. Почти всички от ротата, които участвали в тази операция, си свили пистолети от камионите, включително петимата, които по-късно се оказали на „Сауди Принсес“ едновременно с Анеке Йесперсен.

След това пренесли оръжията в Съединените щати. Банкс бил ротен интендант и ги скрил на дъното на кашоните с багажа.

— Все едно лисицата да варди курника — отбеляза той. — Ние бяхме транспортна рота и аз отговарях за подреждането на целия багаж. Нямахме проблем да пренесем оръжията в Щатите.

— И после сте си ги взели, когато сте се върнали тук.

— Точно така. Обаче знам само, че моят си е в сейфа вкъщи, и това доказва, че не съм я убил аз.

— Всички ли ги носехте в Лос Анджелис?

— Не знам. Аз не го носех. Иначе трябваше да го крия през цялото време.

— Все пак си отивал в град, в който цари тотален хаос — видял си го по телевизията. Не искаше ли да си по-добре въоръжен, за всеки случай?

— Не знам. Не.

— Кой си носеше пистолета?

— Не знам бе, човек! Вече не бяхме толкова гъсти, разбираш ли? Върнахме се след „Пустинна буря“ и всеки си тръгна по пътя. И после,

когато ни мобилизираха за безредиците, пак се оказахме заедно. Обаче никой не е питал другите кой си носи иракския пистолет.

— Добре. Само още един въпрос за онези оръжия. Кой им изтри серийните номера?

На лицето на Банкс се изписа объркване.

— Какво искаш да кажеш? Никой, доколкото знам.

— Сигурен ли си? Пистолетът, с който е убита жената в уличката, е бил с изтрит сериен номер. Никой от вас ли не го е направил? Не им ли изпилихте номерата?

— Не, защо да го правим? Тъй де, аз не съм. Пистолетите бяха нещо като сувенири от войната. За спомен.

Бош се замисли. Според показанията на Чарлз Уошбърн пистолетът, който гангстерът намерил в задния си двор, вече бил с изтрит сериен номер. Това се потвърждаваше от факта, че убиецът е хвърлил оръжието през оградата, което предполагаше убеденост, че пистолетът не може да се проследи до него по никакъв начин. Но ако се вярваше на Банкс, не всички от петорката на „Сауди Принсес“ бяха изтрили серийните номера след завръщането си от Войната в Залива. Само че поне един от тях трябваше да го е направил. В това имаше нещо злоещо. Поне един от петимата трябваше да е знаел, че оръжието ще е нещо повече от сувенир. Че някой ден ще го използва.

Съсредоточи се върху следващите си въпроси. Знаеше, че е изключително важно да документира всички моменти от историята, включително настоящите и променящи се отношения между петимата мъже от кораба.

— Разкажи ми за Хендерсън. Според теб какво се е случило с него?

— Някой го уби, това се случи.

— Кой?

Не знам. Той ми каза, че нищо не ни заплашва заради онова на кораба, защото е минало много време, и че понеже нямаме нищо общо със случилото се в Лос Анджелис, и за това не ни заплашва абсолютно нищо.

След този разговор повече не се били чували. Един месец покъсно обаче бяха убили Хендерсън при обира в ресторанта, на който бил управител.

— Ресторантът е собственост на Козгроув, нали? — попита Бош.

— Да.

— В един вестник от онова време пише, че възнамерявал да отвори собствен ресторант. Знаеш ли нещо за това?

— И аз го четох, обаче не знам нищо.

Мислиш ли, че обирът е обикновена случайност?

— Мисля, че е предупреждение. Според мене Крис е смятал, че не го заплашва нищо и че разполага с нещо, с което може да изнудва Карл. Отишъл е при него и му е казал, вкарай ме в бизнеса, иначе, нали знаеш, и после го очистват уж при обир. Нали разбираш, така и не заловиха убиеца. Няма и да го заловят.

— Тогава кой го е извършил?

— Откъде да знам бе, мама му стара? Карл има купища пари. Ако иска да се свърши нещо, ще намери кой, нали ти е ясно какво имам предвид?

Бош кимна. Ясно му беше. Вдигна папката и я запрелиства в търсене на нещо, което да му подсказже следващия въпрос. Натъкна се на няколко снимки на фотоапарати като онези, които се знаеше, че е носела Анеке Йесперсен. От Спецчастта за разследване на престъпления, извършени по време на безредиците, ги бяха разпратили в участъците, но без резултат.

— Ами фотоапаратите й? Нямало ги е. Виждал ли си някой с фотоапаратите?

Банкс поклати глава.

— А лентата? — продължи Хари. — Козгроув споменавал ли е дали е извадил лентата от фотоапарата й?

— Не и пред мене. Нямам абсолютно никаква представа какво се е случило на оная уличка бе, човек. Колко пъти да ти го повтарям? Не бях там!

Бош внезапно си спомни един изключително важен момент, за който още не беше разпитал Банкс, и мислено се укори, че едва не го е забравил. Със сигурност нямаше да има повече шанс да разговаря с Банкс. Щом нещата се задвижеха, той щеше да повика адвокат. Дори да продължеше да оказва съдействие под напътствията на защитника си, Хари едва ли щеше да има друга възможност да остане насаме с него. Трябваше да измъкне всичко възможно от Банкс още сега.

— А хотелската стая на момичето? Някой е отишъл там след нейното убийство и е имал ключ. Взел го е от джоба й, след като я е

убил.

Още не бе свършил с въпроса, когато Банкс започна да клати глава. С което всъщност се издаде.

— Не знам нищо за това — заяви бившият гвардеец.

— Сигурен ли си? Ако скриеш нещо, все едно си ме излъгал. Само да разбера, и край на сделката. Ще използвам всичко, което ми каза, срещу тебе. Нали ти е ясно?

— Виж, не знам много — веднага премина в отстъпление Банкс. — Но когато бяхме там, чух, че Дръмъра пострадал и трябвало да отиде в болница. Имал мозъчно сътресение и останал в болницата през нощта. Обаче по-късно той ми каза, че всъщност не било истина. Двамата с Карл го измислили, за да може да напусне ротата, да отиде в нейния хотел и да провери дали там има нещо, нали разбираш, което ни уличава за оная работа на кораба.

Бош вече знаеше официалната версия. Военният герой Дръмънд беше единственият от 237-а рота, пострадал по време на лосанджелиските мобилизации. А всичко се оказваше измама, част от плана за прикриване на групово изнасилване и убийство. И сега, с финансовата помощ на един от мъжете, които беше прикривал, той караше втори мандат като шериф и се целеше в Конгреса.

— Какво друго ти каза? — попита Хари. — Какво е взел от хотелската стая?

— Мисля, че само записките й. Била си водила нещо като дневник, докато ни издирвала и се опитвала да научи кои сме. Сигурно е пишела книга за това.

— Записките още ли са у него?

— Нямам представа. Изобщо не съм ги виждал.

Бош реши, че Дръмънд най-вероятно още пази дневника. С него, както и с останалата информация за случилото се, той можеше да контролира другите четирима съучастници. Особено богатия и влиятелен Карл Козгроув, който можеше да му помогне да осъществи амбициите си.

Погледна дисплея на джиесема си. Устройството продължаваше да записва. Бяха изтекли деветдесет и една минути. Оставаше да изяснят още един момент.

— Разкажи ми за Алекс Уайт.

Продавачът поклати глава.

— Кой е Алекс Уайт?

— Твой клиент. Преди десет години си му продал косачка.

— Какво общо има това...

— В деня, в който е получил доставката, ти си се обадил в ЛАПУ и от негово име си се интересувал от хода на делото Йесперсен.

Позна по очите му, че помни много добре.

— Да... обадих се.

— Защо? Защо се обади?

— Защото се чудех какво става с делото. В един вестник прочетох за десетата годишнина от безредиците. И значи се обадих да поразпитам. Няколко пъти ме прехвърляха от един на друг и накрая разговарях с един човек. Той обаче каза, че трябвало да се представя, иначе не можел да ми даде никакви сведения. Та не знам, видях името в някакъв документ и казах, че съм Алекс Уайт. Тъй де, той ми нямаше номера и адреса и знаех, че няма да ме разкрият.

Бош кимна. Беше наясно, че ако Банкс не се беше обадил, той нямаше как да свърже нещата с Модесто и следствието нямаше да стигне доникъде.

— Всъщност номерът ти е бил записан — каза Бош. — Тъкмо затова съм тук.

Банкс го гледаше безизразно.

— Само че нещо не разбирам — продължи Хари. Защо си се обадил? Нали не ви е заплашвало нищо? Защо си рискувал да събудиш подозрение?

— Не знам. — Банкс сви рамене. — Направих го спонтанно. Видях вестника и се замислих за момичето... Чудех се дали... нали разбираш... дали още издирват извършителя.

Бош си погледна часовника. Минаваше десет. Беше късно, ала не искаше да чака до сутринта, за да закара Банкс в Лос Анджелис.

Спря записа и го сейвна. И въпреки че по принцип не се доверяваше на съвременната техника, напрани нещо неочаквано и за самия него — използва имейла на джиесема си и за всеки случай прати аудиофайла на Дейвид Чу. Телефонът му можеше да се развали, файлът можеше да се повреди, можеше да изпусне апарата в тоалетната. Просто искаше разпитът на Банкс да е на сигурно място.

След като чу сигнала, който показваше, че имейлът е пратен, се изправи и каза:

— Добре. Засега свършихме.

— Ще ме закараш ли при колата ми?

— Не, Банкс. Ти идваш с мене.

— Къде?

— В Лос Анджелис.

— Сега ли?

— Сега. Ставай.

Банкс обаче не помръдна.

— Не искам да ходя в Лос Анджелис. Искам да се прибера вкъщи. Имам деца.

— Да бе! И кога за последен път си виждал децата си?

Това накара Банкс да млъкне. Сигурно и той не знаеше кога е било.

— Така си и мислех. Ставай.

— Искам да се прибера вкъщи.

— Виж, Банкс, идваш с мене в Лос Анджелис. Утре заран ще те заведе при прокурор, който официално ще приеме показанията ти и после сигурно ще те изправи пред разширен състав съдебни заседатели. И чак след това ще прецени кога да се прибереш вкъщи.

Банкс не помръдна. Вцепеняваше го собственото му минало. Защото знаеше, че независимо дали ще се отърве от повдигане на обвинение, животът му вече няма да е същият. Всички от Модесто до Мантека щяха да научат в какво е участвал — и навремето, и сега.

Бош събра снимките и документите и ги подреди в папката.

— Положението е следното — каза той. — Заминаваме за Лос Анджелис. Можеш да пътуваш на предната седалка до мене. А мога и да те арестувам и да те закопчая отзад. Ако останеш в тая прегърбена поза през целия път, после сигурно никога няма да можеш да вървиш изправен. Как предпочиташ?

— Добре де, добре, ще дойда. Ама първо трябва да се изпикая.

Хари се намръщи. Искането на Банкс беше основателно. Всъщност и самият той вече се чудеше как да отиде до тоалетната, без да даде на арестанта шанс да промени решението си за всичко и да избяга.

— Добре — съгласи се Бош. — Ела.

Влезе в банята пръв и провери прозореца над тоалетната чиния. Измъкна дръжката на бравата и я показа на Банкс, за да го убеди, че

бягството е невъзможно.

— Давай, пикай.

Върна се в стаята, но остави вратата отворена, за да чуе, ако бившият гвардеец направи опит да отвори прозореца или да го разбие. Докато Банкс пикаеше, се огледа за място, където да го окове, за да се изпикае и той преди петчасовото шофиране. Накрая се спря на таблата на леглото.

После бързо си събра багажа и след като Банкс пусна водата и излезе от банята, го накара да седне на леглото и го окова за таблата.

— Какво правиш, по дяволите?! — възмутено възкликна Банкс.

— Просто се подсигурявам в случай че промениш намеренията си, докато и аз пусна една вода.

Докато пикаеше, чу вратата да се отваря с трясък. Бързо вдигна ципа си и се втурна в стаята, готов да се хвърли след Банкс... и видя, че той все още е окован за таблата.

А после видя мъжа, който стоеше на прага, насочил оръжие срещу него. Дори без униформа и хитлеровите мустачки, каквито му бяха изрисували на предизборния плакат, го позна. Беше Дж. Дж. Дръмънд, шерифът на окръг Станислаус. Едър, висок и красив, с волева брадичка. Мечтата на всеки организатор на предизборна кампания.

— Детектив Бош — каза Дръмънд. — Не сте ли малко извън своята юрисдикция, а?

32.

Дръмънд му заповяда да си вдигне ръцете, приближи се, извади пистолета му от кобура и го пъхна в джоба на зеленото си ловджийско яке. После кимна към Банкс и каза:

— Свали му белезниците.

Хари извади ключовете от джоба си и ги отключи.

— Сложи си едната гривна на лявата китка.

Бош се подчини и пусна ключа в джоба си.

— А сега, Реджи, ти го закопчай. Зад гърба.

Бош позволи на Банкс да го закопчае. Дръмънд се приближи и се наведе към него.

— Къде ти е джиесемът?

— В предния десен джоб.

Докато го вадеше, шерифът дишаше почти в лицето му.

— Не биваше да мътиш водата, детектив — каза той.

— Щом казваш.

Дръмънд извади ключовете, после опипа и другите му джобове, за да се увери, че няма нищо друго. Отиде при леглото, вдигна сакото му и го претърси. Намери портфейла със служебната му карта и ключовете на колата и ги прибра. Измъкна изпод колана на кръста си друг пистолет и го подаде на Банкс.

— Пази го, Реджи.

Отиде до масата, отвори папката с нокътя на показалеца си и се наведе, за да разгледа снимките на фотоапаратите, които беше носила Анеке Йесперсен.

— Е, с какво се занимаваме тук, господа?

— Той се опитваше да ме накара да си призная, Дръмър — запелтечи Банкс, сякаш непременно трябваше да изпревари отговора на Бош. — За онова на кораба и в Лос Анджелис. Знае за кораба. Буквално ме отвлече! Обаче аз не му издадох нищо.

Дръмънд кимна.

— Браво, Реджи. Браво.

И продължи да прелиства материалите в папката, като обръщаше страниците само с нокът. Бош знаеше, че вниманието на шерифа всъщност не е насочено към тях. Опитваше се да прецени в какво положение се е озовал и как трябва да реагира. Накрая Дръмънд затвори папката и я пхна под мишница.

— Май ще идем да се поразходим.

Хари най-после проговори, макар да разбираше, че опитът му е обречен на неуспех.

— Наясно си, че не бива да го правиш, шерифе. Не разполагам с нищо друго освен подозрения, които не вършат никаква работа.

Дръмънд се усмихна заплашително.

— Не знам. Струва ми се, че човек като тебе не разчита само на подозренията си.

— Може да се изненадаш, но се случва често.

Шерифът огледа стаята, за да се увери, че не е пропуснал нищо.

— Добре, Реджи, вземи сакото на детектив Бош. Сега ще се поразходим с неговата кола.

Паркингът пустееше. Натикаха го на задната седалка и Дръмънд даде ключовете на Банкс и му нареди да седне зад волана. Самият той се настани отляво до Бош.

— Накъде? — попита Банкс.

— Към Хамит Роуд.

Банкс излезе от паркинга и потегли към рампата на шосе 99. Дръмънд продължаваше да държи пистолета си в ръка.

— Как разбра? — попита Хари и видя в мрака самодоволната усмивка на шерифа.

— Как разбрах, че душиш наоколо ли? Ами, допусна няколко грешки, детектив. Първо, снощи си оставил кални следи по хеликоптерната площадка в имението на Карл Козгроув. Той ги видял сутринта и ми се обади. Каза, че имал неканен гост, и аз пратих двама от хората си да проверят. Второ, тази вечер ми звънна Франк Даулър и ми каза, че нашият Реджи пил в клуба с човек, който искал да купи пистолет на иракската Републиканска гвардия. Съпадението на всичките тези неща ме накара да се замисля и...

— Той ме измами, Дръмър — обади се от предната седалка Банкс, опитваше се да срещне очите на шерифа в огледалото. — Нямах представа, сериозно. Мислех, че наистина е колекционер, така че се

обадих на Франк да го питам иска ли да продаде пистолета си. Когато се чухме предишния път, той търсеше пари.

— Досетих се, Реджи. Само че на Франк са му известни някои неща, които ти не знаеш — пък и беше нервен, защото вчера някакъв непознат идвал да разпитва жена му за него.

И погледна Бош, за да му даде да разбере, че знае кой е бил посетителят.

— Франк събрал две и две и прояви благоразумието да ми се обади. Тогава позвъних тук-там и скоро установих, че в „Блу Лайт“ е отседнал човек, чието име си спомнях от една отдавна отминала нощ. И тук си допуснал грешка, детектив. Регистрирал си се под истинското си име.

Бош не отговори. Загледа се през прозореца в мрака и се опита да се ободри с мисълта, че е пратил на партньора си аудиофайла с разпита на Банкс. Чу щеше да го открие, когато на сутринта си провереше имейла.

Можеше да използва този факт по някакъв начин, за да се договори за свободата си, ала му се струваше прекалено рисковано. Не знаеше какви хора или връзки има Дръмънд в Лос Анджелис. Не биваше да излага на опасност партньора си и записа. Трябваше да се задоволи с това, че каквото и да се случи с него тази нощ, историята ще стигне до Чу и Анеке Йесперсен ще бъде отмъстена. Справедливостта щеше да възтържествува.

Скоро навлязоха в окръг Станислаус. Банкс попита кога ще може да вземе колата си и Дръмънд му отговори да не се безпокои, щели да я приберат по-късно. Когато приближиха изхода за Хамит Роуд, Банкс даде мигач.

— Отиваме при шефа, а? — обади се Бош.

— Нещо такова — отвърна шерифът.

Завиха към бадемовата гора и се насочиха към огромния портал на имението. Дръмънд нареди на Банкс да спре по-напред, за да може да натисне бутона на домофона от задната седалка.

— Да? — чу се глас.

— Аз съм — отговори Дръмънд.

— Всичко наред ли е?

— Да. Отвори.

Порталът се отвори, Банкс подкара към шатото и за две минути изминаха разстоянието, което предишната нощ Бош беше извървял за цял час. Той се опря на страничния прозорец и погледна нагоре. Стори му се по-тъмно от вчера. Облаците се бяха сгъстили и скриваха звездите.

Излязоха от гората и Хари видя, че прожекторите са изключени. Може би нямаше достатъчно вятър, за да задвижи генератора зад сградата. А може би Козгроув просто искаше да създаде нужната обстановка за онова, което щеше да се случи. Фаровете осветиха черния хеликоптер на площадката.

На обръщането пред шатото чакаше мъж. Банкс спря и мъжът се качи отпред. На светлината на лампичката в купето Бош видя, че е Карл Козгроув. Едър и широкоплещест, с буйна къдрава сива коса. Познаваше го от снимките. Дръмънд мълчеше, но Банкс се развълнува от срещата със старото си приятелче от Националната гвардия.

— Карл, отдавна не сме се виждали!

Козгроув го погледна хладно. Явно не се радваше чак толкова.

— Здравсти, Реджи.

И толкова. Шерифът нареди на Банкс да потегли по сервизния път, който завиваше зад шатото, минаваше край гаража и продължаваше по склона зад имението. Скоро стигнаха до стар островръх плевник, заобиколен с ограда за добитък. Изглеждаше изоставен.

— Какво ще правим? — попита Банкс.

— Ние ли? — отвърна Дръмънд. — Ще се погрижим за детектив Бош, защото детективът явно не може да остави на мира призраците от миналото. Спри пред плевника.

Банкс се подчини и фаровете осветиха голямата двукрила врата. На лявото крило имаше табела „Влизането забранено“. Вратата беше затворена с голямо плъзгащо се резе. Имаше и верига, заключена с катинар.

— Вътре се вмъкват хлапетии, оставят си кеновете от бира и осират всичко — осведоми ги Козгроув, сякаш искаше да обясни защо плевникът е заключен.

— Отключи — каза Дръмънд.

Собственикът на имението слезе и тръгна към вратата.

— Сигурен ли си, Дръмър? — обади се Банкс.

— Не ми викай така, Реджи. Отдавна престанаха да ме наричат с това име.

— Извинявай. Няма. Ама сигурен ли си, че трябва да го направим?

— Пак почваш с това „ние“. Кога сме правили нещо заедно, Реджи? Имаш предвид мен, нали? Защото винаги аз замитам онова, което осирате вие!

Банкс не отговори. Козгроув отключи катинара и отвори дясното крило.

— Давай да свършваме с тая работа — рече Дръмънд.

Слезе от колата и затръшна вратата зад себе си. Банкс се позабави и използвайки момента, Хари срещна погледа му в огледалото.

— Не ставай съучастник в това, Реджи. Той ти даде пистолет. Можеш да го предотвратиш.

— Какво чакаш, Реджи? — подвижна Дръмънд. — Хайде слизай.

— А, не знаех, че искаш да дойда и аз.

Банкс слезе и Дръмънд измъкна Хари от колата и нареди:

— В плевника, Бош.

Докато го водеха към отворената врата, Бош отново вдигна очи към черното небе. Щом влязоха, Козгроув включи единствената лампа, която беше толкова високо под напречните греди на тавана, че хвърляше съвсем слаба светлина долу.

Дръмънд отиде при един от централните стълбове, които поддържаха сеновала, и го натисна, за да изниза здравината му. Стори му се стабилен.

— Тук — каза той. — Доведи го.

Банкс бутна Бош напред. Шерифът го хвана, завъртя го е гръб към стълба и насочи пистолета си към лицето му.

— Не мърдай. Реджи, окуви го за гредата.

Банкс извади ключовете от джоба си, отключи едната гривна на белезниците, после окува ръцете на Бош зад стълба. Това означаваше, че няма да го убият. Поне засега. Неизвестно защо им трябваше жив.

Щом го окуваха, Козгроув събра смелост и се приближи.

— Знаеш ли какво трябваше да направя? Трябваше да изпразня пълнителя си в гърба ти на оная уличка. Така щях да си спестя тази неприятна история. Ама сигурно съм се прицелил прекалено високо.

— Стига, Карл — спря го Дръмънд. — Просто се прибири в къщата и изчакай Франк. Ние ще се погрижим за това и ще дойдем при вас.

Козгроув изгледа Бош и се усмихна злобно. После каза:

— Заповядай, седни.

И го изрита в левия крак и го натисна по рамото. Хари се свлече надолу по стълба и тежко се стовари по задник на земята.

— Карл! Стига бе, човек, остави да се оправим ние!

Козгроув се отдръпна и в същия момент Бош проумя какво иска да каже с това, че се е прицелил прекалено високо. Той беше гвардеецът, открил огън онази нощ на местопрестъплението, когато всички бяха залегнали. Хари разбра, че не е видял никого на покрива, че само е искал да опъне нервите до крайност и да отвлече вниманието от престъплението, което е извършил.

— Ще чакам в колата — заяви Козгроув.

— Не. Ще оставим колата тук. Не искам Франк да я види, когато дойде. Може да се изнерви. Жена му му е казала, че Бош го е търсил.

— Добре. Ще се прибера пеш.

Козгроув излезе от плевника и Дръмънд се изправи пред Хари, бръкна в джоба на якето си и извади пистолета на детектива.

— Ей, Дръмър — нервно каза Банкс. — Защо Франк не бива да види колата? Защо Франк...

— Казах ти да не ми викаш така, Реджи.

Вдигна ръка и опря дулото на оръжието в слепоочието на Реджи Банкс. Все още гледаше надолу към Бош, когато дръпна спусъка. Разнесе се оглушителен гърмеж и Хари беше опръскан от кръв и късчета мозък миг преди тялото на продавача да се строполи на осеяния със сено под.

Дръмънд прибра пистолета на Бош и се наведе, за да вдигне оръжието, което преди малко бе дал на някогашния си боен другар.

— Когато остана насаме с него в колата, ти му каза да го използва срещу мене, нали?

Хари не отговори и шерифът продължи:

— Да не си мислиш, че щеше да се сети да провери дали е зареден?

Извади празния пълнител и го размаха пред лицето на Бош.

— Познал си, детектив. Търсил си слабото звено, затова си се насочил към Реджи. Браво.

Бош разбра, че е сгрешил. Това щеше да е краят. Вдигна коленете си и притисна гръб към стълба. Приготвяше се.

После сведе глава, затвори очи и повика спомена от един чудесен ден е дъщеря си. Беше неделя и Хари я заведе на празния паркинг на една недалечна гимназия, за да я учи да шофира. Започна зле — тя постоянни натискаше педала на спирачката. Но накрая вече ловко владееше колата и проявяваше по-големи способности от повечето шофьори, с които Бош се срещаше по улиците на Лос Анджелис. Гордееше се е нея нещо повече, Мади също бе горда от себе си. И след урока, когато си размениха местата и Хари караше към вкъщи, тя му каза, че иска да стане ченге, че иска да продължи неговата мисия. Дойде му абсолютно неочаквано, просто нещо, което е покълнало от тяхната близост в онзи ден.

Замисли се за това и усети, че го обзема спокойствие. Щеше да отнесе този последен спомен със себе си в черната кутия.

— Да не вземеш да хукнеш нанякъде, детектив — изтръгна го от унеса му гласът на Дръмънд. — Ще ми трябваш по-късно.

Хари отвори очи и погледна нагоре. Шерифът кимна и тръгна към вратата. Бош го видя да затъква под пояса си оръжието, което беше дал на Банкс. Лекотата, с която го бе убил, и опитното движение, с което пъкна пистолета под якето си, изведнъж накараха всичко да си дойде на мястото. Човек не можеше толкова хладнокръвно да убие някого, ако вече не го е правил. Детективът разбираше, че през 1992-ра само един от петимата съучастници е имал работа, за която е можел да се окаже полезен непроследим пистолет без сериен номер. Че за Дръмънд оръжието от иракската Републиканска гвардия не е било само сувенир. И че тъкмо затова го е носел със себе си в Лос Анджелис.

— Ти си бил — каза Бош.

Шерифът спря и се обърна.

— Каза ли нещо?

Хари впери очи в него.

— Казах, че си бил ти. Не Козгроув. Ти си я убил.

Шерифът се върна при него и обходи с поглед тъмните кътчета на плевника. После сви рамене. Знаеше, че държи всички козове. Разговаряше с мъртвец, а мъртвецът не можеше да го издаде.

— Тя започваше да става досадна — отвърна Дръмънд.

И се ухили. Явно му доставяше удоволствие да разкрие престъплението си пред Бош след два̀сет години. Хари се възползва от момента.

— Как успя да я примамиш в уличката?

— Нямаше нищо по-лесно от това. Просто отидох при нея и ѝ казах, че знам кого търси и какво я интересува. Че съм бил на кораба и съм чул за това. И че мога да ѝ дам информация, обаче ме е страх и не мога да говоря. Уговорихме се да се срещнем в пет сутринта на оная уличка. И тя прояви глупостта да дойде.

Дръмънд кимна. Пито — платено.

— Ами фотоапаратите ѝ?

— Също като пистолета. Хвърлих всичките ѝ вещи през оградите на къщите в квартала. Първо извадих лентите, естествено.

Бош си го представи. Фотоапаратът, появил се изневиделица в нечий заден двор, щеше да бъде прибран или даден в заложна къща. Никой нямаше да го предаде в полицията.

— Нещо друго, детектив? — попита Дръмънд. Очевидно се наслаждаваше на възможността да се поперчи с интелигентността си пред Хари.

— Да. Щом си го извършил ти, как успя да контролираш Козгроув и другите цели два̀сет години?

— Нищо по-просто. Карл-младши щеше да бъде лишен от наследство, ако неговият старец научеше, че е замесен в такива неща. Другите просто се подчиняваха — или умираха.

Шерифът тръгна към вратата. На прага спря, обърна се към Бош и с мрачна усмивка угаси лампата.

— Лека нощ, детектив.

Излезе и затвори вратата. Бош чу плъзгането на стоманеното резе.

Беше в пълен мрак. Ала беше жив — поне засега.

33.

И по-рано беше чакал в мрак. И в онези случаи изпитваше страх, че смъртта е съвсем наблизо. Знаеше също, че ако почака, някак си ще започне да вижда, че на всички тъмни места има скрита светлина и че ако я открие, тя ще го спаси.

Знаеше, че трябва да се опита да проумее какво и защо се е случило преди малко. Не би трябвало да е жив. Всичките сценарии свършваха с неговата смърт. С това, че шерифът го застрелва в главата по същия хладнокръвен начин, по който беше езекутирал Реджи Банкс. Дръмънд замиташе всички следи, оправяше всички кашаи, а Бош бе част от тях. Нямаше логика да го пощадят, дори само временно. Трябваше да разбере причината, ако искаше да оцелее.

Само че първо трябваше да се освободи. Остави всички други въпроси и се съсредоточи върху бягството. Стъпи на краката си, оттласна се нагоре и бавно се изправи. В тази поза можеше по-добре да прецени обстановката и възможностите.

Започна със стълба — греда, дебела почти педя. Блъсна го с гръб, но той дори не потрепери, само го заболя. Стълбът нямаше да помръдне, трябваше да го приеме за даденост.

Погледна нагоре и в тъмнината едва различи силуетите на трегерите. Беше ги видял и на светло и знаеше, че няма как да се изкатери до тях, за да се освободи.

Сведе очи надолу, но краката му потъваха в мрака. Помнеше, че подът е от пръст и че по пръстта е разхвърляна слама. Подритна подножието на стълба с пета и усети, че е закрепен здраво, ала нямаше представа по какъв начин.

Имаше избор: да чака Дръмънд да се върне или да се опита да избяга. Спомни си образа на дъщеря си, който бе повикал пред очите си, и реши, че няма да се даде лесно. Щеше да се бори докрай. Разбута сламата с крак, зарита пръстта с пета и започна да дълбае дупка.

Разбираше, че това е последният му отчаян шанс, и риташе яростно, сякаш риташе всички, които някога са го възпирали. Петите го заболяха ужасно. Китките му бяха толкова силно изпънати назад, че

пръстите му изтръпваха. Ала той не обръщаше внимание на това. Искаше да изрита всяко нещо, което някога му е пречило.

Усилията му се оказаха напразни. Скоро стигна до нещо, което най-вероятно беше бетонната основа на стълба. Нямахте да успее да го измъкне, нямаше да се измъкне и самият той. Накрая се отказа и се отпусна напред със сведена глава. Обзе го изнемога и усещане, граничещо с поражение.

Започваше да разбира, че единственият му шанс е да направи своя ход, когато Дръмънд се върне. Ако успееше да измисли причина шерифът да му свали белезниците, щеше да е в състояние да се съпротивлява. Можеше да се опита да му отнеме пистолета или да побегне. Така или иначе, нямаше друга надежда.

Но как можеше да принуди Дръмънд да се откаже от единственото си стратегическо предимство? Замисли се. Трябваше да е нащрек. Трябваше да е готов за всякакви възможности. Започна да си припомня разказа на Банкс в мотела в търсене на някой елемент от историята, който да използва. Трябваше да заплаши шерифа с нещо, нещо скрито, до което можеше да го отведе единствено той, Хари.

Все още бе категорично убеден, че не бива да споменава за пратения на Чу имейл. Не можеше да изложи партньора си на потенциална опасност, нито да позволи на Дръмънд да унищожи доказателството. Признанията на Банкс бяха прекалено важни, за да ги използва като разменна монета.

Не се съмняваше, че шерифът вече е проверил джиесема му, но в менюто се влизаше с парола. И телефонът се самозаклучваше след три неуспешни опита за нейното въвеждане. Ако Дръмънд продължеше да се опитва, накрая щеше да предизвика изтриване на паметта. Това изпълваше Хари с увереност, че записът ще стигне до Чу, без шерифът да узнае.

Имаше нужда от нещо друго. Трик, сценарий, нещо, което да използва.

Но какво?

Зъбните колела на ума му се въртяха отчаяно. Трябваше да има нещо. Тръгна от факта, че Дръмънд е застрелял Банкс, защото е знаел, че продавачът е направил признания пред Бош. Можеше да излъже, че Банкс му е показал нещо, някакво доказателство, което е криел като коз

в ръкава си. Нещо, с което е можел да обърне нещата срещу Козгроув и Дръмънд, ако е имал такава възможност.

Но какво?

Изведнъж му хрумна нещо. Пак оръжието. „Проследи пистолета“. Цялото разследване се основаваше на този принцип. Нямаше причини да го променя сега. Банкс беше казал, че е бил интендант на транспортната рота. Тъкмо той скрил сувенирните оръжия на дъното на кашоните с багажа, за да ги пренесат в Щатите. Той бил лисицата, вардеща курника. Хари щеше да излъже Дръмънд, че лисицата е имала списък. Че Банкс е запазил списъка със серийните номера на пистолетите и имената на хората, които са ги получили. И че в този списък е името на гвардееца, получил пистолета, с който е убита Анеке Йесперсен. Че списъкът е бил скрит, но след смъртта на Банкс скоро ще се появи на бял свят. И че единствено Бош може да отведе Дръмънд при него.

Обзе го надежда. Трикът можеше да мине. Не точно в тази форма, но Хари можеше да доразвие сценария. Трябваше да подсили краските. Имаше нужда от причина, която да породи у Дръмънд сериозна загриженост, основателен страх, че след смъртта на Банкс списъкът ще излезе наяве и ще го изобличи.

Бош започваше да вярва, че има шанс. Само трябваше да опакова историята в повече подробности и правдоподобност. Само трябваше...

Изведнъж осъзна, че има светлина. Слабо зеленикавобяло сияние до краката му, мъгляв кръг от точки, не по-голям от монета. И нещо в кръга се движеше. Светло петънце, напомнящо далечна звезда, което обикаляше от точка до точка по кръга.

Часовникът на Реджи Банкс.

И в този момент му просветна как може да избяга.

В главата му светкавично се оформи план. Той се смъкна надолу по стълба и приклепна. Въпреки болките в бедрата и сухожилията отпусна тежестта си върху десния си крак и опря гръб в стълба, после протегна левия си крак и се опита да придърпа с пета китката на убития. След няколко неуспешни опита най-после премести ръката на Банкс, изправи се и се завъртя на сто и осемдесет градуса около гредата. Този път се плъзна чак до пода, протегна пръсти към китката на мъртвеца и с огромни усилия успя да я достигне.

Като я държеше с две ръце, се напегна, за да изтегли трупа максимално близо. Разкопча каишката ма часовника и я хвана с лявата си ръка, тъй че езичето да щръкне. После завъртя китката си и пъхна стоманеното езиче в ключалката на дясната гривна.

Докато работеше, си представяше процеса. Ключалката на белезниците се отключваше изключително лесно, стига човек да не го правеше на тъмно и е ръце зад гърба. Ключът представляваше лостче само е един нарез и беше универсален, защото белезниците често преминаваха заедно с арестантите от един полицаи на друг. Ако всеки чифт имаше собствен ключ, и без това тежката система щеше да се обрмени още повече. И докато въртеше езичето в ключалката на гривната, Хари разчиташе тъкмо на това. Лесно можеше да го направи с комплекта шперцове, който носеше скрит зад служебната си карта в конфискувания от Дръмънд портфейл. Отключването на белезниците с езиче на катарамата на часовникова каишка обаче си беше истинско предизвикателство.

И все пак му отне по-малко от минута. След като се освободи от стълба, Бош отключи втората гривна още по-бързо и тръгна към вратата, ала се препъна в трупа на Банкс и се просна по очи в сламата. Изправи се, ориентира се и пак тръгна напред, като се движеше с протегнати ръце. Когато стигна до вратата, се пресегна наляво и заопипва стената за електрическия ключ.

Лампата светна и Хари огледа вратата. Беше чул Дръмънд да плъзга външното резе, но въпреки това се опита да я отвори. Усилията му не дадоха резултат. Направи още два опита със същия резултат.

Огледа се. Нямаше представа дали Дръмънд и Козгроув ще се върнат след минута, или след час, ала знаеше, че трябва да бърза. Заобиколи трупа и навлезе в по-тъмните части на плевника. На задната стена имаше друга двукрила врата, също заключена. Обиколи помещението, но нямаше други врати. Нямаше и прозорци. Изруга на глас.

Опита се да се успокои. Спомни си, че когато пристигаха и фаровете на колата осветиха плевника, бе видял врата за товарене и разтоварване на сено горе на сеновала.

Бързо отиде до дървената стълба до един от носещите стълбове и се покатери по нея. В сеновала все още имаше бали сено, зарязани

след изоставянето на плевника. Бош ги заобиколи и отиде при двукрилата врата. Тя също беше заключена е тежък катинар.

Можеше да го отключи с шперцовете, ала те бяха в портфейла му, а той се намираше в джоба на Дръмънд. Тук токата на часовниковата каишка нямаше да му помогне. Пътят му за бягство продължаваше да е затворен.

Наведе се да разгледа резето на слабата светлина. Помисли си дали да не се опита да разбие вратата с ритници, но дървото изглеждаше здраво. Ритниците само щяха да вдигнат шум.

Преди да слезе долу се огледа за нещо, което можеше да му помогне да избяга или да се отбранява. Инструмент, е който да откърти резето, та дори да е тояга. Вместо това намери нещо още по-полезно. Зад една редица разкъсани бали имаше ръждива вила.

Пусна вилата долу, като внимаваше да не падне върху тялото на Банкс, после слезе, взе я и отново затърси път за бягство. След като не откри, претършува дрехите на убития с надеждата, че може да носи джобно ножче или нещо подобно.

Не намери оръжие, но намери ключовете от форда — Дръмънд беше забравил да ги вземе.

Отиде при вратата и за пореден път я натисна, макар да знаеше, че няма да се отвори. Стоеше на няма и пет метра от колата си, ала не можеше да стигне до нея. Под кашоните с екипировка в багажника имаше друга кутия, която бе пренесъл от служебния си автомобил. Кутията с втория му пистолет. „Изюбър Ълтра Кери“ четирийсет и пети калибър, със седем патрона в пълнителя, плюс един в патронника за късмет.

— Мамка му — прошепна той.

Нямаше друг избор освен да чака. Трябваше да надвие двамата въоръжени мъже, когато дойдеха. Бош протегна ръка, натисна електрическия ключ и плевникът отново потъна в мрак. Сега разполагаше с вилата, тъмнината и елемента на изненада. И в крайна сметка реши, че шансовете му са прилични.

34.

Не се наложи да чака дълго. Не повече от десет минути след като угаси светлината, чу стържене на метал в метал. Резето се плъзгаше, само че бавно, и Бош си помисли, че Дръмънд иска да го изненада.

Вратата плавно се отвори. Застаналият отстрани детектив видя мрака навън и усети нахлулия студен въздух. И едва различи един-единствен силует.

Вдигна вилата. Стоеше до електрическия ключ. Единият от двамата първо щеше да се насочи натам, за да включи лампата. Възнамеряваше да замахне от равнището на раменете си и да го пониже със зъбите. Обезврежда единия и взима пистолета му. И тогава силите щяха да се изравнят.

Ада самотната фигура не тръгна към ключа. Стоеше неподвижно на прага, сякаш изчакваше очите ѝ да се приспособят към тъмнината. После направи три крачки напред. Бош се оказа неподготвен за това. Очакваше да тръгне към ключа — а сега беше прекалено далеч.

Изведнъж в плевника засия светлина, само че не отгоре. Влезият носеше фенерче. И на Хари му се стори, че силуетът е женски.

Влезият го подмина — държеше фенерчето е една ръка пред тялото си. Хари не виждаше лицето, но по ръста и походката можеше да прецени, че не е нито Дръмънд, нито Козгроув. И беше жена, определено.

Лъчът обиколи плевника, после рязко се насочи към трупа. Жената се втурна към него и освети лицето на убития. Банкс лежеше по гръб с широко отворени очи и ужасяваща рана на дясното слепоочие. Лявата му ръка беше изпъната под неестествен ъгъл към носещия стълб. Часовникът му лежеше в сламата до гредата.

Жената клекна до Банкс и плъзна лъча по тялото му. И в този момент най-после освети първо оръжието в другата си ръка, а после и лицето си. Бош отпусна вилата и излезе от укритието си.

— Детектив Менденхол.

Следователската се извъртя надясно и насочи пистолета към него. Той вдигна ръце. В едната все още държеше вилата.

— Аз съм.

Осъзна, че сигурно ѝ прилича на някаква карикатура на прочутата картина „Американска готика“ с държащия вила фермер и жена му — само че без жената. Пусна вилата в сламата.

Менденхол отпусна оръжието и се изправи.

— Какво става тук, Бош?

Хари забеляза, че е забравила собственото си настояване за уважително обръщение. Вместо да отговори, той отиде до вратата и надникна навън. Виждаше светлините на шатото между дърветата, ала от Козгроув и Дръмънд нямаше и следа. Излезе навън, отиде при колата си и отвори багажника с дистанционното.

Менденхол го последва.

— Попитах какво става, детектив Бош!

Хари извади един от кашоните от багажника и го остави на земята.

— Говорете тихо. Какво правите тук? Заради докладната на О’Тул ли сте ме проследили толкова надалеч?

— Не точно.

— Тогава защо?

Бош извади пистолета и го провери.

— Искан да разбера нещо.

— Какво?

Хари прибра пистолета в кобура, извади резервен пълнител от кутията и го пъкна в джоба си.

— Какво правите. Нещо ми подсказваше, че не заминавате на почивка.

Той тихо затвори багажника и се огледа, за да се ориентира. После се обърна към Менденхол.

— Къде е колата ви? Как дойдохте дотук?

— Паркирах на същото място, където и вие снощи. И дойдох по същия път.

Детективът сведе поглед към обувките ѝ. Целите бяха в кал.

— Следили сте ме и сте сама. Някой изобщо знае ли къде сте?

Тя извърна очи и Бош разбра, че отговорът е отрицателен. Менденхол го беше следила неофициално, както неофициално

разследваше убийството на Анеке Йесперсен самият той.

— Угасете фенерчето — каза Хари. — Светлината ще ни издаде. Тя се подчини.

— Е, какво правите тук, детектив Менденхол?

— Провеждам разследване.

— Това не е достатъчно. Следили сте ме неофициално и искам да знам причината.

— Да речем само, че не съм тук в качеството си на служебно лице. Кой е убил онзи човек вътре?

Нямаше време да обсъждат мотивите ѝ да го проследи. Ако успееш да се измъкнат, щеше да се върне към този въпрос, когато му дойдеше времето.

— Шериф Дръмънд — отвърна той. — Хладнокръвно. Пред мене — без да му мигне окото. Видяхте ли го, когато сте се промъквали насам?

— Видях двама мъже. Влязоха в къщата.

— Забелязахте ли някой друг? Да е пристигал трети?

Менденхол поклати глава.

— Не, бяха само двамата. Бихте ли ми обяснили какво става? Видях, че ви водят тук. Вътре лежи убит и бяхте заключен в плевника като...

— Вижте, нямаме време. Ще има и още убийства, ако не ги предотвратим. Накратко, тук ме доведе разследването ми. Разследването, за което ви разказах и във връзка с което ходих в Сан Куентин. Всичко води дотук. Качвайте се.

Докато заобикаляше от лявата страна на колата, Бош продължи да шепне.

— Жертвата ми се казва Анеке Йесперсен, датчанка. Била е военна кореспондентка. През деветдесет и първа четирима бойци от Националната гвардия, участващи в „Пустинна буря“, я упоили и изнасилили по време на отпуск. На следващата година тя дошла да ги търси в Щатите. Не знам дали е щяла да пише репортаж, или книга, обаче ги последвала в Лос Анджелис по време на безредиците. И те използвали прикритието на хаоса, за да я убият.

Седна зад волана, пхна ключа и запали, като подаваше колкото може по-малко газ. Менденхол се качи до него.

— В резултат на моето разследване престъпното им сдружение започна да се пропуква. Банкс беше несигурен елемент, затова го убиха. Споменаха, че щял да идва още един, и мисля, че се готвят да отстранят и него.

— Кой?

— Казва се Франк Даулър.

Даде на заден и започна да се отдалечава от плевника, без да включи фаровете.

— Защо не убиха и вас? — попита следователката. — Защо само Банкс?

— Защото им трябва жив засега. Дръмънд има план.

— Какъв план? Това е безумно!

Докато чакаше в мрака с вилата, детективът бе анализирал всичко и вече знаеше плана на Дж. Дж. Дръмънд.

— Заради часа на смъртта — отвърна той. — Трябва им жив заради часа на смъртта. Планът е да припишат всичко на мене. Ще заявят, че съм се вманиачил по това разследване и съм тръгнал да отмъщавам за жертвата. Убил съм Банкс, а после и Даулър, но шерифът ме е изпреварил, преди да се добера до Козгроув. Дръмънд се кани да ме убие веднага щом приключи с Даулър. Сигурен съм, че тази история ще го представи като безстрашен пазител на закона, който се е изправил срещу някакво побъркано ченге, за да спаси един от най-достоините граждани на Долината — Козгроув. И после Дръмънд ще влезе в Конгреса като герой. Споменах ли, че се кандидатира за Конгреса?

Караше към шатото. Проекторите все още не светеха и откъм гората се стелеше мъгла, която сгъстяваше мрака още повече.

— Не разбирам как Дръмънд изобщо се е замесил. Та той е шериф, за бога!

— Шериф е, защото Козгроув го е направил шериф. Както ще го вкара и в Конгреса. Дръмънд знае всички тайни. Бил е с тях в двеста трийсет и седма рота. Бил е на кораба по време на „Пустинна буря“ и в Лос Анджелис по време на безредиците. Именно той е убил Анеке Йесперсен. И тъкмо по този начин е държал Козгроув в ръцете си през всички тези...

Млъкна, понеже се сети за нещо. Намали и спря. Мислите му се върнаха към едно от последните неща, казани от Дръмънд, преди

шерифът да излезе от плевника. „Карл-младши щеше да бъде лишен от наследство, ако неговият старец научеше, че е замесен в такива неща“.

— Той ще убие и Козгроув.

— Защо?

— Защото бащата на Козгроув е мъртъв. Дръмънд вече не може да го контролира.

Сякаш в потвърждение на заключението му, от шатото се разнесе изстрел. Бош настъпи газта и те заобиколиха имението и излязоха на обръщането пред сградата.

На пет-шест метра от входа видяха мотор. Хари позна металносиния резервоар и каза:

— На Даулър е.

В къщата се чу нов изстрел. После още един.

— Закъсняхме.

35.

Вратата беше отключена. Бош и Менденхол влязоха, като покриха ъглите от двете страни на касата. Озоваха се в кръгъл вестибюл, в който нямаше нищо друго освен масичка за ключове и поща — дебело овално стъкло върху еднометров кипарисов пън. Продължиха по главния коридор и първо провериха трапезарията е маса, достатъчно дълга, за да побере дванайсет души, после и дневната, която бе поне сто и осемдесет квадрата, с две камини на срещуположните стени. Върнаха се в коридора, който обикаляше величествено стълбище и продължаваше към по-малък заден коридор, водещ към кухнята. На пода лежеше кучето, което предишната нощ се бе затичало към Бош. Козмо. Простреляно зад лявото ухо.

В същия миг осветлението в кухнята угасна и Хари разбра какво ще се случи.

Залегни!

И се хвърли на пода зад трупа на кучето. На прага на кухнята се появи сянка и детективът видя барутните проблясъци преди да чуе гърмежите. Усети, че тялото на животното се разтърсва от куршуми, предназначени за него, и отговори на огъня — стреля четири пъти към кухнята. Разнесе се звън на разбито стъкло и трясък на нещо дървено. Някъде се отвори врата и затрополиха отдалечаващи се тичащи стъпки.

Не последваха повече изстрели. Бош се огледа и видя Менденхол, свита отдясно до някакъв шкаф.

— Добре ли сте? — прошепна той.

— Нищо ми няма.

Хари погледна към коридора. Бяха оставили входната врата отворена. Нападателят им можеше да заобиколи къщата и да ги изненада в гръб. Трябваше да побързат и да проверят в кухнята.

Той се надигна и приклегна, после се хвърли напред, прескочи трупа на кучето и влезе в кухнята.

Заопипва дясната стена и натисна четири ключа. Силните лампи на тавана светнаха. Наляво имаше отворена врата, водеща към заден

двор с басейн.

Детективът се огледа с насочен напред пистолет. Нямаше никого.
— Чисто е!

Излезе навън и светкавично се дръпна надясно, за да не се очертае на фона на вратата. Тъмната вода в правоъгълния басейн искреше на струящата от кухнята светлина, но нататък всичко тънеше в мрак. Не се виждаше нищо.

— Няма ли го? — попита Менденхол.

— Някъде навън е.

Хари се върна през кухнята, за да провери останалата част от къщата, и веднага забеляза тъмна вадичка, която приличаше на кръв и изтичаше изпод вратата до грамадния стоманен хладилник. Посочи я на Менденхол, която го беше последвала, и тя зае поза за стрелба. Бош натисна бравата.

Беше килер. На пода лежаха два трупа. Единият беше Карл Козгроув. Другият трябваше да е Франк Даулър. Също като кучето, и двамата бяха простреляни с по един куршум зад лявото ухо. Тялото на собственика на имението беше върху това на Даулър, което подсказваше последователността на убийствата.

— Дръмънд е накарал Козгроув да повика Даулър. Очистил е Даулър тук — това е бил първият изстрел. След това е убил кучето и накрая Козгроув.

Разбираше, че може да е объркал нещо в тази последователност, ала не се съмняваше, че шерифът е използвал неговия пистолет. Не можеше и да не обърне внимание на приликите с убийството на Кристофър Хендерсън преди четиринайсет години. Бяха принудили управителя на ресторанта да влезе в хладилното помещение, след което го бяха екзекутирали с куршум в тила.

Менденхол приклепна и провери труповете за пулс. Бош виждаше, че е безнадеждно. Следователската поклати глава и понечи да каже нещо, но я изпревари пронизителен грохот.

— Какво е това, по дяволите? — викна тя.

Бош погледна към отворената кухненска врата и после към коридора, от който се разкриваше гледка към входа на имението.

— Хеликоптерът на Козгроув! — И се втурна по коридора. — Дръмънд е пилот.

Изскочиха през вратата и ги обсипа град от куршуми — забиваха се в мазилката и касата. Бош отново се метна на земята, претърколи се напред и този път намери прикритие зад една от бетонните саксии покрай обръщалото.

Надзърна над ръба ѝ и видя, че хеликоптерът още е на площадката. Роторите му се въртяха и набираха скорост. Погледна назад към осветения отвътре вход на шатото. Следователката лежеше на пода, притиснала е длан лявото си око.

— Менденхол! — извика той. — Влизай вътре! Ранена ли си?

Тя не отговори, но изпълзя малко по-навътре.

Хари отново погледна над ръба на саксията. Двигателят виеше пронизително — машината скоро щеше да набере достатъчно мощност, за да излети. Вратата на хеликоптера беше отворена, ала Бош не виждаше нищо в кабината. Трябваше да е Дръмънд. След осуетяването на плана му заради бягството на детектива сега самият той се опитваше да избяга.

Бош изскочи иззад прикритието си и стреля по вертолета. След четвъртия изстрел боеприпасите му свършиха и той се затича обратно към входа на имението. Докато вадеше празния пълнител, приклепна до Менденхол.

— Ранена ли сте, детектив?

Зареди резервния пълнител и повтори:

— Менденхол! Ранена ли сте?

— Не!... Не знам. Нещо ме удари по окото.

Бош хвана ръката ѝ и я дръпна, но следователката се съпротивляваше.

— Дайте да погледна.

Тя му позволи и Хари внимателно се вгледа в окото ѝ. Не забеляза нищо.

— Не сте ранена, Менденхол. Сигурно ви е ударила някоя треска или е от праха от мазилката.

Тя отново притисна длан към окото си. Виещата турбина навън достигна критична скорост и Бош разбра, че Дръмънд всеки момент ще излети. Изправи се и тръгна към вратата.

Оставете го — извика следователката. — Няма да успее да се скрие.

Хари не ѝ обърна внимание и изтича навън. Стигна до средата на обръщалото в момента, в който хеликоптерът се откъсна от земята.

Намираще се на шейсетина метра от площадката. Вертолетът се издигаше отдясно наляво покрай линията на дърветата. Бош хвана пистолета си е две ръце и се прицели в кожуха на турбината. Имаше седем патрона да свали машината.

— Не можете да стреляте по него! — викна Менденхол. Беше излязла и тичаше към Хари.

— Не мога ли?! Той стреля по нас!

— Не е по правилника!

Тя спря до Бош. Все още притискаше нараненото си око е длан.

— Ама е по моя правилник!

— Чуйте ме! Той вече не представлява заплаха за вас! Хеликоптерът отлита! Вие не защитавате ничий живот!

— Глупости!

Бош обаче вдигна пистолета високо и изстреля три куршума в небето. Надяваше се Дръмънд да чуе гърмежите или да види проблясъците на дулото.

— Какво правите?

— Карам го да си мисли, че стрелям по него.

Отново вдигна оръжието и стреля още три пъти във въздуха, като си запази един патрон за всеки случай. Тактиката му успя. Вертолетът промени посоката си, рязко зави и отлетя зад имението. Шерифът явно се опитваше да се скрие зад сградата.

Хари стоеше и чакаше — и след малко го чу. Силно металическо изпращяване и пърпорещ звук от разбит ротор, бясно въртящ се сред дърветата и сечащ клоните като с коса.

За миг настъпи тишина, сякаш в целия свят не се разнасяше нито звук. А после чува хеликоптера да се стоварва върху склона зад шатото. Над гората се издигна огнено кълбо и изчезна в небето.

— Какво стана? — извика Менденхол. — Вие стреляхте далече от него!

Бош — вече тичаше към мястото на катастрофата — отвърна:

— Ветрогенераторът!

— Какъв ветрогенератор?

Детективът зави зад ъгъла на сградата и видя по склона дим и пламъци. Във въздуха се носеше силна миризма на гориво. Менденхол

го настигна и освети пътя им с фенерчето си.

Вертолетът беше паднал от по-малко от петдесет метра височина, но бе напълно разбит. Склонът отдясно гореше — очевидно откъсналият се резервоар беше избухнал там.

Откриха Дръмънд под смачкания покрив на кабината, с натрошени и извити под неестествен ъгъл крайници. На челото му имаше дълбока рана от остро метално парче. Когато Менденхол насочи лъча на фенерчето към лицето му, той реагира и бавно отвори клепачи.

— Божичко, жив е! — възкликна следователката.

Очите на шерифа я следяха, докато тя освобождаваше тялото му от нападалите останки, ала главата му не помръдваше. Устните му се движеха, но дишаше прекалено плитко, за да може да издаде звук.

Хари приклепна, бръкна в левия джоб на якето му и извади джиесема и портфейла си.

Какво правите? — попита Менденхол. — Трябва да повикаме помощ! Нямате право да местите нищо от местопрестъплението.

Бош не ѝ обърна внимание. Вещите си бяха негови и той си ги взимаше. Следователката извади телефона си, за да се обади за линейка и полиция. През това време Хари опипа другия джоб на Дръмънд и усети очертанията на пистолет. Беше неговият, знаеше го. Погледна Дръмънд и каза:

— Нека си остане у тебе, шерифе. Искам да го намерят в джоба ти.

Чу, че Менденхол ругае, и се обърна към нея.

— Не мога да хвана сигнал — каза тя.

Бош прокара палец по дисплея на джиесема си и екранът се освети. Индикаторът за сигнала показваше три чертички.

— И при мене няма нищо — каза детективът.

И прибра джиесема в джоба си.

— По дяволите! — извика Менденхол. — Трябва да направим нещо!

— Нима?

— Да — сопна се Менденхол. — Трябва.

Хари погледна Дръмънд и ѝ каза:

— Тичайте в имението. В кухнята видях телефон.

— Добре. Веднага се връщам.

Бош я проследи с поглед, докато тя се спускаше по склона, след това отново се обърна към ранения и каза тихо:

— Сега сме само двамата с тебе.

Дръмънд се мъчеше да каже нещо. Хари клекна и доближи ухо до устата му.

— Нищо... не... усещам — изхриптя шерифът.

Бош се надигна и впери поглед в него, сякаш преценяваше травмите му. Дръмънд с огромно усилие успя да отвори уста. Усмиваше ли се? Хари видя по зъбите му рубиненочервена кръв. Белите му дробове явно бяха пострадали при катастрофата. Раненият промълви нещо, ала Бош не го чу и отново се наведе.

— Какво?

— Забравих да ти кажа... на уличката я накарах да коленичи... и да ме моли...

Разтреперан от гняв, Бош рязко се отдръпна, изправи се и се извърна. Погледна надолу към шатото. Менденхол не се виждаше.

Отново се обърна към Дръмънд, лицето му бе разкривено от ярост. Всичко в него крещеше за отмъщение. Детективът клекна и сграбчи ранения за предницата на ризата. После се наведе и заговори през зъби.

— Знам какво искаш, обаче няма да ти доставя това удоволствие, Дръмънд. Надявам се да живееш дълго и мъчително. В затвора. На легло. В килия, която вони на лайна и пикня. И да дишаш през тръба. Да те хранят през тръба. Надявам се всеки Божи ден да си мечтаеш да умреш, но да не можеш да направиш нищичко.

Пусна го и се изправи. Дръмънд вече не се усмиваше. Очите му се взираха в собственото му мрачно бъдеще.

Бош закрачи надолу по склона. Видя Менденхол да се изкачва с фенерче в ръка.

— Идват — каза тя. — Как е той?

— Още диша. Как е окото ви?

— Извадих каквото ми беше влязло. Пари.

— Кажете им да ви прегледат, когато пристигнат.

Мина покрай нея и продължи надолу. По пътя извади джиесема си, за да се обади на дъщеря си.

СНЕЖАНКА 2012

Бош набра домашния номер на Хенрик Йесперсен. В Копенхаген беше 19.00. Датчанинът отговори веднага.

— Хенрик? Обажда се Хари Бош от Лос Анджелис.

— Как сте, детектив Бош? Имате ли новини за Анеке?

Гласът му звучеше някак странно, сякаш Хенрик се задъхваше. Сякаш усещаше, че това е обаждането, което е чакал двамайсет години. Бош не го накара да чака повече.

— Арестувахме убиеца на сестра ви, Хенрик. Искрах да...

— Endelig^[1]!

Бош не знаеше какво означава това на датски, но възклицанието някак си едновременно изразяваше изненада и облекчение. Последва дълго мълчание и той предположи, че събеседникът му, който се намирал на половин свят разстояние, се е разплакал. Беше му се случвало и преди, когато лично съобщаваше такава новина. В този случай бе помолил да отиде в Дания и лично да разкаже всичко на Хенрик Йесперсен, но О'Тул отхвърли искането му. Лейтенантът все още страдеше след отрицателния резултат от докладната му. Менденхол от БПС беше обявила обвиненията му срещу Бош за безпочвени.

— Извинявайте, детектив — каза Хенрик. — Разбирате ли, много съм развълнуван. Кой е убиецът на сестра ми?

— Казва се Джон Джеймс Дръмънд. Не го е познавала.

Тъй като не последва отговор, Хари запълни тишината.

— Хенрик, може да се появят журналистически материали за ареста. Сключих сделка с един репортер от „Берлингске Тидене“ в Копенхаген и той ми помогна в разследването. Трябва да му се обадя.

Отново мълчание.

— Хенрик, Чувате ли ме?...

— Този Дръмънд... защо я е убил?

— Защото е смятал, че така ще си спечели благоразположението на един изключително влиятелен човек. Това им е помогнало да

прикрийт друго престъпление срещу сестра ви.

— Той в затвора ли е?

— Не още. В болница е, обаче скоро ще го преместят в затворническата болница.

— В болница ли? Ранихте ли го?

Бош разбираше чувствата, които се крият зад този въпрос. Долавяше надеждата.

— Не, Хенрик. Той се опита да избяга. С хеликоптер. И се разби. Никога повече няма да може да ходи. Гръбначният му стълб е счупен. Лекарите смятат, че е парализиран от шията надолу.

— Според мен това е добре. Вие как смятате?

Хари не се поколеба.

— Да, Хенрик, аз също смятам така.

— Казвате, че убийството на Анеке му е донесло власт. Какво имате предвид?

През следващите петнайсет минути Бош обобщи историята от гледната точка на съучастниците. Кой са и какво са извършили. Военното престъпление, за което е споменала Анеке. Завърши с края на следствието — смъртта на Банкс, Даулър и Козгроув и изпълнението на заповедите за обиск на два имота и един склад, притежавани или наети от Дръмънд в окръг Станислаус.

— Намерихме дневник, в който сестра ви е описвала хода на разследването си. Дръмънд поръчал да го преведат още отдавна. Явно е използвал различни преводачи за отделните части, за да не може никой да научи цялата история. Той беше ченге и сигурно е излъгал, че материалите са свързани със случай, върху който работи. Сега този превод е при нас и дневникът обхваща всичко още от случилото се на кораба — или поне каквото си е спомняла тя. Според нас е бил в хотелската ѝ стая и Дръмънд го е откраднал, след като я е убил. Това е едно от нещата, чрез които е контролирал другите си съучастници от кораба.

— Може ли да получа този дневник?

— Не още, Хенрик, но ще го копирам и ще ви го пратя. Когато се стигне до съдебен процес, той ще е едно от веществените ни доказателства. Отчасти това е и причината да ви се обадя. Ще ми трябват образци от почерка на сестра ви, за да потвърдим

автентичността на дневника. Имате ли писма от нея или нещо друго с нейния почерк?

— Да, имам няколко писма. Може ли да ви пратя копия? Те са много важни за мен. Нищо друго не ми остана от сестра ми. Само те и нейните снимки.

Тъкмо затова Бош беше помолил да отиде лично. За да се срещне очи в очи с Йесперсен. О’Тул бе обявил искането му за шашма, опит да си уреди почивка за сметка на данъкоплатците.

— Хенрик, ще ви помоля да ми имате доверие и да ми пратите оригиналите. Имаме нужда от тях, защото графолозите правят сравнението и въз основа на това колко силно натиска пишещият върху някои букви и правописни знаци, такива неща. Съгласен ли сте? Обещавам да ви ги върнем невредими.

— Да, разбира се. Имам ви доверие, детектив.

— Благодаря, Хенрик. Ще ви помоля да ги пратите колкото може по-скоро. Първо ще се свика така нареченият разширен състав съдебни заседатели и ще трябва да проведем експертизата преди да представим дневника. Освен това, Хенрик, възложиха делото на много добър прокурор и той ме помоли да ви попитам дали ще се съгласите да дойдете в Лос Анджелис за процеса.

Последва дълга пауза.

— Трябва да дойда, детектив — отвърна накрая Йесперсен. — Заради сестра ми.

— Бях сигурен, че ще отговорите така.

— Кога да дойда?

— Сигурно няма да е много скоро. Както казах, първо е разширеният състав съдебни заседатели, а после винаги има забавяне.

— Колко време?

— Ами, състоянието на Дръмънд може би ще позабави нещата, а после и неговият адвокат... В нашата система виновните имат много възможности да отлагат неизбежното. Съжалявам, Хенрик. Знам, че сте чакали дълго. Ще ви държа в течение за...

— Ще ми се да го бяхте застреляли. Да е мъртъв.

— Разбирам.

— Трябвало е да умре като другите.

Хари се замисли за шанса, който бе имал на хълма, след като Менденхол го беше оставила сам с Дръмънд, и повтори:

— Разбирам.

Отговори му мълчание.

— Хенрик? Чувате ли ме?

— Извинете ме... Изчакайте момент...

Бош го разбираше. Отново му се прииска да може лично да се срещне с този човек, изгубил толкова много. О'Тул му беше напомнил, че Анеке Йесперсен е мъртва от двайсет години. Хората го били преживели и лейтенантът нямал основание да му подпише командировка чак до Копенхаген само за да съобщи лично за ареста на най-близкия родственик на жертвата.

Докато чакаше, Бош вдигна поглед над степта на кабинката си като войник, надничащ през амбразура. О'Тул случайно стоеше на прага на кабинета си и обхождаше с очи отдела като средновековен феодал, оглеждащ владенията си. Лейтенантът си мислеше, че всичко се свежда до числа и статистики. Нямаше и представа какво всъщност вършат. И изобщо не подозираше за мисията.

Накрая О'Тул стигна до Бош и погледите им за миг се срещнаха. И по-слабият се извърна — лейтенантът влезе в кабинета си и затвори вратата.

Докато чакаха линейката и полицията на хълма, Менденхол беше разказала на Хари за разследването си. Съобщи му неща, които го изненадаха и нараниха. О'Тул просто се възползвал от възможността да попритисне Бош, но първоначалната причина за докладната не бил самият той. Сигналът идвал от Шон Стоун, който подал жалба от Сан Куентин — твърдял, че детективът го изложил на опасност, като го привикал в стаята за разпит, и така имало риск да го нарочат за доносник. След като разпитала всички страни, следователката стигнала до заключението, че Стоун повече се страхува да не се лиши от вниманието на майка си, отколкото да не го помислят за доносник. Надявал се жалбата му да развали отношенията между Хана и Хари.

Бош още не бе повдигнал този въпрос пред Хана и се колебаеше дали да го направи. Боеше се, че в крайна сметка планът на сина ѝ може да успее.

Единственото, което Менденхол отказа да му разкрие, бяха собствените ѝ мотиви. Не пожела да му обясни защо го е следила неофициално. И на Хари не му оставаше нищо друго освен да изпитва признателност, че го е направила.

— Детектив Бош?

— Да, Хенрик?

Отново последва дълго мълчание, а после Йесперсен каза:

Не знам... Смятах, че ще е различно, нали разбирате?

Гласът му бе напрегнат от вълнение.

— Защо?

Нова пауза.

— Двайсет години чаках това обаждане... и през цялото това време си мислех, че ще се освободя. Знаех, че винаги ще скърбя за сестра си. Обаче мислех, че ще се освободя от другото.

— От кое, Хенрик? — попита Бош.

Макар да се досещаше за отговора.

— От гнева... Все още изпитвам гняв, детектив Бош.

Хари кимна и сведе поглед към бюрото си, към снимките на всички жертви под стъкления плот. Дела и лица. Очите му се плъзнаха от Анеке Йесперсен към другите. Онези, за които още не беше направил нищо.

— И аз, Хенрик — отвърна Бош. — И аз.

[1] Най-послед (дат.) — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТ

Авторът изказва своята признателност на хората, които помогнаха за справките и написването на този роман. Сред тях са детективите Рик Джексън, Тим Марсия, Дейвид Лемкин и Ричард Бенгтсън, както и Денис Войчеховски, Джон Патън, Карл Сейбър, Перил Лий Станфорд, Лори Пепър, Бил Холоднак, Хенрик; Бастун, Линда Кенъл, Ася Лучник, Бил Маси, Памела Маршал, Джейн Дейвис, Ведър Ризо и Дон Пиърс.

Благодаря и на писателката Сара Бледен за помощта ѝ с преводите на датски.

Музиката на Франк Морган и Арт Пепър също неимоверно ме вдъхновяваше. Много благодаря на всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.